

Ajwy

He promises the most
forbidden desire—and the
most tempting...

DANCE WITH THE DEVIL

SHERRILYN KENYON

A Dark-Hunter Novel

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

DANCE WITH THE DEVIL

Copyright © 2003 by Sherrilyn Kenyon.

"A Dark-Hunter Christmas" copyright © 2003 by Sherrilyn Kenyon.

ISBN: 0-312-98483-9

Printed in the United States of America

St. Martin's Paperbacks edition / December 2003

St. Martin's Paperbacks are published by St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

Tanec s ďáblem – Sherrilyn Kenyon

Prolog

NEW ORLEANS
Den po Mardi Gras

Zarek se opřel o opěradlo sedadla, když se s ním helikoptéra vznesla. Konečně jede domů, na Aljašku. A nebylo pochyb o tom, že tam taky zemře. Pokud ho nezabije Artemis, mohl si být jistý, že to za ni udělá Dyonýsus. Bůh vína a blahobytu, se cítil víc než jen uražen, tím že ho Zarek zradil a proto taky očekával odpovídající trest.

Kvůli štěstí Sunshine Runningwolfové, se Zarek vzepřel bohu, ikdyž věděl, že následky jeho činu budou o mnoho horší, než hrůzy, které zažil ve své lidské minulosti.

Na tom ale nezáleželo. Nebylo toho moc, co by ho zajímalo v jeho lidském životě, nebo v životě po jeho smrti.

Stále ale nechápal, proč dal svou prdel v sázku kvůli Talonovi a Sunshine, protože jediná věc, která mu dokázala dělat radost, bylo srát všechny kolem sebe. Jeho pohled sklouzl na jeho batoh, který spočíval u jeho nohou.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Předtím, než si uvědomil co dělá, vytáhl z ní ručně dělaný pohár, který mu dala Sunshine. Bylo to poprvé v jeho životě, když od někoho něco dostal a nemusel za to nijak zaplatit. Rukama přešel přes složité vzory, které do něj Sunshine vyřezala. Musela nad tím strávit několik hodin.

Něžně ho pohladil rukama.

„Ztrácejí čas pro hadrovou panenku, panenka začne být pro ně hrozně důležitá, a když jim ji někdo vezme, pláčou...“

Vzpomněl si na úryvek z Malého prince. Sunshine na tom úplně zbytečně pracovala velkou částí svého času a pak mu svoji tvrdou práci dala, bez zjevného důvodu.

Asi ani netušila, co pro něj její dar znamenal.

„Jsem fakt ubohej,“ vydechl a sevřel miskou v ruce, zatímco se mu rty zkroutily odporem. „Pro ni to nic neznamenalo a ty ses kvůli bezcennému kusu hlíny poslal na věčnou smrt.“

Zavřel oči a polkl.

Byla to pravda.

Znova zemře, jen tak pro nic za nic.

„No a?“

Tak ať si umře. Co na tom záleží?

Pokud ho nezabili na jeho výletě ve městě, aspoň ho čeká velmi dobrý boj, a dobrých soubojů je na Aljašce velmi málo.

Docela se na tuhle výzvu těšil.

Popadl vztek na sebe a na celý svět a s myšlenkami jinde, zatím rozdrtil pohár a oprašoval si jeho prach z kalhot.

Tanec s ďáblem – Sherrilyn Kenyon

Vytáhl si MP3 přehrávač, do sluchátek si pustit píseň od Nazarethu *Hair of the Dog* a čekal, až Mike otevře okna vrtulníku a vydá ho napospas smrtícímu slunci.

Po tom všem co udělal, Dionýsus podplatil tohoto panoše, aby to tak udělal a pokud má trochu rozumu, poslechne ho. Protože když to Mike neudělá, bude si přát, aby to udělal.

Kapitola 1

Acheron Parthenopaeus byl muž mnoha tajemství a síly. Jako první Temný Lovec a vůdce svého druhu, byl už přes devět tisíc let mlýnským kamenem mezi Lovci a Artemis, jejich bohyní, která je stvořila.

Zřídka kdy měl radost ze své práce a svou pozici, ze srdce nenáviděl. Stejně jako pouliční děti, Artemis nemá radši nic jiného, než když na něj může vyvíjet tlak a sledovat, jak daleko musí zajít, než ji k sobě přivolá. Jejich komplikovaný vztah závisel na rovnováze jejich sil. On sám si považoval schopnost, být za všech okolností klidný a racionální.

Alespoň většinu času.

Zatím co ona měla v rukou jediný zdroj potravy, díky kterému může zůstat člověkem. Soucit.

Bez toho by se z něho stal bezduchý zabiják, který je o mnoho horší než démoni, kteří se pasou na lidech.

A ona bez něj by ztratila své srdce a svědomí.

O Mardi Graské noci, s ní smlouval o výměně dvou týdnů vydání se jí napospas, za uvolnění Talonovi duše, umožnění Temnému Lovci opustit svou práci a strávit svou nesmrtelnost se ženou, kterou miloval. Talon tak byl osvobozen od lovu upírů a jiných demonických bytostí, která vylézala ze svých doupat, aby hledala své nešťastné oběti.

A tak byl nyní Ash omezen od používání většiny svých pravomocí, zatímco byl zamčený uvnitř chrámu Artemis, kde se musel spoléhat jen na její rozmary, aby

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

se aspoň dozvěděl nějaké informace o průběhu lovu na Zareka.

Věděl o Zarekově zradě a cítil jak ho nahlodává. A on lépe než kdokoli jiný chápal jaké to je, být úplně sám, nechat se vést svými instinkty, abys přežil, když jsi obklopen samými nepřáteli. Ale nedokázal snést představu, že jeden z jeho mužů se takhle cítí.

„Chci, abys odvolala Thanatose.“ řekl Ash, když seděl na mramorové podlaze u Artemidiných nohou.

Ležela ve svém slonovinovém trůnu, který mu trochu připomínal přeplněnou lenošku. Byl dekadentní, měkký a čistě pro požitkářské potěšení.

Artemis se obklopovala jen tím, co bylo pro její pohodlí.

Usmála se, když se líně převalila na záda. Její bílý, průsvitný peplos spíše odhaloval než zahaloval její tělo a jak se tak pohnula, celá její dolní polovina, se odhalila jeho pohledu.

Lhostejně se ji podíval do očí.

Přejela horkým žádostivým pohledem jeho tělo, které bylo nahé, až na pár přiléhavých černých, kožených kalhot.

Její zelené oči zářily spokojeností, když si pohrávala s prameny jeho dlouhých blond vlasů, které na krku zakrývali ránu po kousnutí. Dobře se z něho nakrmila. Za to on, ne.

„Jsi ještě slabý, Acherone,“ zašeptala, „a nejsi schopný si něco ode mě nárokovat. Kromě toho, moje dva týdny teprve začínají. Kde je to podrobení, které jsi sliboval?“

Ash se nad ni pomalu postavil. Opřel se oběma rukama po jejích stranách a sklonil se tak, až se jejich nosy skoro

dotýkali. Její oči se rozšířily a tak mu dala najevo, že i přes její slova, věděla, kdo je z nich silnější, i když stále oslabený. „Odvolej svého domácího mazlíčka, Artie. Myslím to vážně. Už dávno jsem ti říkal, že není potřeba Thanatose, aby stopoval mého Lovce, a jsem už unavený z té tvojí hry. Chci, abys ho zavřela do klece.“

„Ne.“ řekla tónem, který byl skoro podrážděný. „Zarek musí zemřít. To je konec příměří. V okamžiku, kdy se jeho fotka objevila v nočních zprávách, zatímco zabíjel démony. Vystavil tak všechny Temné Lovce nebezpečí. Nemůžeme si dovolit, aby se lidská společnost o nás dozvěděla. Pokud by Zareka někdy našli...“

„A kdo by ho, prosím tě, našel? Vždyť je zamčený v zapadákově za svoje činy.“

„Nechtěla jsem ho tam posílat. Chtěla jsem ho zabít, ale ty jsi odmítl. Je to všechno tvoje vina, že je ve vyhnanství na Aljašce, takže z toho přestaň obviňovat mě.“

Ash se kousnul do rtu. „Není fér, že rozhoduješ o jeho smrti, když ty a tvoji sourozenci jste si jen hráli s jeho životem.“

Chtěl ten správný osud i pro Zareka. Ale tak daleko to nikdy nedojde, protože žádný bůh by nespolupracoval a Zarek vlastně taky ne.

Ta prokletá svobodná vůle. Teď je tu víc než dost problémů, které se budou muset vyřešit.

Artemis se na něj přimhouřenýma očima podívala. „Proč se o to tolik staráš, Acherone? Začínám mít pocit, že žárlím na toho Temného Lovce a na lásku, kterou mu prokazuješ.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ash ji od sebe odstrčil. Překroutila jeho upřímnou starost o svého muže, v něco obscénního. No samozřejmě, v tomhle byla dobrá.

To, co on cítil k Zarekovi, bylo spřízněné bratrství. Lépe, než kdokoliv jiný, chápal jeho motivace. Chápal to, proč je Zarek neustále plný hněvu a frustrace.

Stejně jako pes, který je několikrát zkopaný, se stane zlým. On sám, byl tomu taky tak blízko, že nemůže Zarekovi vyčítat, že si vyvolil cestu hněvu. Dokonce, po tom všem, že ho prostě nemůže nechat zemřít. Ne takhle. Ne za něco, co nebylo Zarekovou chybou.

Incident, který se stal v uličce New Orleans, kde Zarek napadl lidského policistu, byl v režii Dyonýsa a jen proto, aby odhalil Zareka lidem a tak vyvolal Artemidin hněv a touhu po jeho smrti.

Pokud ho už zabil Thanatos nebo nějaký Panoš, tak se ze Zareka stal bezduchý stín, který bude odsouzen kráčet po této zemi až na věčnost. Bude navždy trýzněn hladem a utrpením. Stráví věčnost v bolestech.

Ash sebou trhl při těch vzpomínkách.

Už na to dál nedokázal myslet a tak zamířil ke dveřím.

„Kam jdeš?“ zeptala se Artemis.

„Jdu najít Themise a skončím s tím, co začal.“

Artemis se náhle před ním objevila a zablokovala mu cestu ke dveřím. „Ty nikam nejdeš.“

„Pak si promluv se svým psem.“

„Ne!“

„Tak dobře.“ Ash se podíval na svou pravou ruku, kde měl dračí tetování od ramene až k zápěstí.

„Simi,“ přikázal, „odejmi ode mě svou lidskou podobu.“

Drak se zvedl z jeho kůže a tvarem se přeměnil v mladou démonku, která nebyla vyšší než metr. Bez námahy se vznášela nad jeho rukou.

Po přeměně byla její křídla tmavě modrá a černá, i když obvykle upřednostňovala vínovou barvu. Tmavší barva křídel v kombinaci s barvou jejích očí, mu napověděla, jak je Simi nešťastná, že je tady na Olympu.

Její oči byly bílé, lemované červenou a její dlouhé blond vlasy, zlatě vlály okolo ní. Měla černé rohy, které byly spíše krásné, než zlověstné a měla dlouhé špičaté uši. Její splývavé červené šaty, byly upnuté k pružnému a svalnatému tělu, které se dokázalo přeměnit v libovolnou velikost od jednoho palce, osm stop dospělé osoby, až osmdesát stop vysokého draka. „Ne!“ řekla Artemis a snažila se využít své síly, aby ovládla Charontského démona. Na Simi to ale nefungovalo, ona mohla být přivolaná a ovládaná pouze Ashem nebo jeho matkou.

„Co si přeješ, AKRI?“ zeptala se Simi Ashe.

„Zabij Thanatose.“

Simi se zablýskli její tesáky, jak si radostně třela ruce a vrhala zlý úsměv na Artemis. „Ach, ty jsi zlatíčko! Jsem si jistá, že z tohohle bude zrzavá bohyně šilet!“

Artemis se zoufale podívala na Ashe. „Vrať si ji zpátky na svou ruku.“

„Zapomeň na to, Artemis. Nejsi jediná, kdo může přikazovat svým zabijákům. Já si osobně myslím, že to bude zajímavá podívaná. Tvůj poslední Thanatos proti mé Simi.“

Artemis zbledla.

„Nebude to trvat dlouho, AKRI.“ řekla Simi Ashovi a použila Atlantský termín pro ‘‘Pána a Vládce’’. Její hlas byl tichý ale zvučný, jakoby zpívala píseň. „Ugriluju si Thanatose.“ Usmála se na Artemis. „A mě se moc líbí, když si můžu zagrilovat. Jen mi řekni, jak bys ho chtěl, AKRI, hodně usmaženého? To mi připomíná, že budu potřebovat nějaký chleba.“

Artemis nahlas polkla. „Nemůžeš ji na něj poslat. Bez tebe je nekontrolovatelná.“

„Dělá jen to, co ji přikážu.“

„Ta věc je nebezpečná, s tebou, nebo bez tebe. Zeus jim zakázal, aby chodili do lidského světa sami.“

Ash se ji posmíval. „Je stejnou hrozbou, jako jsi ty a do lidského světa si chodí jak se jí zachce.“

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsi tak lehkovážný. Co si prosím tě myslíš?“

Zatím co se oni přeli, Simi se vznášela po místnosti a v rukou měla malou, kůží vázanou knihu.

„Oou, no vida, ještě musím sehnat pikantní barbecue omáčku. Pak musím mít kuchyňské rukavice, teda bez prstů, protože ona bude tím plamenem, co ho bude opékat. Musím taky dostat pár jabloní, ze kterých udělám polínka a maso pak bude hezky vonět a chutnat po jablkách. Pak to bude extra dobrůtka, protože já osobně nerada démonní chuť. Blé!“

„Co to dělá?“ zeptala se ho Artemis, když si všimla, jak si Simi mluví pro sebe.

„Dělá si seznam toho, co potřebuje na zabití Thanatose.“

„Zní to, jakoby ho chtěla sníst.“

„Pravděpodobně ano.“

Artemis přimhouřila oči. „Ona ho nemůže sníst.

Zakazuji ti to.“

Ash se jí zlověstně vysmál. „Ona si může dělat, co se jí zlíbí. Vycvičil jsem ji tak, že po sobě nic nezanechá.“

Simi se zastavila, zvedla svou hlavu od seznamu a odfrkla si směrem k Artemis. „Simi je velmi šetrná k životnímu prostředí. Jím všechno, s výjimkou kopyt. Nemám je ráda, bolí mě po nich zuby.“ Podívala se na Ashe. „Thanatos nemá kopyta, že jo?“

„Ne, Simi, nemá.“

Simi se šťastně rozplakala. „Jéé, to bude dobrá večere. Ugriluji si démona. Můžu už jít, AKRI? Můžu? Můžu? Můžu, prosím?“ Simi kolem něj tančila jako malé, šťastné dítě na narozeninové oslavě.

Ash se podíval na Artemis. „Je to jen na tobě, Artie. Tvé slovo rozhodne o tom, zda zemře, nebo bude žít.“

„Ne, AKRI!“ zafňukala Simi, po krátké pauze. Znělo to, jakoby trpěla bolestmi.

„Na to se jí neptej. Nikdy mi nedovolí žádnou legraci. Je to podlá bohyně!“

Ash věděl, jak Artemis nenávidí, když svými argumenty nad ní vyhrává. Její oči byly plné doutnající zuřivosti.

„Co chceš, abych udělala?“

„Říkáš, že je Zarek nezpůsobilý k životu, že představuje hrozbu pro ostatní. Všechno, oč žádám je, abyste s Themis udělali soud. Pokud soud shledá, že je Zarek nebezpečný pro své okolí, pak sám pošlu Simi, aby ukončila jeho život.“

Simi vycenila tesáky na Artemis, zatímco se na sebe jedovatě šklebily.

Konečně se Artemis podívala zpátky na něj. „Dobře, ale nevěřím tvému démonu. Promluvíím s Thanatosem, ale pokud se posoudí Zarekova vina, pošlu za ním Thanatose, aby to dodělal.“

„Simi,“ řekl Ash svému Charonstkému společníku, „vrať se zpátky ke mně.“

Podívala se na něj, znechucená jen pouhou myšlenkou na to. „Pojď zpátky ke mně, Simi,“ Vysmívala se mu Simi, když ho napodobovala. „Nesmíš si usmažit bohyni. Nesmíš si usmažit Thanatose.“ Udělala divný zvuk připomínající koně. „Já nejsem Jo-Jo, AKRI. Jsem Simi. Nesnáším, když mi nabídneš někoho zabít, a pak mi řekneš ne. Nelíbí se mi to. Je to nuda. Už nikdy, už nikdy mi nedovolíš nějakou srandu.“

„Simi.“ řekl a zdůraznil její jméno.

Démon chvilku trucoval, ale pak letěl k levé straně jeho těla a vrátil se zpátky na jeho ruku do podoby ptáka.

Ash si mnul ruku, když cítil jak ho pálí v místě, kde se Simi vrátila na jeho kůži.

Artemis se zlobně dívala na novou podobu, do které se Simi přeměnila. Pak si za něj stoupla, opřela se o jeho záda a pohládila rukou Simin obraz. „Jednoho dne najdu způsob, jak tě zbavit toho zvířete, které odpočívá na tvoji ruce.“

„Určitě.“ řekl a nutil se snést Artemidin dotek na jeho kůži, zatímco se mu opřela o záda. Bylo to něco, co Ash nikdy nebyl schopen tolerovat s lehkým srdcem a nenáviděl to, že ona to věděla a přesto to dělala.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Podíval se na ni přes rameno. „A já jednoho dne najdu způsob, jak se zbavím té bestie co mi odpočívá na zádech.“

Astrid seděla sama v atriu a četla si svou oblíbenou knihu. Malý princ od Antoina de Saint-Exupéry. Bez ohledu na to, kolikrát to četla, vždycky našla něco nového, co ji zaujalo.

A dnes si potřebovala přecíst něco dobrého. Něco, co by ji připomnělo, že v tomto světě ještě existuje nějaká krása.

Nevinnost. Radost. Štěstí.

A nejvíc ze všeho chtěla najít naději.

Přes mramorové dórské sloupy ji jemný vánek od tekoucí řeky přivál vůni šeríku, a svou vůni ji obklopil na proutěné lenošce, ve které seděla. Její tři sestry tu před chvílkou byly s ní, ale ona je poslala pryč.

Ani oni ji nedokázali utěšit.

Unavená a rozčarovaná, začala hledat útěchu ve své knize. V ní totiž nalézala dobro. Dobro, které chybělo lidem v jejím životě.

To na světě neexistuje žádná slušnost? Žádná laskavost?

To se lidstvu opravdu podařilo zničit obě tyto vlastnosti?

Její sestry, které ji milovali stejně jako ona je, byli nemilosrdné jako kdokoliv jiný. Byli úplně lhostejné k prosbám a utrpení někoho, koho neznají.

Nic se jich nikdy nedokáže dotknout.

Astrid si nemohla vzpomenout, kdy naposledy plakala.

Nebo se v poslední době smála.

Byla teď celá otupělá.

Necitlivost bylo utrpení jejího druhu. Její sestra Atty ji už dávno varovala, že když se rozhodně být soudcem, tento den přijde.

Mladá, marnivá a hloupá, Astrid pošetile ignorovala varování a myslela si, že tohle se jí nikdy stát nemůže.

Ona nikdy nebude lhostejná k lidem a jejich bolestem.

Nyní to byly jen její knihy, které ji přinášeli emoce druhých. I když je nemohla opravdu "cítit", tyto neskutečné a tlumené emoce postav ji na nějaké úrovni utěšovali.

Ale kdyby mohla plakat, plakala by.

Astrid uslyšela, jak se k ní někdo zezadu blíží. Nechtěla, aby někdo viděl, co četla, nebo aby se jí ptal, proč čte něco takového, protože jinak by si musela přiznat, že ztratila soucit. Astrid tedy knížku zastrčila pod sedák pohovky. Otočila se a uviděla svou matku, jak k ní přichází přes posekaný trávník, kde se pásla malá skupina skvrnitých kolouchů.

Nebyla sama. Asrtemis a Acheron byli s ní.

Její matka, které vlály rudé kučeravé vlasy kolem hlavy a kroutily se jí u obličeje, vypadala sotva na třicet. Themis měla na sobě modrou košili s krátkými rukávy a khaki kalhoty. Nikdo by do ní nikdy neřekl, že je to řecká bohyně spravedlnosti.

Artemis byla oblečená do klasického, řeckého peplos, zatímco Acheron měl na sobě svoje typicky černé, kožené, kalhoty a černé tričko. A svoje dlouhé blond vlasy měl volně rozprostřené na ramenou.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Po zádech ji přejel mráz, tak jako vždycky, když byla v přítomnosti Acherona. Bylo v něm něco tak působivého, tak neodolatelného.

Nahánělo to hrůzu.

Nikdy nepoznala někoho takového, jako je on. Byl svým způsobem lákavý, až se to vzpíralo jakémukoliv vysvětlení. Bylo to, jakoby jeho přítomnost každého naplňovala touhou tak silnou, že bylo těžké se na něj jen podívat, když se vaše mysl zaobírala myšlenkou na to, jak by si měl na zem shodit to svoje oblečení a milovat se s vámi několik staletí.

Ale bylo tam toho víc, než jen touha po sexuálním odevzdání. Bylo v něm něco starobylého, něco původního.

Něco tak silného, že se ho báli i bohové.

Dokonce i Artemis měla v očích strach, když vedle něho kráčela.

Nikdo nevěděl jakého původu je jejich vztah. Nikdy se navzájem nedotýkali a jen zřídka se na sebe dívali. Ale i přesto byl Acheron až příliš často viděn v chrámu Artemis.

Když byla Astrid ještě dítě, často ji navštěvoval. Hrál si s ní a učil ji, jak používat svoji moc. On byl ten, kdo ji přinesl mnoho knih z minulosti i z budoucnosti.

Ve skutečnosti to byl Acheron, kdo byl jejím Malým Princem.

Všechny tyto návštěvy skončily v den, kdy začalo její dospívání, kdy si uvědomil, že jako žádoucí muž se musí Acheron stáhnout. Odtáhl se od ní a vybudoval mezi ně velké zdi.

„Čemu vděčím za tu čest?“ zeptala se Astrid všech tří, kteří ji obklopovali.

„Mám tu pro tebe práci, zlatíčko,“ řekla matka.

Astridina tvář se naplnila bolestí. „Myslela jsem, že jsme se dohodli na nějakém volnu.“

„Ale no tak, Astrid,“ řekla Artemis. „Potřebuju tě, ty moje malá sestřenice.“ Vrhla zlý pohled na Acherona.

„Je tu Temný Lovec, kterého je třeba srazit.“

Acheronův obličej byl netečný a sledoval Astrid bez jakéhokoliv komentáře.

Astrid si povzddechla. Nechtěla to udělat. Až příliš mnoho staletí soudila jiné a měnila tak svoje city v prach.

A začala tušit, že už nebude schopna cítit něčí bolest.

Ani tu vlastní.

Nedostatek soucitu zničil její sestry. Teď se bála, že ji to zničí úplně stejně, jako je.

„Existují i jiní soudci.“

Artemis vydala znechucený vzdech. „Já jim nevěřím.

Jsou to krvácející srdce, která ho můžou shledat jak nevinným, jak vinným. Potřebuju někoho, kdo není sentimentální, nestranného soudce, který se nenechá ničím zviklat a udělá to, co je správné a nezbytné. Prostě tě potřebuji.“

Naježili se jí chloupky na šíji. Astridin zrak sklouzl z Artemis na Acherona, který stál s rukama založenými na hrudi. Neochvějně ji pozoroval a Astrid se tak dívala do těch jeho děsivých očí, vířících stříbrnou.

Nebylo to poprvé, co byla požádána být soudcem Temného Lovce, přesto dnes cítila, že je to něco jiného, když tu byl i Acheron.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Věříš v jeho nevinu?“ zeptala se.

Acheron přikývl.

„On není nevinný,“ ušklíbla se Artemis. „Dokáže zabít někoho, bez mrknutí oka. Ten člověk nemá žádnou morálku a nezajímá se o nikoho jiného, než o sebe.“

Acheron vrhl pohled na Artemis, jakoby ji tím pohledem, chtěl připomenout něco, co nikdo jiný neví. Evidentně to zabralo a Astrid se na rtech objevil úsměv. Zatímco její matka byla opodál, aby jim dala prostor, Acheron si dřepł k její pohovce a pohledem se setkal s Astrid a vyrovnaným tónem jí řekl. „Vím, že už jsi z toho všeho unavená, Astrid. Vím, že s tím chceš skončit, ale já nevěřím nikomu jinému, kdo by ho mohl soudit.“

Astrid se zamračila když mluvil o věcech, které nikdy nikomu neřekla. Stejně jako nikdo nevěděl, že chce skončit.

Artemis se otočila znechuceným pohledem na Acherona.

„Proč jsi tak ochotný s mým výběrem soudce? Nikdy ještě neshledala někoho nevinného, v celé historii světa.“

„Já vím,“ řekl se svým hlubokým hlase, který byl ještě víc svůdnější, než jeho neuvěřitelně dobrý vzhled. „Ale věřím, že udělá to, co je správné.“

Artemis na něj přimhouřila oči. „Jaký trik plánuješ?“

Jeho tvář byla zcela netečná, když intenzivně sledoval Astrid, která se z toho cítila nesvá.

„Žádný trik neplánuji.“

Astrid to zvažovala, jen kvůli Acheronovi. Nikdy předtím ji o nic nežádal a moc dobře si pamatovala,

kolikrát ji utěšoval, když byla ještě dítě. Byl jí otcem i starším bratrem.

„Jak dlouho budu muset zůstat?“ zeptala se jich. „Když do toho půjdu a Temný Lovec nebude moct být vykoupen, můžu rozhodnout hned?“

„Ano,“ řekla Artemis. „Ve skutečnosti, čím dříve ho shledáš vinným, tím lépe pro nás, pro všechny.“

Astrid se obrátila k muži vedle ní. „Acherone?“

Kývl na souhlas. „Budu se řídit tím, jak si se rozhodla.“

Artemis se celá rozzářila. „Tak to máme uzavřený.

Máme soudce.“

Acheron se malinko usmál. „Ano, to opravdu máme.“

Artemis vypadala najednou nervózně. Podívala se z Acherona na Astrid a zase zpátky. „Víš něco, co já ne?“ zeptala se ho.

Ty bledé, vířící oči se podívali na Astrid, když promluvil: „Já vím, že Astrid hluboko v sobě najde pravdu.“

Artemis dala ruce v bok. „A jaká je ta pravda?“

„To, že jen srdce může vidět věci správně. To, co je opravdu důležité, je očím neviditelné.“

Další chlad přejel Astrid po páteři, když Acheron citoval část z Malého prince a vzpomněla si na to, jak si byli blízko, když tu knížku společně četli.

Nebo mohl vědět, co si právě četla?

Podívala se dolů, aby se ujistila, že je kniha skryta pohledům ostatních.

Nebylo nic vidět.

Ach jo, Acheron Parthenopaeus byl opravdu jeden z nejděsivějších mužů.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Máš na to dva týdny, dcero,“ řekla ji tiše matka.

„Pokud to bude trvat kratší dobu, dobrá. Ale na konci čtrnácti dnů, tak či onak, Zarekův osud bude ve tvých rukou.“

Kapitola 2

Zarek zanađával, když se mu dobila baterka v jeho MP3 přehrávači. Takové štěstí má jen on.

Měli ještě dobrou hodinu do přistání a poslední věc, kterou chtěl, bylo poslouchat Mikeovo sténání z kokpitu, když si neustále stěžoval, že ho musí vézt zpátky na Aljašku. I když byly oddělení několika palcovou, ocelovou stěnou, aby byl Zarek chráněn proti slunci, slyšel ho stejně snadno, jako kdyby seděl přímo vedle něj.

Horší bylo, že Zarek nesnášel, když uvízl v malém prostoru pro cestující, který mu připomínal vězení. Pokaždé, když se pohnul, narazil rukou nebo nohou do zdi. Takže, buď odtud vyjde a umře, nebo se z něho stane kostka.

A z nějakého důvodu, Zarek nemohl pochopit proč, si zvolil tu druhou možnost.

Sundal si sluchátka a jeho uši byli okamžitě atakovány rytmickým bušením vrtulníku, silným vichrem a Mikeho hlasem, když s někým mluvil přes rádio.

„Tak už jsi to udělal?“

Zarek vyklenul obočí nad úzkostí v hlase nějakého muže.

Ach, díky za jeho schopnosti. Slyšel tak dobře, že by na něj i Superman mohl žárlit. A věděl, co je tématem jejich rozhovoru...

On

Nebo spíš jeho skon.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Mikemu nabídl, aby ho zabil a tak od okamžiku, kdy opustily New Orleans a to bylo asi před dvanácti hodinami, Zarek neustále čekal, kdy panoš otevře okna a vystaví ho smrtelnému slunečnímu světlu, nebo vyhodí jeho kabinu v místě, které mu zaručí konec jeho nesmrtnosti.

Místo toho nad tím Mike váhal, i přesto že měl zmáčknout knoflík. Ne, že by to Zarek nechal jen tak. Znak několik triků, jak by se o panoše postaral, kdyby se o něco pokusil.

„Ne,“ řekl Mike a vrtulníkem prudce, bez varování, zatočil doleva a Zarekovi tak dopřál další náraz do zdi své kabiny. Od začátku měl podezření, že to dělá jen ze srandy. Vrtulník se znovu naklonil.

„Přemýšlel jsem o tom a došel jsem k názoru, že usmažit toho parchanta, je pro něj moc dobrý osud. Raději bych ho předal Panošům Řádu Krve, aby se o něho postarali pomalu a bolestně. Osobně bych byl rád, kdyby ten psycho čůrák křičel o milost a to zejména potom, co udělal těm nevinným a chudým policajtům.“

Zarek sevřel čelist, když se mu při tom co slyšel, zrychlil tep. Ano, ty policajti byli opravdu nevinný. Kdyby byl Zarek smrtelníkem, tak by ho ti policajti ubili k smrti, nebo by teď ležel v bezvědomí v nemocnici.

Ten hlas z rádia znovu promluvil. „Slyšel jsem od Věštkyň, že Artemis zaplatí dvojnásobnou cenu jakémukoliv panošovi, který ho zabije. Takže si to vem, plus to co by ti zaplatil Dyonýsus. To bys byl blázen, kdybys to neudělal.“

„O tom není pochyb, ale já mám dost peněz. Kromě toho, já jsem byl ten, kdo musel snášet toho hajzla. On si myslí, že na něj nikdo nemá. Chci vidět, jak ho zbijou, než mu urážnou hlavu.

Zarek zakoulel očima nad Mikeho slovy. Ten člověk vůbec nevěděl, co si o něm myslí.

Už dávno se naučil, že oslovit člověka, vede jen ke špatnému.

Všichni udělali jen to jediné, zbili ho.

Vrátil MP3 přehrávač zpátky do černé tašky a ušklíbl se, když se kolenem přitiskl k hrubé zdi. Bohové, chci ven z tohoto vězení. Připadám si tu jako v sarkofágu.

„Jsem překvapený, že Rada neoslovila Nicka, aby oficiálně vedl tento lov.“ Řekl druhý hlas.

„Vzhledem k tomu, že minulý týden strávil se Zarekem, by sis myslel, že to bude přirozený.“

Mike si odfrkl. „Oni ho o to požádali, ale Gautier odmítl.“

„Proč?“

„Nemám tušení. Víš, jaký je Gautier. Nepřijímá rozkazy moc dobře. Divím se, proč ho vůbec vyvolili do Řádu Krve. Nedovedu si představit nikoho jiného než Acherona a Kyriána, jak vydrží s tou jeho nevymáchanou hubou.“

„Jo, je pěkně vychcanej. A když už mluvíme o mém Temném Lovci, právě mi volá, takže budu muset jít zpátky do práce. A co se Zareka týká, dávej si na něj bacha a běž mu z cesty.

„Neboj se. Dovezu ho tam a nechám ho ostatním, pak můj zadek poprčí z Aljašky, dřív než řekneš švec.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Rádio se vypnulo.

Zarek se dokonale nehýbal ve tmě a poslouchal Mikeho dech.

Takže ten budižkničemu změnil názor na jeho smrt. Jen si s tou myšlenkou pohrával. Ten panoš má nakonec víc než jen polovinu mozku. V posledních hodinách si musel uvědomit, že by to byla jeho sebevražda.

Za to ho nechá Zarek žít.

Ale za tuhle výsadu si bude muset zaplatit trochou bolesti. A bohové, i těm ostatním, kteří si pro něj přijdou.

Na zmrzlé půdě, která je v nitru Aljašky, byl Zarek neporazitelný. Na rozdíl od jiných Temných Lovců a Panošů, on měl devět set let arktické školy přežití.

Devět set let strávené jen s nezmapovanou divočinou.

Jistě, Acheron ho navštěvoval každých deset let, nebo tak nějak, jen aby se ujistil, jestli je stále živý, ale nikdo jiný nikdy za ním nepřišel.

A pak ať se lidé diví, že je duševně nemocný.

Teprve před deseti lety, začal mít nějaký kontakt se světem, ale do té doby, během dlouhých letních měsíců, musel žít uvnitř své vzdálené chatky. Bez telefonu, počítače či televize.

Nic než tichá samota a stoh knih, který přečetl už tolikrát, že si ho pamatuje nazpaměť. Dychtivé čekání na noci, natolik dlouhé, aby mohl dojít do Fairbanksu, zatímco byly ještě otevřené obchody a on tak mohl komunikovat s lidmi.

Předtím, nespočetná století žil tady sám, bez jediného člověka nablízku. Občas jen zahlédl domorodce, kteří byli vyděšení z nalezení podivně vysokého muže

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

s tesáky, který žil ve vzdáleném lese. Stačil jeden pohled na jeho dva metry a na bundu z pyžmoňa a utíkali tak rychle, jak jim nohy stačily. A křičeli, že Iglaaq si pro ně přišel. Byli extrémně pověřčiví a tak se z něho stala legenda.

Návštěvy démonů byli vzácné a když už nějaký vešel do jeho lesa, tak mohl říct, že se setkal s šíleným Temným Lovcem. Bohužel, většinou byli zaneprázdnění něčím jiným než mluvením, a tak vztah s nimi byl vždy velmi krátký. Pár minut změnilo jeho jednotvárnost a pak už byl zase sám se sněhem a medvědy.

Ach, kdyby byli aspoň ti medvědi.

Magnetické a elektrické výboje polární záře způsobovaly všem Temným Lovcům nemožnost žít tak daleko na severu. Kvůli nim taky zkolabovala jeho elektronika a satelitní vysílače a tak po celý rok, i v tomto dnešním moderním světě, byl bolestně sám.

Možná by je měl po tom všem nechat, aby ho zabili.

Ale přesto se vždycky ocitl na vážkách. Ještě jeden rok, jedno léto.

Ještě jeden poslední výpadek komunikace.

Základní přežití bylo všechno, co Zarek kdy poznal.

Polkl, když si vzpomněl na New Orleans.

To město, by si dokázal zamilovat. Tu jeho rušnost.

Teplo. Směs exotických vůní, historické památky a

zvuky. Uvažoval, jestli lidé, kteří tam bydlí, si

uvědomují, jaké mají štěstí. Jaké privilegium mají, kdy jsou požehnáni takovým velkým městem.

Tohle ale bylo už za ním. Všechno podělal, takže nemá už žádnou další šanci, že by ho buď Artemis nebo

Acheron povolali zpátky do obydlené části, kde by mohl pracovat s velkými davy lidí.

Byl tu jen on a Aljaška. Navěky. Jediné, v co by mohl opravdu doufat, byla masivní populační exploze, ale vzhledem ke špatnému podnebí, to bylo stejně pravděpodobné, jako že by ho přemístily na Havaj.

S touto myšlenkou si začal z batohu vytahovat svoji zimní výbavu a začal si ji oblékat. Byla ještě tma, když brzo ráno dorazili, ale svítání nebude daleko. Bude si muset pospíšet, aby byl ve své chatě před úsvitem.

V době kdy si vazelínou potíral kůži, na sobě měl dlouhé oteplováky, černý rolák, dlouhý kabát z Pižmoňa, zimní boty a cítil jak vrtulník sestupuje směrem k zemi. Na ten popud začal probírat zbraně ve své tašce. Naučil se mít u sebe širší sortiment zbraní. Aljaška byla drsné místo. Každý tu byl sám za sebe, a člověk nikdy nevěděl, kdy mu někdo zasadí smrtící úder.

Před staletími Zarek udělal rozhodnutí, že bude tím nejsmrtonosnějším, co tahle tundra zná.

Jakmile přistáli, Mike vypnul motor a čekal, až se vrtule přestane otáčet. Když vyšel ven, nadával na teplotu hluboko pod nulou a pak šel otevřít zadní dveře. Mike se odporně ušklíbl, když Zarekovi ustupoval, aby mohl vyjít ven.

„Vítej doma,“ řekl Mike, s dávkou škodolibosti v hlase. Toho hajzla těšila myšlenka na to, jak ho panoši loví a čtvrtí ho.

To pobavilo i Zareka.

Mike si foukal na svoje prsty v rukavicích, aby se zahřál.

„Doufám, že je všechno tak jak sis pamatoval.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

To ano. Tady se nikdy nic nezmění.

Zarek sebou trhl při záři sněhu a to i ve tmě před úsvitem. Stáhl si na oči brýle a vylezl ven. Popadl tašku, přehodil si ji přes rameno a začal se brodit křupavým sněhem k přístřešku, kam si nechal dovézt Ski-Doo MX Z Rev.

Vítej doma...

Mike zamířil zpátky ke kokpitu, když se k němu Zarek otočil.

„Ahoj Miku,“ zavolal a jeho hlas se rozezněl přes mrazivé ticho.

Mike mlčel.

„Švec.“ řekl a hodil pod vrtulník granát.

Mike hrubě zaklel a rychle utíkal pryč, jak jen mohl, aby se mohl schovat.

Poprvé po dlouhé době se Zarek usmál, při pohledu na rozzlobeného panoše a zvuku křupavého sněhu pod nohama sužovaného Mikeho.

Vrtulník explodoval ve stejném okamžiku, kdy Zarek přišel ke svému skútru. Přehodil si nohu přes černý sedák a ohlédl se na zbytky dvaceti tří milionového vrtulníku Sikorsky.

Ach, ohňostroj. Jak on je miloval. Ten pohled byl téměř krásný, skoro jako polární záře. Mike ještě pořád nadával a skákal nahoru a dolů, jako malé dítě, když viděl, jak jeho hračka hoří v plamenech.

Zarek nastartoval motor a přijel k Mikemu, ale ne dřív než vybuchl další granát v boudě a tak mu ji zabránil využít.

Vzhledem k tomu, že pod ním skútr vibroval, stáhl si dolů šátek, aby Mike pochopil, že s ním mluví. „Město je odsud čtvrt míle.“ řekl a ukázal směrem na jih. Hodil mu tubu vazelíny. „Natři si tím rty, ať ti nepopraskají a nezačnou ti krváčet.“

„Měl jsem tě zabít, když jsem měl možnost.“ zavrčel Mike.

„Ano, to jsi měl.“ Zarek si zakryl tvář a nastartoval motor. „Mimochodem, pokud v lese náhodou narazíš na vlky, pomatuj si, že jsou to opravdový vlci a ne bývalý Lovci. Oni žijí jenom ve smečkách, takže pokud nějakého uvidíš, můžeš si být jistý, že jich bude víc. Moje nejlepší rada, pro takovou situaci, je vylézt na strom a doufat, že je to bude nudit, a nebudou čekat na medvěda, který by za tebou vylezl.“

Zarek zatočil a zamířil směrem na severovýchod, kde na něj čekala jeho chata, uprostřed tří set akrového lesa.

Asi by se měl cítit provinile za to, co udělal Mikemu, ale nemohl. Panoš právě dostal cennou lekci. Příště až mu Artemis nebo Dyonýsus něco přikážou, tak to taky udělá.

Zarek otočil zápěstím a zvýšil tak rychlost svého skútru, aby projel zasněženou a drsnou cestou. Domov byl ještě daleko a čas se krátil.

Svítání se blížilo.

Sakra. Kdyby tak měl svoji Mach Z. Bylo by to uhlazenější a rychlejší než MX Z Rev, ale teď na tohle posuzování neměl čas.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek byl zmrzlý, hladový a unavený, a podivné na tom všem bylo, že se chtěl vrátit ke všem těm věcem, které tak dobře znal.

Pokud mu šel další panoš v patách, tak ať. Alespoň teď ví na čem je. A i s ostatníma to dopadne jako s vrtulníkem a boudou.

Kdyby to bylo na něm, popřál by jim i hodně štěstí. Na to, na co se chystají, budou potřebovat hodně posil. Těšil se na tu výzvu, když letěl se svým skútreem zmrzlým terénem.

Bylo těsně před východem slunce, když přijel ke své chatě. Za tu dobu co byl pryč, tu napadalo hodně sněhu a ten mu teď zablokoval dveře. Zajel skútreem do garáže, která byla připojena k chatě a přikrytá plachtou.

Když začal zahřívat motor, uvědomil si, než ho není moc ani pro MX ani pro Mach, zaparkovaný vedle něj.

Ve hněvu zavrčel. Sakra. Nebylo pochyb o tom, že Mach celý popraskal od nízkých teplot a pokud nebude opatrný, zamrzne mu i motor MX.

Zarek ve spěchu vyšel ven, aby zkontroloval svoje generátory, než vyjde slunce přes kopec, jen aby zjistil, že jsou celé zamrzlé a nefungují.

Znovu zavrčel a do jednoho vrazil pěstí.

No, tak tohle byl konec pohodlí. Vypadalo to, že bude muset zapálit v kamnech. Nebyl to nejlepší zdroj tepla, ale bylo to to nejlepší, co měl po ruce.

„Skvělé, prostě skvělé.“ zamumlal. Nebylo to poprvé, co byl nucen spát celý promrzlý na svojí podlaze. A nebylo pochyb o tom, že takhle zkušenost nebude ani poslední. Teď to pro něj bylo mnohem horší, protože poslední

týden strávil v mírném klimatu v New Orleans. Bylo tam takové teplo, že zatímco tam byl, si nepotřeboval ani jednou zatopit.

Člověče, to místo mu tak chybělo.

Věděl, že jeho čas před východem slunce, se kritický krátí a tak se rychle vrátil ke svému skútru a k zavřenému motoru, kde měl schovanou teplou bundu, která mu pomůže udržet si co nejvíce tepla. Pak si vzal svou tašku ze sedadla a šel si odhrabat cestu k jeho dveřím, aby se mohl dostat do svojí chaty.

Protáhl se, když se dostal ke dveřím a sklonil hlavu dolů, aby mohl projít. Strop byl nízký, tak nízký, že kdyby se vzpřímil, praštil by se hlavou o strop a v tom horším případě, by mu ventilátor skalpoval hlavu. Nízký strop byl ale nutností. Teplo v tomto zimním srdci bylo cenné zboží, a poslední věc, kterou by někdo chtěl, bylo shromažďovat ji v místnosti velké přes dva metry. Nižší strop znamenalo větší teplo.

Nemluvně o tom, kdy devět set let, v době jeho vyhnanství, tady nedělal nic jiného, než že stavěl svůj úkryt. Za denního světla spal v jeskyni, aby pak mohl v noci pracovat na svojí chatě, až z toho udělal 'domov, sladký domov.'

Ano, nebylo to tak špatné, že je zase zpátky.

Zarek odhodil tašku vedle dřeva do kamen. Pak se otočil a zajistil dveře staromódní dřevěnou závorou, která ho chránila od aljašské divočiny, která se někdy odvážila přijít až moc blízko k jeho chatě. Rukou na zdi nahmatat svítilny, které tam vysely a malou krabičku sirek, která byla k tomu. I když zrak Temného lovce byl určen pro

noční vidění, v úplné tmě stejně neviděl. Se zavřenými dveřmi, byla jeho kabina uzavřená tak těsně, aby nepropustila žádné světlo přes dřevěné zdi.

Zapálil lucernu a zachvěl se chladem, když se otočil tváří k interiéru svého domova. Každý centimetr toho místa důvěrně znal. Každý regál, který lemoval zdi, každý vyřezaný zářez, který je zdobil.

Neměl moc nábytku. Dvě vysoké skříně, jedno pro oblečení a jedno pro jídlo. Byl tam také stojan na televizi a jeho knihovny, ale to bylo všechno. Jako bývalý římský otrok na víc nebyl zvyklí.

Byla tam taková zima, že i přes šátek vyděl svůj dech, a když se rozhlédl po malém prostoru, ušklíbl se při pohledu na počítač a televizi, které bude muset nechat rozmrznout, než je zase použije.

Tedy za předpokladu, že se do nich nedostala vlhkost. To si ale nechá na později. Vydal se ke svojí spíži, kde měl schované jídlo, tedy převážně konzervy. Už se naučil, že když medvědi nebo vlci zavětří jídlo, cena za jejich nechtěné návštěvy, je drahá. A on neměl žádnou touhu zabít je jen proto, že byli hladoví a hloupí.

Zarek popadl plechovku z vepřového masa a fazolí, jeho otvírák na konzervy a sedl si na zem. Mike mu odmítl dát jídlo během třinácti hodinové cesty z New Orleans do Fairbanksu. Mike tvrdil, že ho nechtěl vystavit slunečnímu záření, když by mu musel přinést nějaké jídlo.

Ve skutečnosti, byl panoš blbec a pro Zareka hladovění nebylo nic nového.

„Ach, no super,“ zamumlal, když otevřel plechovku a vevnitř našel zmrzlé fazole. Zvažoval, že by vytáhl sekáček na led, ale pak si to rozmyslel. Nebyl tak hladový, že by mu zachutnalo zmrzlé vepřové a fazole. Znechuceně si povzdechl a pak otevřel dveře a zahodil je do lesa, tak daleko, jak jen to šlo.

Rychle zabouchl dveře, aby se ochránil před úsvitem. Vzal si svoji tašku a vyndal z ní mobilní telefon, MP3 přehrávač a notebook. Zastrčil si telefon a přehrávač do kalhot, aby jim jeho tělo zabránilo zamrznout. Laptop si odložil stranou a začal se věnovat zapálení kamen. Z rohu si vzal náruč vyřezávaných, dřevěných figurek, které nashromáždil za dobu, kdy se sem přestěhoval. Jakmile se rozlétly malé železné dveře, zastavil se. Uvnitř byl malý norek s třemi mláďaty. Jejich matka byla rozzlobená, že je tak vyrušil a varovně na něho zasyčela. Zarek ji zasyčení vrátil.

„Tohle se může stát jen mě.“ zamumlal vztekle Zarek. Norek se evidentně k němu přistěhoval v době, kdy byl pryč. Kamna byla zřejmě ještě teplá, když je našel a bylo to pro něj v těchto místech to nejbezpečnější místo. „Alespoň si měl přinést padesát přátel. Mohl bych si z vás udělat kabát.“

Vycenila na něj zuby.

Zarek zavřel dveře a hodil figurky zpátky do rohu na odpal.

Byl blbec, ale nemohl je vyhodit ven. On byl nesmrtelný, takže zimu určitě přežije. Za to matka s mláďaty ne.

Zvedl svůj notebook a zazipoval ho do svého kabátu, aby ho udržel v teple. Přešel k protějšímu koutu, kde byl

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

jeho slavník. Jak si lehl, uvědomil si, že by bylo lepší, kdyby si lehl do podzemí, kde bylo tepleji. Ale pak, proč by se měl obtěžovat?

Musel by přesunout kamna, aby se dostal do skrytého suterénu, a tak by určitě zase naštal norka.

V tomto ročním období byla doba denního světla krátká. Čeká ho jen několik hodin do západu slunce a on byl více než zvyklí na zmrzlou pustinu.

Jakmile bude moct, půjde do města, aby nakoupil zásoby a nový generátor. Přikryl se dekami a kožešinami a unaveně vydechl.

Zarek zavřel oči a nechal svou mysl bloudit po událostech z minulého týdne.

„Děkuji ti, Zareku.“

Zaskřípal zubama, když si vzpomněl na Sunshine Runningwolfovou. Její velké tmavě hnědé oči byly neuvěřitelně svůdné. Měla daleko od hubených typů modelek, kterým dávala přednost většina mužů. Ona byla svěží, s plnými křivkami, které ho v její přítomnosti vzrušovali.

Člověče, měl jsem se jí zakousnout do toho jejího krčku, když jsem měl možnost. Stále nechápal, proč ji neochutnal. Nebylo pochyb o tom, že by ho to hrálo ještě teď.

No, dobře. Měl by si to zapsat do nekonečného seznamu toho, čeho lituje.

V myšlenkách se vrátil zase k ní...

Sunshine se nečekaně objevila u jeho městského domu v New Orleans, zatímco čekal na Nicka, až ho vezme na místo odletu.

Svoje tmavé vlasy měla spletené a oči ji zářily přátelstvím, které v žádných jiných očích nikdy neviděl. „Nemůžu zůstat dlouho. Nechci, aby se Talon probudil a zjistil, že jsem pryč, ale chtěla jsem ti poděkovat za to, co jsi pro nás udělal.“

Sám nechápal, proč pomohl jí i Talonovi. Proč se vzepřel Dionýsovi a bojoval proti bohu, který brojl proti nim.

Kvůli tomu aby byla šťastná, se poslal na smrt.

Ale když se na ni včera díval, zdálo se, že to za to stálo.

Když začal upadat do spánku, přemýšlel nad tím, jestli by to pořád stálo za to, když by panoši našli jeho chatu a zapálili by ji i s ním vevnitř.

Ušklíbl se při tom pomyšlení. No co? Aspoň mu bude trochu teplo, předtím než zemře.

Zarek si nebyl jistý, jak dlouho spal. V době, kdy se probudil, byla venku zase tma.

Doufejme, že nespál tak dlouho a jeho skútr má ještě nějakou šanci na rozmrazení. V jiném případě ho čeká velmi dlouhý a mrazivý výlet do města.

Převalil se a zasykl bolestí. Zapomněl, že leží na notebooku. Nemluvě o tom, že telefon a MP3 přehrávač ho tlačil do ještě nepříjemnějších partií.

Z mrazu se celý roztřásl a to ho donutilo vzít si ze skříně další bundu. Jakmile byl oblečen a připraven na místní počasí, zamířil ven do svojí provizorní garáže. Položil notebook, telefon a MP3 do svého batohu a přehodil si ho přes rameno, pak nasedl na sněžný skútr a zatúroval motorem.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Naštěstí chytl na první pokus. Halleluja! Možná, že se mu vrátí štěstí. Nikdo si ho neopekl v době, kdy spal a měl dost benzínu na cestu do Fairbanksu, kde mohl získat nějaké to teplé jídlo a trochu se ohřát. Vděčný za tyto malé laskavosti, vyjel ze svých pozemků a obrátil skútr směrem na jih, na dlouhou hrbolatou cestu, která ho dovede do civilizace.

Ne, že by mu cesta vadila. Byl až zatraceně vděčný za to, že tam vůbec nějaká civilizace byla.

Zarek přijel do města krátce po šesté.

Zaparkoval svůj sněžný skútr u domu Sharon Parkerové a pěšky se vydal do města. S bývalou servírkou se setkal asi před deseti lety, kdy ji našel něco po půlnoci, na kraji silnice, u rozbitého auta.

Bylo skoro šedesát pod nulou a ona plakala schoulená pod dekami se strachem, že její dítě zemře dřív, než dorazí pomoc. Její sedmi měsíční dcera byla astmaticka a Sharon se ji snažila odvézt do nemocnice, na inhalační léčbu, ale odmítli ji, protože neměla žádné pojištění a peníze na zaplacení.

Byla odkázaná na charitu, ale zabloudila.

Zarek ji vzal zpátky do nemocnice a zaplatil za dětskou péči. Zatímco čekali, zjistil, že Sharon vystěhovali s jejího bytu a ona neměla kde žít.

A tak se Sharon uzavřel smlouvu. Výměnou za dům, auto a peníze, ona bude tím, s kým si může přátelsky promluvit, kdykoliv bude ve Fairbanks a dostane nějaké domácí jídlo.

Během letních dnů, kdy byl kompletně zamčený uvnitř svojí chaty na dvacet tři a půl hodiny denního světla, se

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

postarala o poštu a přinesla mu nějaké knihy a zásoby, které mu nechávala před dveřmi.

Byla to ta nejlepší dohoda, jakou kdy udělal.

Nikdy se ho nezeptala na nic osobního, ani proč neopouštěl svoji chatu během letních měsíců. Nebylo pochyb o tom, že mu byla prostě příliš vděčná za jeho finanční podporu, že přehlížela jeho výstřednosti.

Na oplátku, se Zarek nikdy nenapil její krve nebo se jí nezeptal na nic osobního. Vztah mezi nimi byl jako vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem.

„Zareku?“

Vzhlédl od svého zahřátého skútru a podíval se na vystrkující hlavu z domu. Její tmavě hnědé vlasy byli kratší, než před měsícem, kdy ji naposledy viděl a její krátké vlasy se jí houpali okolo ramen.

Vysoká, hubená a velice atraktivní, byla oblečená do černého svetru a džín. Většina jiných chlapů by pravděpodobně šla hned k ní a dokonce jednou v noci, asi před čtyřmi lety, naznačila, že kdyby někdy chtěl něco víc, ona by tomu byla ráda, ale Zarek ji odmítl. Neměl rád, když se k němu lidi dostali moc blízko, a ženy měli ošklivou tendenci pohlížet na sex, jako na něco významného.

On to tak ale nebral. Sex byl prostě jen sex. Byl to základní a zvířecí pud. Tělo to vyžadovalo, jako vyžadovalo jídlo. Ale chlap když má chuť na steak, tak by mu neměl nic slibovat dřív, než ho sní. Tak proč ženy potřebují důkaz o náklonnosti před tím, než roztáhnou nohy?

Nikdy to neudělá.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Nikdy by se nemohl zaplést se Sharon, protože sex s ní, by byla jen velká komplikace, kterou nepotřeboval.

„Zareku, jsi to ty?“

Zarek si stáhl šátek z obličeje a zavolal na ni. „Jo, jsem to já.“

„Půjdeš dovnitř?“

„Vrátím se za chvíli. Musím si koupit pár věcí.“

Přikývla, otočila se a zavřela dveře.

Zarek zamířil do obchodu na konci ulice. Frankovo Smíšené Zboží mělo všechno. Měl to nejlepší ze všech, širokou škálu elektroniky a generátorů. Bohužel, už nebude možné k nim nadále chodit. Byl docela pravidelným zákazníkem, asi patnáct let, a protože byl Frank trochu svůj, začínal si všímat skutečnosti, že Zarek se za to celou dobu, vůbec nezměnil. Dříve nebo později si Sharon toho taky všimne a on se pak bude muset vzdát jediného kontaktu ve smrtelném světě.

Tohle byla nevýhoda nesmrtelnosti. Nikde si nemohl zůstat příliš dlouho, nebo by někdo mohl zjistit, kdo nebo co jsi. A na rozdíl od ostatních Temných Lovců, pokaždé když žádal o panoše, který by mu sloužil a chránil jeho identitu, rada mu ho odmítla přidělit.

Zdálo se, že jeho pověst byla taková, že nikdo pro něj nechtěl pracovat.

No a? Stejně nikdy nikoho nepotřeboval.

Zarek vešel do obchodu. Sundal si brýle, rukavice, rozepnul si bundu a slyšel jak Frank, v zadní uličce, mluví se svým zaměstnancem.

„Teď mě poslouchej, chlapče. Je to podivín, ale radši bys na něj měl být milý, slyšíš mě? Utrácí tuny peněz

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

v tomhle obchodě a tak je mi jedno, že vypadá děsivě, takže se chovej slušně.“

Oba vyšli zezadu. Frank se zastavil a jen na něj zíral. Zarek mu pohled oplácel. Frank byl zvyklí na jeho kozí bradku a vousy, na jeho pirátskou náušnici a jeho drápy, které měl na levé ruce. V New Orleans mu ale Acheron přikázal všechno sundat. A on věděl, jak vypadá jako bezvousý a nenáviděl to. Ale aspoň se nemusel na sebe dívat do zrcadla. Temní Lovci viděli svůj odraz, jen když chtěli.

Zarek si to nikdy nepřál.

Postarší muž se usmál úsměvem, který byl více než obvykle přátelský a přiloudal se k němu. I když byli lidé z Fairbanks mimořádně přátelští, většina z nich měla tendenci se Zareka stranit.

Měl v tomto smyslu na lidi vliv.

„Co si dnes budete přát?“ zeptal se ho Frank.

Zarek se podíval na teenagera, který ho zvědavě pozoroval. „Potřebuji nový generátor.“

Frank nasál dech mezi zuby a Zarek čekal na to, co věděl, že přijde. „To by mohl být trochu problém.“

Frank vždycky říkal, bez ohledu co si Zarek přál, že to bude problém a proto se vždycky musel připlatit.

Frank si poškrábal svoje šedé vousy na tváři. „Já mám jenom jeden a ten má být zítra odvezen do Wallaby.“

Jo, jasně.

Zarek by příliš unavený na to aby se s Frankem dohadoval. V tomto bodě, byl ochoten zaplatit cokoli, jen aby měl elektrinu zpátky v domě. „Dám vám navrch dalších šest tisíc, když mi ho hned dáte.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Frank se znovu poškrábal na vousech. „Je tu ale další problém. Wallaby pak na tom bude dost špatně.“

„Deset tisíc, Franku a další dva, pokud ho budu mít u Sharon do hodiny.“

Frank se rozzářil. „Tony, slyšel jsi to, ten muž si právě koupil generátor.“ Oči starého muže svítily skoro přátelsky. „Budete potřebovat ještě něco?“

Zarek zavrtěl hlavou a odešel.

Vracel se zpátky k Sharon a pokoušel se ignorovat silný vítr.

Zaklepal na dveře a potom je otevřel a vstoupil.

Kupodivu obývací pokoj byl prázdný. V tomhle čase, Sharonina dcera Trixie obvykle všude pobíhala, křičela a hrála si na to, jak ji hodí démon, nebo dělala domácí úkoly, i když při tom protestovala. Teď ji nebylo slyšet ani v zadních místnostech. Hned si pomyslel, že ho našli panoši, ale to bylo směšné. Nikdo o Sharon nevěděl.

Zarek moc nemluvil s radou ani s jinými Temnými lovci.

„Hele, Sharon?“ zavolal. „Je všechno v pořádku?“

Pomalou vyšla z kuchyně. „Už jsi tady.“

Sevřel ho špatný pocit. Něco nebylo v pořádku. Cítil to.

Zdálo se, že je nervózní.

„Ano, jsem. Co se děje? Snad jsem nepřišel nevhod, nebo tak něco, že jo?“

A pak to zaslechl. Slyšel někoho dýchat a pak těžké kroky v kuchyni.

Muž vešel do haly pomalou chůzí připomínaje dravce, který je na lovu a sleduje svoji kořist.

Zarek se zamračil, když se muž zastavil za Sharon. Byl jen o dva centimetry menší než Zarek, měl dlouhé tmavě

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

hnědé vlasy spletené do copu a na sobě měl kovbojské oblečení. Okolo sebe šířil smrtelnou auru, a jakmile se jejich oči setkaly, Zarek pochopil, že byl zrazen.

Byl to další Temný Lovec.

A byl jen jeden z tisíců Temných Lovců, který věděl o Sharon...

Zarek proklel svou vlastní hloupost.

Temný Lovec mu pokýval hlavou „Zet.“ protáhl silným jižanským přízvukem, který Zarek znal až příliš dobře.

„Budu si muset s tebou promluvit.“

Zarek nemohl dýchat při pohledu na Sharon a Soumraka. Soumrak byl jedinou osobou, které se kdy otevřel, za celé jeho dva tisíce let a něco života.

A proto věděl, proč je Soumrak tady.

Stejně jako to věděl Soumrak. On znal jeho oblíbená místa a jeho zvyky.

Kdo by ho měl líp ulovit a zabít, než jeho nejlepší přítel? „O čem chceš mluvit, co?“ Nevrlé se zeptal a přimhouřil oči.

Soumrak se postavil před Sharon, jakoby ji chtěl chránit. Jakoby Zarek byl tou největší hrozbou. „Myslím, že víš, proč jsem tady, Zet.“

Jo, tohle věděl. A věděl přesně, kdo Soumraka za ním poslal. Pěkná rychlá smrt, aby pak mohl podat zprávu Artemis a Acheronovi, že už je na světě zase všechno v pořádku a pak se vrátí domů, do svého kovbojského Rena.

Ale Zarek byl už jednou tiše popraven. Tentokrát, bude bojovat za svůj život, ne jako tehdy.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Tak na to zapomeň, Jessi.“ řekl a použil Soumrakovo skutečné jméno.

Otočil se a běžel ke dveřím. Zarek vyběhl před dům a utíkal před Soumrakem, který se ho snažil zastavit. Vycenil na něj zuby, ale nezdálo se, že to zaznamenal. Zarek ho silně bouchl do břicha. Byl to silný úder, po kterém se Jess zaklonil a Zarek spadl na kolena. Ve chvíli kdy jeden Temný lovec zaútočí na druhého, tak ten který zaútočil, cítí desetkrát hůř bolest z úderu, než ten koho udeřil. Dalo se tomu vyhnout jen tím, že by Artemis tenhle zákon omezila. Doufal tedy, že na to ohledně Jesse zapomněla.

Zarek se snažil bolest rozdýchat a postavil se na nohy. Na rozdíl od Jesse, fyzická bolest bylo něco, na co byl zvyklý.

Ale dřív, než mohl utéct někam daleko, uviděl Mikeho a další tři ve stínu. Šli směrem k nim s odhodlanými kroky, ve kterých bylo znát, že jsou plně ozbrojeni na Temného lovce.

„Nechejte ho mě.“ nařídil jim Soumrak.

Ignorovali ho a šli dál.

Zarek utíkal ke svému skútru a zjistil, že je na kusy.

Zřejmě se o to postarali, zatímco byl u Franka.

Sakra. Jak mohl být tak hloupý?

Museli zničit jeho generátory, tak musel jet do města.

Vyhnali ho z lesa, jako když lovci vyhánějí divokou zvěř.

Dobře. Pokud chtějí lov na zvěř, mají ji mít.

Rozmáchl se rukou a telekinezí srazil panoše z nohou.

Nebyl ochotný se znovu zranit a tak Zarek uhnul Jessovi a běžel do města.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Nedostal se o moc dál, když narazil na další panoše, kteří zahájili palbu na něj. Kulky mu trhali tělo a zakousávali se do jeho kůže. Zarek zasyčel nad množstvím bolesti.

Stále běžel a běžel.

Neměl na vybranou.

Kdyby se zastavil, rozčtvrtili by ho na kusy a přestože ho jeho život vážně sral, nechtěl se stát Stínem. A to ani za předpokladu, že všichni budou s jeho smrtí spokojeni. Zarek zahrnul za roh budovy, když ho něco tvrdě udeřilo do jeho srdce. Muka se přes něj převalila, zatímco padal na zem. Vše odeznělo, až když ležel ve sněhu na zádech a popadal dech.

Stín se studenými a nemilosrdnými očmi se nad něj postavil.

Dva metry velký muž, plný nadpozemské mužské dokonalosti. Měl světlé vlasy a tmavě hnědé oči, a když se usmál, ukázal stejný pár tesáků, jak měl Zarek.

„Co jsi zač?“ zeptal se Zarek a věděl, že cizinec nebyl démon ani Apollite, ačkoliv vypadal jako jeden z nich.

„Jsem Thanatos, Temný Lovec.“ řekl v klasické řečtině a použil jméno, které znamenalo „smrt“.

„A přišel jsem tě zabít.“

Chytil Zareka za jeho dlouhý kabát a odhodil ho na nedaleký dům, jakoby to byla hadrová panenka.

Zarek tvrdě narazil na zeď a sklouzl na ulici. Celé tělo ho bolelo a údy se mu třáslly, když se snažil odplazit od té šelmy.

Zarek se zastavil. „Nechci umřít zase takhle.“ zavrčel. Ne na břiše jako nějaké vystrašené zvíře, čekající na porážku. Stejně jako zbitý bezcenný otrok. Vztek mu dal sílu postavit na nohy a otočit se tváří k Thanatosovi. Tvor se usmál. „Jsem rád, že nejsi bezpáteční, ale z páteře radši vysávám dřev.“ Zarek ho chytil za rameno. „Víš, co mám rád já?“ Zarek mu zlomil ramenní kloub a chytil ho za krk. „Zvuk démona lapajícího po posledním nádechu.“ Thanatos se zasmál. Ten zvuk byl zlý a chladný. „Nemůžeš mě zabít, Temný Lovče. Má nesmrtnost je větší než tvá.“ Zarekovi se otevřela pusa, jak viděl rychle se hojící Thanatosovu ruku, která byla hned uzdravena. „Co jsi zač?“ zeptal se ho Zarek znovu. „Už jsem ti to říkal. Já jsem Smrt, kterou nikdo neporazí, ani ji neunikne.“ Oh, doprčic. Byl v prdeli. Možná měl pravdu, ale on byl daleko od poražení. Takže pokud si pro něj smrt opravdu přišla, bude ji to stát nějaké úsilí, než ho dostane. „Víš,“ řekl Zarek, se surrealistickým klidem, který mu vždy dával sílu snášet nevýslovná bytí, jako obětní beránek. „Vsadím se, že většina lidí by z tebe byla posraná strachem. Ale víš co, ty Pane strašidelný, moc ti to nejde. Já nejsem člověk. Jsem Temný Lovec a tu svoji moc si můžeš strčit do prdele.“

Shromáždil všechnu svou sílu v ruce a pak jí mrštil na Thanatose. Tvor klopýtl zpátky. „Mohl bych si s tebou chvilku hrát.“ řekl a mrštil po Thanatosovi další ohromnou ránu. „Ale budu radši, když se tě zbavím.“ Než stačil udeřit znovu, někdo ho z náměstí střelil do zad. Zarek cítil, jak mu šrapnel projel tělem, těsně pod srdcem.

Z dálky slyšel policejní sirény.

Thanatos ho popadl za krk a zvedl ho tak, že se musel postavit na špičky. „Nebude lepší, když se zbavím já tebe?“

Zarek popadající dech, se ponuře usmál, když ucítil v ústech krev. Kovová chuť se mu rozlila v ústech. Byl zraněn, ale ne poražen.

Posměšně se usmál na démona a kolenem ho kopl do rozkroku.

Démon ho pustil a předklonil se. Zarek vystřelil a běžel pryč od démonů, panošů, nebo policajtů jak jen dokázal. Bolestí měl rozmazaný zrak, a čím rychleji běžel, tím větší měl bolesti.

Utrpení jeho těla bylo nesnesitelné. Ani když byl jako dítě bit, netrpěl tolik jako teď. Nechápal, jak se vůbec udržuje v chodu. Odmítal si lehnout a nechat je, ať ho zabijou.

Nebyl si jistý, jestli je ztratil, nebo jestli jsou ještě za ním. Zarek to opravdu nemohl rozpoznat, protože mu hučelo v uších.

Celý dezorientovaný, zpomalil a klopýtl, když už nemohl jít dál.

Upadl do sněhu.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek tam ležel a čekal na ostatní, až ho chytí. Čekal na Thanatose, aby dokončil, to co začal, ale jak vteřiny ubíhali, uvědomil si, že jim musel uniknout.

Ulevilo se mu a pokusil se vstát.

Nedokázal to. Jeho tělo už prostě odmítalo spolupracovat. Jediné co dokázal, bylo, že se odplazil pár metrů a zahlédl nějakou chatu.

Vypadala teple a útulně a v mysli, úplně vzadu ho napadla myšlenka, že kdyby se možná doplazil až k ní, možná by mu tam pomohli.

Hořce se té myšlence zasmál.

Nikdo mu ještě nikdy nepomohl.

Ani jednou.

Ne, tohle byl jeho osud. Už proti tomu nemohl bojovat, po pravdě řečeno, byl už unavený z života na tomto světě.

Zavřel oči, zhluboka se nadechl a čekal na to, co bylo nevyhnutelné.

Kapitola 3

Astrid seděla na okraji postele a kontrolovala rány svého „hosta“. Celé čtyři dny, které proležel v posteli v bezvědomí, ho hlídala.

Pod rukama cítila pevné a silné svaly, ale nemohla je vidět.

Nemohla vidět jeho.

Vždycky ztratila zrak, když byla poslána někoho soudit. Oči by ji mohli klamat. Oči soudily jinak než ostatní smysly.

A Astrid musela být vždy nestranná, i když se tak mnohdy necítila. Kolikrát svoje srdce otevřela a nechala se tak zmást?

Nejhorší případ byl Miles. Hrozný Temný Lovec, byl okouzlující a zábavný. Oslňoval ji svou živelností a schopností udělat ze všeho hru. Kdykoliv se snažila posunou hranice, vysmál se jejím pokusům a brat to jako dobrý sport.

Byl dokonalý a vyrovnaný člověk.

Na nějaký čas si dokonce namlouvala lásku k němu.

Na konci, se ji pokusil zabít. Byl zcela amorální a nemilosrdný. Chladný. Bezcitný. Jediná bytost, kterou byl schopen milovat, byl on sám, a zatímco on byl jen spodinou, v jeho mysli křivdil lidstvu, a tím si omlouval to, co jim dělal.

To byl ten největší problém s Temnými lovci. Většinou se rekrutovali z kanalizace. Ti, na které se plivalo od kolébky až do hrobu a tak se stali nepřátelští ke světu.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Artemis tohle nikdy nebrala v úvahu, když je přeměňovala. Chtěla jen vojáky do armády vedené Acheronem. Hned potom, co byly stvořeni, si Artemis nad nimi umyla ruce a nechala jiné, aby je sledovali a vycvičili. A ve chvíli, kdy Artemis překříží cestu, chce jejich hlavu, ačkoliv nemá žádný důkaz o jejich vině. Astrid měla podezření, že to Artemis dělá jen proto, aby naštvala Acherona.

A tak několikrát během staletí povolají Astrid, aby našla nějaký důvod, kvůli kterému by měl Temný lovec žít. A ona ho nikdy nenašla. Ani jednou. Každý lovce, kterého soudila, byl nebezpečný a surový. Byly hrozbou, horší než démoni, které lovili.

Spravedlnost Olympu nebyla stejná jako ta lidská. Tam nebyl žádný nevinný předpoklad. Na Olympu, jakmile byl někdo obviněn, žalovaný musel dokázat, že je hoden milosrdenství.

Nikdo toho hoden nebyl.

Z Astridina pohledu, byl tomu nejbližší Miles a podívejte se, jak to dopadlo.

Vyděsilo ji pomyšlení, jak blízko byla tomu ho prohlásit nevinným a co by se pak stalo, kdyby ho vypustila zpátky do světa.

Tahle zkušenost byla tou poslední kapkou. Od té doby si od každého udržovala odstup. Nedopustila, aby se nechala okouzlit mužskou krásou. Jejím úkolem bylo dostat se do srdce tohoto muže, který teď ležel na posteli.

Artemis řekla, že Zarek nemá vůbec žádné srdce a Acheron na to nic neřekl. Jen se na ni podíval tím svým

pronikavým pohledem a řekl jí, ať se nikým nenechá ovlivnit a udělá tu správnou věc.

Ale co je správné?

„Probud' se, Zareku.“ zašeptala. „Už ti zbývá jen deset dní, na to aby ses zachránil.“

Zarek se probudil s nepopsatelnou bolestí, ale vzhledem k tomu, že byl zmlácený jako fackovací panák, to pro něho, jako otroka, nebylo tak překvapivé. Zejména proto, že když byl ještě lidskou bytostí, tak bolest, byla tou jedinou jistotou v jeho životě.

Posunul se s pulzující hlavou a očekával, že pod sebou ucítí zimu a sních. Místo toho, byl překvapen, že ho obklopuje teplo.

Jsem mrtvý, sarkasticky si pomyslel.

Ani v jeho snech necítil takové teplo.

Přesto, když otevřel oči, uviděl oheň v krbu a horu příkrývek na něm, uvědomil si, že je až moc živý a leží v cizí ložnici.

Rozhlédl se po místnosti, která byla v přírodních barvách: bledě růžové, béžové, hnědé a tmavě zelené. Zdi byly vyšší, působily rustikálně, draze a byli dobře izolované a útulné, takže nebyly vystaveny průvanu a chladu.

Jeho postel byla reprodukcí velké postele z konce devatenáctého století. Po levici měl malý noční stolek, kde odpočíval staromódní džbán a umyvadlo.

Ten, kdo vlastnil tohle místo, byl prachatý.

Zarek nenáviděl bohaté lidi.

„Sašo?“

Zarek se zamračil nad měkkým, melodickým hlasem. Ženským hlasem. Jistě byla na chodbě, ale přes bolest v hlavě, nedokázal přesně určit její polohu.

Uslyšel psí zakňučení.

„Ach, nech toho.“ plísnila ho žena s jemným tónem. „Nezranila jsem tvoje city, že ne?“

Zarekovo zamračení se prohloubilo, jak se snažil najít smysl toho, co se mu stalo. Jess a další ho lovili a on si pamatoval, jak narazil do domu.

Někdo z domu ho musel najít a vtáhnout ho dovnitř, ale nedokázal si představit, proč by se s ním někdo obtěžoval.

Tedy, ne že by si tím pomohl. Jess a Thanatos půjdou po něm a ani nepotřebují raketového vědce, aby zjistili kde je, zejména když bude brát v potaz, kolik krve po cestě ztratil, když běžel. Nebylo pochyb o tom, že jeho krev je povede po cestě přímo do tohoto domu. Což znamenalo, že musí rychle vypadnout. Jess by určitě neublížil tomu, kdo by mu pomohl, ale co se týká Thanatose, tak to si nebyl jistý.

Vzpomněl si na hořící vesnici. Na ten hrozný pohled, na mrtvá těla...

Zarek sebou trhl, proč ho to musí pronásledovat právě teď?

Byla to připomínka toho, čeho byl schopný a vzhledem k těmto vzpomínkám, se musí odsud dostat co nejrychleji pryč. Nechtěl ublížit někomu, kdo k němu byl hodný.

Zase.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Přinutil se zapomenout na bolest svého těla a pomalu se posadil.

Pes okamžitě přiběhl do jeho pokoje.

Rychle si ale uvědomil, že to co stojí u jeho postele a vrčí na něj, není pes. Byl to velký bílý vlk. Vlk, který ho evidentně nenávidí.

„Uhni, Scooby.“ vyštěkl. „Udělal jsem si boty z větších vlků, než jsi ty.“

Vlk ještě víc vycenil zuby, jakoby pochopil jeho slova a chtěl prokázat svou odvahu.

„Sašo?“

Zarek ztuhl, když se žena objevila ve dveřích.

Ať se propadnu...

Ona byla neuvěřitelná. Její dlouhé blond vlasy barvy medu, spadali v měkkých vlnách kolem tenkých ramen. Její pleť byla světlá, s růžovými tvářemi a rty, které byli zřejmě velmi pečlivě chráněné před klimatickým mrazem Aljašky. Byla téměř šest stop vysoká a na sobě měla bílý pletený svetr a džíny.

Její oči byly světle modré. Takže se na první pohled zdálo, že jsou téměř bezbarvé. A jak vešla do místnosti, s rukama nataženýma před sebe, pohybovala se pomalu a metodicky, jak se snažila najít vlka. Uvědomil si, že je úplně slepá.

Vlk na něj dvakrát vyštěkl a pak se otočil a šel ke svému majiteli.

„Tady jsi.“ zašeptala a klekla si k němu. „Neměl bys štěkat, Sašo. Vzbudíš našeho hosta.“

„Jsem vzhůru a jsem si jistý, že vím, proč na mě štěká.“

Otočila hlavu směrem k němu, jakoby se ho snažila spatřit. „Je mi to líto. Nemáme moc návštěv a Saša je k cizím lidem trochu nespolečenský.“

„Věřte mi, že znám ten pocit.“

Přistoupila k posteli s nataženou rukou. „Jak se cítíte?“ zeptala se a pohládila ho přes rameno, aby zjistila kde je. Zarek se přikrčil při pocitu teplé ruky na svém těle. Bylo to jemné. Spalující. A nepoznaná jeho část přitom poskočila. Ale nejhorší na tom všem bylo, že najednou jeho slabiny byly jako kámen. Nikdy nebyl schopen, snést na sobě něčí dotyk.

„Raději bych to nedělal.“

„Nedělat co?“ zeptala se.

„Dotýkat se mě.“

Pomalou se odtáhla a zamrkala způsobem, který byl víc než reflex. „Vidím jen dotykem.“ zašeptala. „Pokud se vás nemůžu dotknout, tak jsem úplně slepá.“

„No, všichni máme nějaké problémy.“ Posunul se na opačnou stranu postele a vstal. Byl nahý, až na jeho kožené kalhoty a pár obvazů. Musela ho odstrojit a ošetřit jeho zranění. Cítil se z toho poněkud zvláště. Nikdo se nikdy neobtěžoval péčí o něj, i když byl zraněný.

Proč to udělala?

Dokonce i Acheron a Nick ho opustili, když byl zraněný v New Orleans. Nejlepší na co se zmohli, bylo, že mu zařídili odvoz domů, aby se mohl léčit o samotě.

Samozřejmě, že by mu toho nabídli víc, kdyby byl k nim méně nepřátelský. Ale nepřátelství bylo to, co mu šlo ze všeho nejlíp.

Zarek našel své šaty složené na houpacím křesle u okna. I přes bolestné protesty jeho svalů, se začal oblékat.

K pravomocím Temného Lovce patřilo, že se mohl rychleji léčit, zatímco spal, ale nebyl v tak dobré formě, jako by byl, kdyby mu pomohl Snový Lovce. Oni často přicházeli k vážně zraněným Temným Lovcům, během jejich spánku. Ale k Zarekovi nikdy.

Báli se stejně jako všichni ostatní.

Takže se rychle naučil brát svoje rány a vypořádat se s bolestí. Což bylo v pořádku. Neměl rád lidi, smrtelné i nesmrtelné.

Život si žil nejlíp sám.

Ušklíbl se, když uviděl v košili díru od kulky.

Jo, život byl rozhodně lepší, když byl sám. Na rozdíl od svých „přátel“ se nemohl sám zastřelit do zad, i kdyby chtěl.

„Vy stojíte?“ zeptala se neznámá žena překvapeně. „A oblékáte se?“

„Ne,“ řekl podrážděně. „Chčiju vám na koberec. Co jste si myslela, že dělám?“

„Pro upřesnění jsem slepá, a co se týká močení na můj koberec, který je mimochodem velmi hezký, tak doufám, že si děláte srandu.“

Cítil podivný záchvěv pobavení nad její slovní smečí.

Byla pohotová a chytrá. Líbilo se mu to. Ale neměl času nazbyt. „Podívejte se, paní, já nevím, jak jste mě sem dostala, ale vážím si toho. Nicméně, musím už jít. Věřte mi, že toho budete velmi litovat, pokud nepůjdu.“

Vyskočila z postele, nad jeho nepřátelskými slovy a až nyní si uvědomil, že na ni ta slova zavrčel.

„Venku je hrozná vánice,“ řekla a její hlas byl méně příjemný, než tomu bylo dříve. „Nikdo se ven nějakou dobu nedostane.“

Zarek ji nevěřil dokud neroztáhl závěsy na oknech. Sníh padal tak hustě a rychle, že splýval do husté bílé stěny. Zaklel a pak se hlasitěji zeptal: „Jak dlouho už to trvá?“ „Posledních několik hodin.“

Zaskřípal zubama, když si uvědomil, že tu uvízl. S ní.

To opravdu nebylo dobré, ale aspoň k ní nepřivedl ostatní. S trochou štěstí sníh zamaskoval jeho stopu a taky věděl, jak Jess nenávidí zimu.

Pokud šlo o Thanatose, dobře, vzhledem k jeho jménu a jazyku, tak to vypadá, že je ze starověkého Středomoří, takže to by znamenalo, že by Zarek měl výhodu nad oběma z nich. Už před staletími se naučil jak se rychle pohybovat po sněhu a jakému nebezpečí se má vyhnout. Kdo mohl vědět, že devět set let na Aljašce, se někdy bude hodit?

„Jak to, že se můžete hýbat?“

Její otázka ho vylekala. „Promiňte?“

„Byl jste těžce raněn, když jsem vás sem přivedla před několika dny. Jak to, že se už teď můžete hýbat?“

„Před několika dny?“ zeptal se jí, ohromen jejíma slovy. Přejel si rukou přes obličej a ucítil, že je zarostlý vousama.

Do prdele. Byl tu už několik dní. „Kolika?“

„Téměř před pěti.“

Srdce se mu rozbušilo. Už tu byl čtyři dny a nikdo ho nenašel? Jak je to možné?

Zamračil se. Něco se mu na tom nezdálo.

„Myslela jsem si, že jste měl v zádech ránu po kulce.“ Ignoroval zející díru v košili a přetáhnul si černé tílko přes hlavu. Byl si jistý, že to byl Jess, kdo ho zastřelil. Brokovnice, byla zbraň kovbojů. Jeho jedinou útěchou bylo pomyšlení, že to Jesse bolí stejně jako jeho. Tedy pokud Artemis nad ním nepozměnila zákon. Pak by ten parchant necítil nic jiného, než spokojenost.

„Nebylo to zranění od zbraně,“ zalhal. „Upadl jsem.“

„Bez urážky, ale musel byste spadnout z Mount Everestu, abyste byl takhle potlučený.“

„Asi máte pravdu, příště si budu pamatovat, že si mám sebou vzít horolezeckou výstroj.“

Zamračila se na něj. „Děláte si ze mě srandu?“

„Ne,“ upřímně odpověděl. „Jen nechci řešit to, co se mi stalo.“

Astrid přikývla a snažila se zjistit víc informací o tomhle rozzlobeném muži, který nedokázal mluvit, aniž by na ni vrčel. Neměla by zapomínat na to, že nemá očekávat něco příjemného.

Byl už blízko smrti, když ho Saša našel. Nikdo by neměl být tak zle zbitý a postřelený a ponechaný napospas smrti.

Co si ti panoši mysleli?

Byla ohromena, že ten mizera Temný lovec může stát na nohou, jen po čtyřech dnech odpočinku. Takové zacházení, které on zažil, bylo nelidské a nevhodné od těch, kteří přísahali ochraňovat lidstvo. Kdyby nějaký člověk Zareka našel, kvůli jejich nepozornosti, lidé by se dozvěděli o jeho nesmrtelnosti.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Bylo to něco, co musí Acheronovi říct.

Na to přijde řada později. V tuhle chvíli tu byl Zarek, který stál a hýbal se. Jeho nesmrtelný život a smrt spočívala zcela v jejích rukou a ona ho musí vyzkoušet, aby úplně viděla, jaký to byl člověk. Skrývá v sobě nějaký soucit, nebo je prázdný stejně jako ona?

Její práce byla taková, že ztělesňovala věci, které Zareka vedli ke hněvu. Bude tlačit na hranice jeho tolerance a sledovat, co to s ním bude dělat. A pokud neztratí sebekontrolu, bude ho soudit jako bezpečného a zdravého.

V jiném případě, pokud se rozčílí a bude ji chtít ublížit jakýmkoli způsobem, bude ho brát jako vinného a ona zemře.

Nechť testy započnou...

Připomněla si to málo, co o něm ví. Zarek nerad mluvil s lidmi. Nesnášel bohaté. Nejvíce ze všeho nesnášel, když se ho někdo dotkl nebo mu přikazoval.

Rozhodla se tedy pro první krok a začít s jeho nechutí k rozhovoru.

„Jaká je barva vašich vlasů?“ zeptala se. Otázka zdánlivě neškodná ji připomněla, jaké to bylo cítit je v rukou, když z nich smívala krev.

Jeho vlasy byly měkké a hladké. Smyslně ji klouzali přes prsty a laskali je. Z toho věděla, že nejsou ani moc krátké ani moc dlouhé, ale pravděpodobně spadají na jeho ramena.

„Promiňte?“ znělo to, jako by ho její otázka překvapila a pro jednou na ni ta slova nezavrčel.

Měl krásný hlas. Sytý a hluboký. Rezoval v něm jeho řecký přízvuk a pokaždé, když promluvil, zachvěla se. Nikdy neslyšela žádného muže, který by měl tak přirozeně mužský hlas.

„Vaše vlasy.“ opakovala. „Napadlo mě, jakou asi mají barvu.“

„Proč vás to zajímá?“ bojovně se zeptal.

Pokrčila rameny. „Jen jsem zvědavá. Trávím hodně času osamotě a už si opravdu nevzpomínám, jak barvy vypadají, ale snažím si je představit. Moje sestra Cloie mi dala knihu, kde se mluvilo o tom, že každá barva má svoji texturu a vliv. Například červená je horoucí a hrbolatá.“

Zarek se zamračil. Tohle byl zvláštní rozhovor, ale pak, vždyť on sám strávil dostatek času osamotě, aby pochopil potřebu mluvit o čemkoli s kýmkoli, kdo by se obtěžovat zůstat s ním delší dobu. „Jsou černé.“

„Myslela jsem si to.“

„Opravdu?“ zeptal se dřív, než se mohl zastavit.

Přikývla, když obešla postel a přišla k němu až příliš blízko. Stála tak blízko, že se jejich těla téměř dotýkali.

Cítil podivné nutkání dotknout se jí. Chtěl zjistit, jestli je její kůže hebká, stejně jako se mu to zdá.

Bohové, ona byla tak krásná.

Její tělo bylo pružné a vysoké, a její nadra byla dokonalým párem. Už to bylo dlouho, co měl naposledy nějakou ženu. A věčnost, co naposledy s nějakou byl, aniž by ochutnal její krev. Přísahal by, že už ji cítí nyní. Na svých rtech by cítil její tep, když by z ní pil, zatímco její emoce a pocity by se přelévali do něj a naplňovali ho

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

něčím jiným, než necitlivostí a bolestí. I když bylo pití lidské krve zakázané, byla to jediná věc, která mu kdy přinášela potěšení. Jediná věc, která pohřbívala bolest v jeho nitru a umožňovala mu zažívat i jiné pocity, jako naději a sny. Byla to jediná věc, která mu umožňovala cítit se jako člověk.

A on se chtěl cítit jako člověk.

Chtěl cítit ji.

„Vaše vlasy byly chladné a hedvábné,“ řekla tiše. „Jako půlnoční samet.“

Její slova způsobila, že se mu penis napjal potřebou a chtíčem.

Chladná a hedvábná.

Pomyslel si, jaké by to bylo, kdyby se její nohy sunuli po těch jeho. Myslel na její jemnou, ženskou kůži, která pokrývala její boky a stehna. Způsob, jakým by ji pod sebou cítil, až by se do ní ponořil.

Trhaně se nadechl, když si představil, jaké by to bylo, sundat z ní ty její těsné, vybledlé džíny a rozevřel by její dlouhé nohy. Pohladil by ji přes její krátké chloupky a důvěrně by ji dráždil, až by na svých prstech cítil její sladký nektar a ona by mu vzdychala do ucha a třela se o něj celým tělem. Položil by ji na postel a přitiskl by se k jejím zádům a hluboko se nořil do jejího teplého vlhkého tepla, dokud by oba nevyvrcholili.

Chtěl na sobě cítit její rty.

Jak ho hladí její ruce.

Natáhla ruku a dotkla se ho.

Věděl, že žádná síla nedokáže jeho sny uskutečnit, stál tedy nehybně, když mu položila ruku na rameno.

Obklopila ho vůně ženy, kouře a růží a on cítil zoufalou potřebu předklonit se a pohrbit svou tvář v její krémové kůži a jenom vdechovat její sladkou vůni. Zaklestit svoje tesáky do jejího měkkého krku a ukrást si z ní trochu životní síly, která se v ní skrývala.

Nevědomě otevřel ústa a vycenil tesáky.

Touha ji mít, byla téměř ohromující.

Ale nebyla tak silná jako touha, dotknout se jejího těla.

„Jsi vyšší, než jsem si myslela.“ Rukou sledovala křivku jeho horního bicepsu. Zachvěl se a ztuhl ještě víc.

Chtě ji. Strašně moc.

Ochutnej ji...

Její vlk zavrčel.

Zarek ho ignoroval a dál na ni zíral.

Jeho záležitosti se ženami byli vždy rychlé a jednoduché.

Nikdy před tím nechtěl znát ženinu tvář, nebo netoužil se ji dotýkat, když spolu měli sex.

Vždycky si bral ženy zezadu, zuřivě a rychle jako zvíře.

Nikdy s nimi nechtěl trávit nějaký čas, než uspokojil svoje tělo.

Přesto si dokázal celkem snadno představit, jak vezme tuhle cizinku do náruče a miluje se s ní tváří v tvář. Cítit na své kůži její dech, když si ji bude pomalu brát po celou noc a pít z ní...

Nemluvil, když rukou sjela z jeho ramene a nedokázal si vzpomenout ani na jeden důvod, proč by ji měl od sebe odstrčit.

Z nějakého důvodu ho její dotek držel zcela imobilního.

Jeho třísla hořela strašnou touhou. A kdyby nevěděl o co jí jde, přísahal by, že to dělá jen proto, aby ho

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

vydráždila. Ale v jejím dotyku bylo něco nevinného, a to mu napovědělo, že ona ho chce jenom vidět. Nebylo v tom nic sexuálního.

Tedy alespoň ne z její strany.

Zarek od ní odstoupil, až mezi nimi byli dva metry.

Musel to udělat.

Ještě minuta a byla by nahá v posteli a prosila by o slitování...

Ne že by měl nějaké milosrdenství pro každého.

Spustila ruku a stála, jakoby čekala, až se jí dotkne.

Nemohl to udělat. Stačil jeden dotek a stalo by se z něho zvíře, za které ho každý pokládal.

„Jak se jmenujete?“ Otázka byla venku dřív, než se dokázal zastavit.

Přátelsky se na něj usmála, až to šklublo jeho rozkrokem.

„Astrid. A ty?“

„Zarek.“

Její úsměv se rozšířil. „Jsi řek. Tedy myslela jsem tvůj přízvuk.“

Její vlk jí zakroužil okolo nohou a sedl si vedle ní a podíval se na něj. Hrozivě na něj blýskl zubama. Byl si jistý, že to zvíře ho opravdu nenávidělo.

„Můžu pro tebe něco udělat, Zareku?“

Ano, vlézt si s tebou do postele a milovat se s tebou až do rána.

Spolkl tu myšlenku a jeho slabiny se sevřeli při zvuku svého jména na jejích rtech.

Nemohlo to být horší, tedy pokud by ho rukou nehladila.

Nebo by mohla použít ústa...

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Co se to s ním děje? Byl na útěku, aby si zachránil život a to poslední na co by měl myslet, je jeho penis. Byl prostě absolutní idiot.

„Ne, děkuji,“ řekl. „Jsem v pořádku.“

Žaludek ho zradil a zakručel mu.

„Musíš být hladový.“

Aby byl upřímný, tak hladový byl, ale po ní toužil víc než po jídle. „Máš pravdu. Mám hlad.“

„Tady,“ řekla a natáhla se pro něj. „Můžu být slepá, ale vařit umím. Slibuji, že pokud Saša neposunul věci v kuchyni, tak můj guláš nebude otrávený.“

Zarek ji nevzal za ruku.

Polkla, jakoby nervózně, nebo z trapné chvíle, a pak spustila ruku a zamířila ven z místnosti.

Saša na něj znovu zavrčel.

Zarek mu zavrčení vrátil a dupl před otravného čokla nohou. Ten ale vypadal, jako by nechtěl nic víc, než mu tu jeho nohu utrhnout.

Astrid se nedůvěřivě zatvářila, otočila se ve dveřích a vrátila se k nim. „Co to má znamenat, Sašo?“

„Nic se neděje, jen sem mu vracel pozdrav.“ Vlk s nastřeženýma ušima vyrazil z místnosti.

„Zdá se, že mě Rin Tin Tin nemá moc rád.“

Pokrčila rameny. „On nikoho nemá moc rád. Někdy ani mě.“

Astrid se otočila a zamířila na chodbu se Zarekem za zády. V tom muži bylo něco velmi neblahého. Smrtícího. A nebyla to jen síla, kterou cítila v rukou, když se ho dotkla.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Přetékal nepřírozenou temnotou, která, jak se zdálo, každého varovala, dokonce i když jste byl slepý, stranit se mu. To bylo pravděpodobně to, na co Saša reagoval. Bylo to velmi znepokojující.

Dokonce i děsivé.

Možná, že Artemis měla pravdu. Možná, že by ho měla odsoudit vinným a jít domů...

Ale on na ni nezaútočil. Tedy alespoň zatím ne.

Astrid ho vedla k snídaňovému pultu s barovými stoličkami. Její sestry je tam dali už dřív, když přišli na návštěvu, a varovali ji před jejím posledním úkolem.

Všechny její tři sestry byly velmi nešťastné, když zjistili, že se rozhodla soudit Zareka, ale nakonec, neměli jinou možnost, než ji nechat dělat svou práci. K jejich věčnému zklamání, byli věci a osudy, které nejdou ovládnout.

Svobodná vůle byla jedním z nich.

„Máš rád hovězí guláš?“ zeptala se Zareka.

„Nejsem vybíravý. Jsem vděčný, za cokoliv teplého, co si nemusím uvařit.“

Všimla si jeho hořkosti v hlase. „Vaříš si často?“

Neodpověděl.

Astrid se otočila ke kamnům. Jak se blížila k hrnci, Zarek ji najednou popadl za ruku a odtáhl ji zpátky. Pohyboval se tak rychle a tiše, až poplašeně vydechla.

Jeho rychlost a síla, ji vzala dech. Tenhle člověk ji může opravdu ublížit, pokud by chtěl, a vzhledem k tomu že ji oslovily, byla to velmi střízlivá skutečnost.

„Dovol mi, abych to udělal,“ řekl ostře.

Polkla nad neodůvodněným hněvem v jeho hlase. „Já nejsem bezmocná. Dělán to pořád.“

Pustil ji. „Fajn, klidně se popal, mě je to jedno.“

Odcházel od ní.

„Sašo?“ zavolala.

Její vlk k ní přišel a opřel se o její nohu, aby tak věděla kde je. Klekla si, vzala jeho hlavu do dlaní a zavřela oči.

Spojila mysl se Sašovou a využila tak jeho zrak.

Viděla, jak šel Zarek zpátky k pultu a přinutila se, aby nezapala po dechu.

Bála se, že jeho vzhled by mohl ovlivnit její mínění o jeho charakteru, než s ním měla příležitost mluvit. Proto nepoužila Sašu dřív.

Teď pochopila, že to tak mělo zůstat.

Zarek byl neuvěřitelně krásný. Jeho dlouhé, černé vlasy byly elegantní a sahali mu na široká ramena. Černé tílko se tisklo k jeho tělu a obkreslovalo každý sval. Jeho tvář byla štíhlá a dobře tvarovaná. Jeho rysy, i když skryté pod vousy, měli dokonalé mužské proporce. Přesto nebyl normálně hezký, on byl temně nádherný. Téměř zlověstný pohled ověncený dlouhými černými řasami a se rty, které trochu změkčovali jeho tvář.

A když se posadil, dostala nádherný výhled na jeho pevný zadek v kožených kalhotách.

Ten muž byl bůh!

Ale co ji dostalo nejvíc, bylo to, když se posadil a podíval se na pult s hlubokým smutkem v jeho púlnočních očích.

Vznášel se v nich strašidelní stín.

Vypadal unaveně. Ztraceně.

Nejvíc vypadal osaměle.

Podíval se na ni a zamračil se.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Astrid pohladila Sašovu hlavu a dala mu pusu, jako by se nic neobvyklého nestalo. Doufala, že Zarek nemá ani ponětí o tom, co má za lubem.

Její sestry ji varovali, že tenhle konkrétní Temný lovec byl extrémně silný, a k jeho síle patřila telekineze a velmi rafinovaný sluch, ale žádná z nich nevěděla, jestli dokáže přemoci její omezené pravomoce.

Za co ale byla vděčná, je, že není telepat. To by její práci udělalo o mnoho složitější.

Vstala a šla ke skříni, aby vyndala misku pro Zareka a velmi opatrně do něj nalila guláš. Pak ji dala na pult nedaleko od místa, kde byl Zarek.

Natáhl se a vzal si od ní misku. „Žiješ sama?“

„Jenom se Sašou.“ Napadlo ji, proč se na to ptal.

Její sestra Cloie ji varovala, že stačí malá provokace a Zarek je hned násilný. Prý je známý tím že útočí na kohokoliv v jeho blízkosti, i na Acherona.

Mezi Temnými lovci se mluví o tom, že ho vyhnali na Aljašku, kvůli zničení vesnice, za kterou byl on zodpovědný. Nikdo nevěděl, proč to udělal. Jen to, že se jednoho dne zbláznil, všechny povraždil a pak jejich domovy srovnal se zemí.

Její sestry odmítli rozvést to, ze strachu, že by ji ovlivnili. Kvůli tomu trestnému činu Artemis Zareka vyhnala do věčného mrazu.

Mohl být jenom zvědavý, ohledně jejího bydlení, nebo ta otázka měla zlověstný důvod?

„Dáš si něco k pití?“ zeptala se ho.

„Jasně.“

„Co bys chtěl?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„To je mi jedno.“

Zavrtěla hlavou nad jeho slovy. „Nejsi moc vybíravý, co?“

Slyšela, jak si odkašlal. „Ne!“

„Nelíbí se mi, jak se na tebe kouká.“

Vyklenula obočí, když v hlavě slyšela Sašova rozzlobená slova.

„Nelíbí se ti všechny způsoby, jak se nějaký muž na mě podívá.“

Vlk se tomu zasmál. *„Přesto, vůbec tě nepouští z očí, Astrid. Stále tě sleduje. Jeho hlava je sehnutá, ale já v jeho očích vidím chtíč, když se na tebe dívá. Jakoby už si byla pod ním. Nedůvěřuju mu, ani tomu jeho pohledu. Jeho pohled je až příliš intenzivní. Můžu ho pokousat?“*

Z nějakého důvodu ji vědomí toho, že ji Zarek pozoruje, rozehrálo a rozechvělo. *„Ne Sašo. Buď hodný.“*

„Já nechci být hodný, Astrid. Všechny instinkty mi říkají, abych ho pokousal. Pokud máš nějakou úctu k mým zvířecím instinktům, dovol mi, abych ho teď složil a zachránil nás oba před deseti dny v tomhle chladném místě.“

Zavrtěla hlavou. *„Právě jsem se s ním setkala, Sašo. Kdyby tě Lera shledala při prvním setkání vinným, tak bys už tady nebyl.“*

„Takže znovu doufáš, že existuje dobrota?“

Astrid se odmlčela. Ne, ona už ne. S největší pravděpodobností si Zarek zaslouží smrt, zejména pokud polovina toho, co se o něm doslechla, je pravda. A přesto, to co jí řekl Acheron, ji pronásledovalo.

„Acheronovi dlužím víc než jen deset minut svého času.“

Saša se jí vysmál.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Nalila Zarekovi šálek horkého čaje a podala mu jej. „Je to rozmarýnový čaj, jo?“

„Může být.“

Když jí vzal čaj z rukou, cítila na svých prstech teplo jeho rukou.

Zaplavil ji neuvěřitelný pocit. Cítila, jak ho to překvapilo. Jeho silnou touhu a nenasytný hlad.

Vystrašilo ji to. Ten člověk byl schopný čehokoliv. Svou mocí byl roven bohu.

Mohl by si s ní dělat, co chce...

Potřebovala odvést jeho pozornost.

I tu svou.

„Takže, co se ti opravdu stalo?“ zeptala se a zajímalo ji, jestli poruší kodex mlčenlivosti a řekne jí, že ho pronásledovali.

„Nic.“

„No doufám, že já nikdy na to Nic nenarazím, když je schopné mi udělat díru do zad.“

Slyšela, jak si zvedl svůj šálek, ale mlčel.

„Měl bys být víc opatrný,“ řekla.

„Věř mi, já nejsem ten, kdo by měl být opatrný.“ Jeho hlas byl zlověstný, když pronesl tato slova a posílil tak svoji smrtící auru.

„Vyhrožuješ mi?“ zeptala se ho.

Opět na to nic neřekl. Ten muž byl skoro hradba mlčenlivosti.

Takže to zkusila ještě jednou. „Máš někoho, komu bychom měli zavolat a říct, že jsi v pořádku?“

„Ne,“ odpověděl s dutým tónem.

Přikývla, protože to předem očekávala. Zarekovi nikdy nebylo nabídnuto mít panoše. Nedokázala si představit, jaké vyhnanství musel Zarek prožívat. V době svého vězení, byla tahle oblast jen řídké osídlena.

Podnebí bylo drsné. Nehostinné. Pusté. Opuštěné.

Byla tu jen pár dní a stále si na to nezvykla. A to měla svou matku, sestry a Sašu, kteří ji pomáhali.

Zarekovi byla odepřena jakákoliv společnost.

Zatímco ostatním Temným lovcům bylo dovoleno mít svoje panoše a zaměstnance, Zarek byl nucen snášet svou existenci ve vyhnanství.

A sám.

Nedokázala si představit, jak musel trpět v průběhu staletí, kdy hledal aktivity na zabítí času, když věděl, že se nikdy odsud nedostane.

Není divu, že byl duševně nemocný.

To ale neomlouvalo jeho chování. Jak už jí on sám řekl dříve, každý má svoje problémy.

Zarek dojedl svoje jídlo a pak nádobí odnesl do dřezu.

Bez přemýšlení je opláchnul, vyčistil a pak je postavil na stranu.

„To jsi nemusel. Udělala bych to.“

Otřel si ruce do utěrky a položil ji na pult. „To je zvyk.“

„Musíš asi taky žít sám.“

„Máš pravdu.“

Zarek sledoval, jak se k němu přiblížila. Přistoupila k jeho boku a tak narušila jeho osobní prostor. Najednou byl rozpolcený touhou stát vedle ní, nebo ji proklít za její blízkost.

Rozhodl se, že se vzdálí. „Podívej se, mohla by ses ode mě držet dál?“

„Vadí ti, když jsem u tebe moc blízko?“

Víc, než si dokázala představit. Když byla blízko něj, bylo tak snadné zapomenout na to, kým je. Bylo tak snadné předstírat, že je člověkem, který může být normální.

Ale to on nebyl.

A nikdy nebude.

„Ano, vadí,“ řekl s hlubokým nebezpečným hlasem.

„Nemám rád, když jsou u mě lidi moc blízko.“

„Proč?“

„K čertu, to není tvoje věc, dámo,“ vyštěkl na ni. „Já prostě nesnáším, když se mě lidi dotýkají, nebo jsou v mojí blízkosti. Takže si dej otočku a nech mě na pokoji, než ti ublížím.“

Vlk na něj zavrčel, ale tentokrát ostřeji.

„A ty jedno žrádlo pro psy,“ zavrčel na vlka, „měl by ses zklidnit. Ještě jedno zavrčení a přísahám, že tě lžící vykastruju.“

„Sašo, pojd' sem.“

Viděl, jak k ní vlk okamžitě přiběhl.

„Je mi líto, že ti tolik překážíme,“ řekla. „Ale protože se zdá, že jsme tu na nějakou dobu zahrabaný, mohli bychom se aspoň snažit o společenské chování. Nebo aspoň civilizované.“

Možná má pravdu. Ale blbý na tom bylo, že neví, jaké je to být společenský, nebo civilizovaný. Nikdo s ním nikdy nechtěl mluvit, ať už byl člověkem, nebo Temným lovcem. A i když se před deseti lety přihlásil na net

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Temných lovců, tak ho starší lovci napadali a útočili na něj.

On byl vyhoštěn do exilu. A pravidla vyhoštění vyžadovala, že s ním ostatní nechtěli ani mluvit. Byli mu zakázána fóra nebo soukromé dopisování. Byla to jen náhoda, že narazil na Jesse, který hledal soupeře pro online hru a byl příliš mladý a tak ho ostatní Temní lovci nevarovali o tom, že se Zarekem nemá mluvit. Jess byl jeho první přítel.

Bylo to něco nového, co činilo Zareka zranitelným. Nebylo to úmyslné, ale než si to uvědomil, stali se přáteli.

A co z toho má?

Nic než kulku v zádech.

Zapomene na to. On nepotřebuje s nikým mluvit.

Nikoho nepotřebuje. A poslední věc, kterou potřebuje, je společenská lidská žena, která by hned zavolala policii, kdyby zjistila koho, nebo co má u sebe.

„Podívej se, princezno, tohle není žádný společenský dýchánek. Jakmile to počasí dovolí, tak odsud vypadnu. Tak mě nech na pokoji a příštích několik hodin předstírej, že tu nejsem.“

Astrid se rozhodla na chvíli mu ustoupit a dát mu trochu času, aby si na ni zvykl.

Zatím nemusí vědět, že tu bude uvězněný mnohem delší dobu než jen pár hodin. Bouře totiž nebude slábnout, dokud to ona bude chtít.

V tuhle chvíli mu dá čas na rozmyšlenou, a aby se uklidnil.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Byli tu ještě jiné testy, kterými bude muset projít. Testy, ze kterých ona nesleví.

Ale to přijde později. Právě teď byl zranění a zrazený.

„Fajn,“ řekla, „budu ve své ložnici, pokud budeš něco potřebovat.“

Nechala Sašu v kuchyni, aby ho sledoval.

„*Nechci se na něj dívat,*“ odsekl Saša.

„*Sašo, poslouchej.*“

„*A co když bude dělat něco nechutného?*“

„*Sašo!*“

Vlk zavrčel. „*Fajn. Ale dovolíš mi malé sousto? Jen tak, aby měl přede mnou respekt?*“

„*Ne!*“

„*Proč?*“

Odmlčela se, když vešel do jejího pokoje. „*Protože mi něco říká, že kdybys ho napadl, tak bys to byl ty, kdo by měl zdravý respekt z jeho moci.*“

„*No jasně.*“

„*Sašo! Prosím.*“

„*Fajn, jdu ho hlídat. Ale pokud bude dělat něco nechutného, tak odcházím.*“

Vzdychla si nad nenapravitelným společníkem a lehla si na postel, aby si odpočinula a nabrala síly na další názorový střet se Zarekem.

Astrid se zhluboka nadechla a zavřela oči. Spojila se se Sašou, aby zkontrolovala Zareka. Stál u předního okna a díval se na snůh.

Viděla díru v jeho košili. Únavu na jeho tváři. Tvářil se zranitelně a současně nebezpečně.

V jeho výrazu bylo něco andělského. Moudrost, která byla v rozporu s jeho zlověstným vzhledem.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Co jsi zač, Zareku?“ ptala se ho v duchu.
Po otázce až chorobně následovala další. V příštích několika dnech, bude přesně vědět, kdo je. A pokud má Artemis pravdu a on je skutečně amorální a smrtící, nezaváhá a nechá Sašu, aby ho zabil.

Kapitola 4

„Probud' se, Astrid. Tvůj psychopatický kriminálník si hraje s nožem.“

Jakmile Astrid slyšela Sašův hlas v hlavě, ihned se probudila. „Co?“ zeptala se nahlas dřív, než si to uvědomila.

Na posteli se posadila a spojila svou mysl se Sašovou. Viděla, jak se Zarek prohrabuje v kuchyni v zásuvkách, kde měla příbory.

Zarek vytáhl velký řeznický nůž a palcem vyzkoušel jeho ostří. Zamračila se nad tím, co viděla.

Co chce dělat?

Položil si nůž na stranu a zaměřil svou pozornost na ostatní v šuplíku.

Saša na něj zavrčel.

„Drž hubu, Scooby,“ zavrčel na něj Zarek. Vrhla na Sašu divoký a nebezpečný pohled, který byl jedovatější než všechen jed na chřestýší farmě. „Už jsem se někdy zmínil, jak miluju guláš z čokla? A maso z tebe by mi vydrželo týden.“

Saša se vrhl kupředu.

Stůj! Vyštěkla na svého psychického společníka.

No tak, Astrid. Dovol mi, abych se mohl do něj zakousnout.

Aspoň jednou.

Ne Sašo. Odstup od něj.

Poslechl, i když to bylo proti jeho přání. Ustoupil, ale nespouštěl oči ze Zareka, který vytáhl malý nůž na krájení. Zarek znovu prstem zkusil ostří a přitom opětoval Sašův pohled. Viděla jak se Zarekovi zaleskli jeho půlnoční oči, když mluvil o tom, že zvažuje použít nůž na jejího společníka.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Nakonec vrátil řeznický nůž do zásuvky a vzal si nožík na krájení do pracovny.

Astrid se ještě víc zamračila, když viděla, jak šel Zarek k polínkům u krbu a vytahuje velký kus dřeva. Vzal si ho sebou ke gauči a posadil se.

Ignoroval Sašu, který ho pronásledoval na každém kroku a nakonec skončil u Zarekových nohou, a začal vyřezávat.

Astridin pohled byl přikovaný k práci jeho rukou. Seděl tam několik minut v absolutním tichu a jen pracoval. Absolutně ji udivoval, ale ještě víc ji překvapilo, když v jeho rukách viděla formující se postavičku vlka. V tak krátkém čase už byli tlapky skoro hotové a byli pozoruhodně podobné Sašovi.

Dokonce i Saša naklonil hlavu, aby líp viděl.

Ten člověk byl mimořádně talentovaný umělec a jeho talent byl v naprostém rozporu s tím, co o něm věděla.

Zaujalo ji to. Vstala a šla za nimi do obývacího pokoje.

Jakmile se ale pohnula, zlomilo se její duševní spojení se Sašou. Vždy když chodila, tak tomu tak bylo. Jeho zrak mohla používat jen, když byla v naprostém klidu.

Zarek vzhlédl, když ucítil pohyb vzduchu.

Ustrnul, když jeho pohled padl na Astrid, která mu doslova vzala dech. Je to už dlouho, co měl někdy někoho doma a tak si nebyl jistý, jestli by ji měl pozdravit, nebo mlčet.

Zvolil si, že se bude jen dívat.

Byla tak ženská a krásná. Podobná Sharon, jen měla v sobě něco ze zranitelnosti, což Sharon postrádala.

Sharon je tak hubatá, že by mohla i s ním soupeřit, ale to

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

je tím že je to matka samoživitelka, která poznala jak je život krutý. Ale Astrid taková není. Ona je něžná a dobrá, čehož by mohli někteří lidé využít.

Představa, že by ji někdo ublížil, vyburcovala nečekaný hněv.

Astrid vešla do místností přímo do cesty otomanu, který dal na stranu, aby mu nepřekážel. Jeho první myšlenka byla, nechat ji spadnout, ale sotva se pohnula, už ji šel vstříc. Nicméně stejně o otoman zakopla a narazila přímo do něj a on se tak hluboce pořezal.

„Zareku?“

Nevšímal si jí a spěchal do kuchyně, aby krev nepotřísnila leštěné podlahy a drahé koberce.

Nadával, když položil nůž do dřezu a ránu si oplachoval vodou.

Následovala ho do kuchyně. „Zareku? Stalo se ti něco?“

„Ne,“ vyštěkl a umýval si krev z ruky. Ušklíbl se, když uviděl hloubku poranění. Kdyby byl člověk, muselo by se to zašít.

Astrid se vedle něj postavila. „Cítím krev. Co je ti?“

Předtím, než si uvědomil co má v úmyslu, vzala jeho ruku a opatrně si ji položila na tu svou. Její dotek byl lehký jako pírko, když se dotýkala jeho rány a přesto cítil, jak ho ten dotek zasáhl. Byl to pocit, jako by ho někdo kladivem praštil do břicha.

Byla tak blízko, že by bylo lehké se naklonit a políbit ji. Ochutnat její krk.

Její krev...

Žádná žena pro něj nikdy nebyla takovým pokušením.

Poprvé ve svém životě toužil ochutnat něčí rty. Chtěl vzít do dlaní její tvář a jazykem se zmocnit jejích rtů. Jaký by to byl pocit, kdyby to udělal? Co se to sakra se mnou děje? On nebyl typ člověka, kterého by někdo chtěl, i kdyby si to přál. Tedy ne úplně. On jen chtěl... „Je to hluboký,“ řekla potichu a její hlas byl o to víc okouzlující. Podíval se dolů, ale místo ruky, jediné co mohl vidět, bylo hluboké údolí mezi ňadry, které odhalil její věckový svetr. Jen pár centimetrů a dotkl by se rukou těch měkkých kopečků. Ještě o kousek by jí odhrnul svetr a tak by je mohl sevřít v dlaní. „Co se stalo?“ zeptala se. Zarek zamrkal, aby rozptýlil obraz, že jeho třísla hořela a dožadovala se uspokojení. „Nic.“ „Je to jediné slovo, které znáš?“ ušklíbla se na něj, když se začala natahovat do skřínky nad dřezem, aby mohla vyndat peroxid. Byl překvapený, že ihned věděla, kde má co hledat, ale jak se zdálo, měla všechno záměrně a pečlivě umístěné. Zasyčel, když mu peroxid nalila na ránu. Mráz dokázal bodat stejně jako dezinfekce. Byl ale stále ohromený její péčí a jemností jejích rukou. Znovu se natáhla a rukou hledala utěrku. Poté, co ji našla, opatrně do ní zabalila jeho ruku. „Drž si tu ruku nahoře. Já jdu zavolat dok-„ „Ne,“ drsně ji přerušil. „Žádný doktor.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Ale, ty jsi zraněný.“

„Věř mi, že tohle nic není.“

Astrid zaznamenala skrytý tón v jeho hlase, když to říkal. A ona, více než kdy jindy, si přála vidět ho, když o tom mluvil.

„Pořezal jsi se, protože jsem do tebe narazila?“

Neodpověděl.

Astrid se ho snažila najít svými smysly, ale nic nenašla. Nedokázala určit, jestli je stále s ní, nebo je už úplně sama.

Její smysly ji nikdy nezahlavili.

Bylo to děsivé, že ho nemohla cítit svými schopnostmi.

„Zareku?“

„Co je?“

Poskočila, když uslyšela jeho hluboký, sytý hlas tak blízko jejího ucha. „Neodpověděl jsi mi na mou otázku.“

„Jo, no a co? Tak jako tak, ti stejně nezáleží na tom, jestli jsem si ublížil.“

Jeho hlas se vzdaloval, jako by od ní odcházel.

„Sašo, kde je?“

„Šel zpátky do svého doupěte.“

Slyšela Sašu, jak na něj vrčí na chodbě.

„Já na tebe taky.“ zabručel Zarek.

„Víš,“ řekl hlasitěji. „Slyšel jsem, že vykastrovaní psi žijí déle. A taky jsou přátelštější.“

„Tak pojď a uvidíš, jak já vykastruju tebe a pak uvidíme, jestli by ti to pomohlo, ty jeden-“

„Sašo!“

„Co je? On je nesnesitelný. A já nejsem pes.“

Prošla chodbou, aby pohladila Sašu po hlavě. „Já vím.“

Zarek ignoroval jak vlka, tak ženu a šel zatáhnout závěsy. Bylo něco po jedné a vánice byla stejně divoká, jako na začátku.

Sakra. Nikdy se odsud nedostane. Jen doufal, že by se mohlo počasí zlepšit natolik, aby se mohl vrátit zpátky do svých lesů. Nebylo pochyb, že Panoši, Jess a Thanatos už na něj čekají v jeho chatě, ale on měl několik bezpečných oblastí, o kterých nikdo nevěděl. Místa, kde měl dostatek zbraní a zásob.

Ale to by musel být na svých pozemcích.

„Zareku?“

Vztekem se mu zadrhl dech.

„Co?“ vyštěkl.

„Nemluv se mnou tímto tónem,“ ostře poznamenala, její hlas ho přiměl zvednout obočí nad její odvahou. „Jen bych chtěla vědět, kde se lidé v mém domě nacházejí. Takže se chovej slušně, nebo ti budu muset na krk přivázat kravský zvon.“

Cítil, podivné nutkání se smát. Ale smích bylo něco, co mu bylo cizí.

„To bych chtěl vidět, jak bys to udělala.“

„Jsi vždycky tak rozmrzelý, nebo ses probudil na špatné straně postele?“

„Takový jsem já, kotě, zvykni si na to.“

Postavila se hned vedle něj a on měl pocit, jakoby to udělala schválně, jen aby ho mohla dráždit. „A co když si nechci zvyknout?“

Otočil se k ní. „Nedráždi mě, princezno.“

„Ooou,“ ohromeně vydechla. „Příště se mnou budeš mluvit, jako Neuvěřitelný Hulk „Nechtěj mě naštvat,

protože by se ti nemuselo líbit.“ Povýšeně se podívala jeho směrem. „Mě nevystrašíte, vážený pane. Takže stačí, aby ses podíval ven, a bude ti jasné, že tu nějakou dobu ještě budeš, takže se chovej slušně.“

Neuvěřitelně ho dráždila. Nikdo za posledních dva tisíce let ho neumlčel tak snadno, a dostal vztek na to, že se do něj takhle pustila. Připomínalo mu to příliš mnoho špatných vzpomínek na lidi, kteří se do něj navázeli. Na lidi, kteří ho vůbec nerespektovali.

A když se stal Temným lovcem, slíbil si, že už nikdy nebude usilovat o to získat něčí respekt či laskavost.

Strach byl mnohem mocnější nástroj.

Přitlačil ji ke zdi.

Astrid panicky ucítila, jak ji Zarek svým tělem tlačí ke zdi a tak ji zablokoval únikovou cestu. Nemohla utéct.

Nemohla dýchat. Nemohla se hýbat.

A on byl tak velký a silný.

Jediné co cítila, byl on. Obklopoval ji svoji mocí a nebezpečím. Přísliby smrtících reflexů. Pochopila, že se ji pokouší vystrašit.

A kupodivu to fungovalo velmi dobře.

Nedotýkal se jí a ani nemusel. Už jenom jeho přítomnost byla sama o sobě děsivá.

Temná. Nebezpečná.

Smrtící.

Ucítila, jak se sklonil a rozzlobeně ji zašeptal do ucha.

„Pokud chceš slušňáka, kotě, tak si běž hrát s tím svým zkurveným psem. Jakmile pak budeš připravená hrát si s mužem, pak mi zavolej.“

Než stačila odpovédět, tak ho Saša napadl.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek se zarazil a zaklel, když Saša svými zlomyslnými pohyby rozmíchal vzduch kolem nich.

Instinktivně se nahrbil a Astrid zatajila dech, když uslyšela zvuk boje mezi vlkem a člověkem. Pokoušela se prohlédnout, ale byla obklopena pouze tmou a ohromujícími zvuky boje.

„Sašo!“ vykřikla a chtěla vidět, co se děje.

Všechno co slyšela, byl shluk syčení, vrčení a kleteb.

Pak něco pevného narazilo do zdi vedle ní.

Saša vyjel.

Vyděšená z toho, co mohl Zarek udělat jejímu společníkovi, si Astrid klekla na zem, nahmatala si cestu k místu u krku, kde ležel Saša.

„Sašo?“ Třesoucí rukou přejela přes jeho srst a hledal rány.

Vůbec se nepohnul.

Její srdce se zastavilo hrůzou, která ji naplnila. Kdyby se mu něco stalo, zabila by Zareka osobně!

Prosím, prosím, ať je v pořádku...

„Sašo?“ Držela ho u sebe a svými myšlenkami se spojila s těmi jeho.

„Já ho zabiju. Nech mě, jdu ho zabít.“

Oddychla si, když slyšela Sašův hněv. Chvála Zeovi, Byl naživu!

Zarek si sundal roztrhanou košili a utřel si do ní krev z pravé ruky, krku a ramen, kde mu ten pes rozdrápал kůži svými drápy a zuby. Sotva dostal svou zuřivost pod kontrolu. V jednu hodinu byl zraněn tolikrát, jako nikdy od své smrti.

Tanec s ďáblem – Sherrilyn Kenyon

Zavrčel, když uviděl odhalené krvavé maso. Nenáviděl být zraněný.

Vyžadovalo to veškerou jeho sílu, aby se nevrátil zpátky do obýváku a ujistil se, že ten zatracený pes už nikdy nenapadne jinou živou bytost ve svém životě.

Toužil po krvi. Po vlčí krvi.

No, když už na to přijde, toužil i po lidské krvi. Jeden rychlý doušek na uklidnění jeho zuřivosti a připomenutí si toho, čím je.

Jen jedno ochutnání...

Astrid přišla do koupelny až k němu.

Zavrčel nad teplým pocitem jejího těla, když do něj narazila.

Bez komentáře ho odstrčila od umyvadla, poklekla a zpod něj vyndala krabičku první pomoci.

„Měla bys říct: Dovoláním.“

„Nemluvím s tebou,“ odsekla.

„Já s tebou taky ne, miláčku.“

Ztuhla nad jeho sarkasmem a podívala se jeho směrem.

„Chováš se jako zvíře, že?“

Zarek zaskřípal zuby nad jejími slovy. Tohle bylo jediné, co o něm všichni říkali. A on už byl příliš starý, než aby je přesvědčoval o opaku. „Haf, haf.“

Otočila se k odchodu, ale pak se zarazila. Se zavrčením se otočila zpátky k němu. „Víš, já nemám ponětí o tom, odkud jsi, ale opravdu je mi to jedno. Nic ti ale nedává právo ubližovat ostatním lidem nebo Sašovi. On mě jenom chránil, zatímco ty...ty nejsi nic jiného než tyran.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek stál nehybně, zatímco zlé a hroživé obrazy se přirítily z jeho vzpomínek. Pohled na jeho vesnici v plamenech.

Těla roztroušená všude kolem.

Slabé zvuky křičících lidí.

Zuřivost v jeho srdci, která se dožadovala krve...

Zamrkal nad bolestí, která ho zaplavila. Nenáviděl svoje vzpomínky stejně jako sám sebe.

„Jednoho dne tě někdo naučí, co je to zdvořilost.“ Astrid se otočila a zamířila zpátky do obývacího pokoje.

„Jo,“ řekl a kousl se do rtu. „Jen si jdi za tím svým psem, princezno. Určitě tě potřebuje.“

Zarek, na druhé straně, nepotřeboval nikoho.

Nikdy nepotřeboval.

S tou myšlenkou šel do ložnice, kde se probudil.

Hromy blesky, žádná bouře, ho nezastaví. Je čas odejít.

Oblékl si kabát na nahou hrud' a zapnul ho. Byl poškozený od výstřelu a tak bylo jeho zranění nechráněné. Budiž.

Stejně k smrti nemůže umrznout. To byly některé výhody nesmrtnosti.

Přes otvor mu bude foukat chladný vánek na záda, než si sežene nějaké oblečení.

Poté, co byl oblečený, zamířil ke dveřím a dělal, co mohl, aby si nevšiml Astrid klečící na kolenou u teplého ohně, u kterého uklidňovala a utěšovala svého mazlíčka.

Ten pohled ho tak bolestivě zasáhl, že to nepovažoval za možné.

Ano, už je ten pravý čas vypadnout odsud.

„Odchází.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Astrid v hlavě uslyšela Sašův hlas. „Co tím myslíš, že odchází?“

„Je za tebou, oblečený a míří ven.“

„Zareku?“

Jedinou odpovědí jí bylo bouchnutí dveří.

Kapitola 5

Zarek venku zmrzl. Doslova a obrazně. Krutý vítr se do něho zakusoval, až mu to bralo dech a celé tělo se

mu silně roztřásl. Venku byla taková zima, že se sotva hýbal. Sníh padal rychle a zběsile, a byl tak hustý, že neviděl víc jak na dva centimetry od špičky nosu. I jeho brýle umrzly.

Nikdo normální by dnes večer neměl nikam chodit. Takže bylo docela užitečný, že byl duševně narušený. Zaskřípal zuby a vydal se na sever. Sakra, to ale bude dlouhá a mizerná cesta, než dojde pěšky domů. Proto zadoufal, že po cestě najde nějaký úkryt před východem slunce.

V jiném případě udělá z Artemis a Dyonýsa nešťastnější bohy a Acheron bude mít o starost míň.

„Zareku?“

Zaklel, když uslyšel Astridin hlas přes vytí větru.

Neodpovídej.

Nedívej se.

Ale to udělat nemohl. Ohlédl se dřív než se dokázal zarazit a uviděl ji stát samotnou a bez kabátu.

„Zareku!“ Klopýtla ve sněhu a začala padat.

Měl by ji nechat být. Měla zůstat uvnitř, kde byla v bezpečí.

To ale nedokázal.

Potichu zaklel tak, že by se u toho přikrčil i starý námořník a vydal se za ní. Hrubě ji zvedl ze země a začal ji tlačit do domu.

„Pojď dovnitř, než umrzneš k smrti.“

„A co ty?“

„Co já?“

„Taky tu nemůžeš zůstat.“

„Věř mi, princezno, spal jsem i v horších podmínkách.“

„Tady zemřeš.“

„Možná, ale mě je to jedno.“

„Možná tobě je to jedno, ale mě ne.“

Zarek by byl míň ohromen, kdyby mu jednu navalila.

Alespoň na něco takového by byl připravený.

Celou minutu se nemohl pohnout a její slova mu stále zvonila v uších. Představa toho, že někomu záleží na tom, zda žije či je mrtvý, mu byla tak cizí, že si nebyl jistý, jak by na to měl reagovat.

„Běž dovnitř,“ zavrčel a jemně ji postrčil přes práh.

Vlk na něj zavrčel.

„Drž hubu, Sašo,“ odsekla dřív, než dostal šanci. „Ještě jedno zavrčení a budeš to ty, koho vyženu ven.“

Vlk rozhořčeně zavrčel, jakoby pochopil její slova a utekl do zadní části domu.

Zarek zavřel dveře, zatímco se Astrid třásla zimou.

Sníh na ní roztál a tak byla okamžitě mokrá. I on byl mokrý, ale na tom mu nezáleželo. Byl zvyklý na fyzické nepohodlí.

Zato ona ne.

„Na co jsi proboha myslela?“ zařval na ni a posadil ji na pohovku.

„Neopovažuj se, se mnou mluvit tímto tónem.“

Nato zavrčel a odešel do koupelny pro ručník. Potom zamířil do svojí ložnice a tam popadl deku.

Pak se konečně vrátil k ní. „Jsi celá promočená.“

„Taky jsem si všimla.“

Astrid byla náhle překvapená, neočekávaným teplem deky, do které ji zabalil, a to zejména kvůli jeho

vzteklým nadávkam, že je naprostý idiot, když se za ním vydala ven.

Zarek ji pevně ovinul a poklekl si před ní. Vyndal ji nohy z kožešinových bačkor a začal ji třít zmrzlé prsty, dokud necítila něco jiného než bolestivé studené jehličky zabodávající se jí do chodidel. Nikdy se s takovým mrazem nesetkala a tak ji napadlo, kolikrát asi Zarek musel přetrpět takový mráz a zároveň neměl nikoho, kdo by ho zahřál.

„To co jsi udělala, byla fakt velká blbost,“ řekl jí tvrdě.

„Tak proč jsi odešel ty?“

Neodpověděl. Místo toho ji pustil nohu a vstal.

Něvěděla co má v úmyslu, až ucítila na své hlavě ručník. Napínavě čekala, jak si na ni svým hrubým jednáním vybije svůj vztek. Ale opak byl pravdou. Ve skutečnosti, když jí začal vysušovat vlasy, tak byl jeho dotek až překvapivě jemný.

Jak je to možné? Kdo by si pomyslel, že by mohl být k ní tak něžný?

Bylo to prostě absolutně nečekané.

Možná v něm bylo víc, než se zdá...

Zarek zaskřípal zubama, když mu skrz prsty proklouzávali její měkké a vlhké vlasy. Snažil se držet ručník tak, aby byl mezi jeho rukou a jí, ale nešlo mu to. Prameny jejích vlasů neustále přejížděly přes jeho kůži a vypalovali si do něj, tak svou cestu.

Jaké by to bylo, políbit ženu?

Jaké by to bylo, políbit *ji*?

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ještě nikdy předtím po tom nezatoužil. Pokaždé, když se o to žena pokusila, nedal jí možnost. Byla to intimnost, kterou si nepřál s nikým zažít.

Ale přesto po tom toužil. Hladověl po těch jejích vlkých, růžových rtech.

Co je to s ním? Zbláznil se?

Asi ano.

V jeho životě nebylo místo pro ženu, přítele, nebo společníka. Hned od svého narození, znal svůj osud.

Izolace.

Dokonce, i když se snažil někam zapadnout, tak to nefungovalo. On byl outsider. Tohle bylo jediné, co věděl jistě.

Stáhnul jí ručník z hlavy a podíval se na ni s touhou zabořit ruce do jejích vlkých vlasů a nechávat si spádávat její prameny skrz prsty. Její plet byla stále popelavě bledá od mrazu. Ale ani to ji neubralo na kráse. Ani na její přitažlivosti.

Než se stačil zastavit, položil svou ruku na její zmrzlou tvář a poddal se hebkosti její tváře.

Bohové, bylo tak krásné, že se jí mohl dotknout.

Neodtáhla se, ani se při jeho doteku nepřikrčila. Seděla tam a nechala ho, aby se jí dotknul jako muž.

Jako milenec...

„Zareku?“ její hlas byl plný nejistoty.

„Jsi studená jako led,“ zavrčel a pustil ji. Musí se dostat pryč od ní a od těch divných pocitů, které v něm probouzí.

Nechtěl být v její blízkosti.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Nechtěl se k ní připoutat.

Pokaždé, když si dovolil k někomu se připoutat, tak byl zrazen.

Vždycky.

Dokonce i Jess, který se zdál být bezpečným, protože žil tak daleko.

Na zádech se mu ozvala bolest.

Jess evidentně nežil dostatečně daleko.

Zarek se podíval z kuchyňského okna na padající snůh.

Dříve nebo později půjde Astrid spát a pak přijde jeho čas k odchodu.

Nikdo ho už nezastaví.

Astrid se chystala jít za Zarekem, ale zarazila se. Chtěla vidět, co bude dělat. Co má v úmyslu.

Sašo co dělá?

Sedla si a použila Sašův zrak. Zarek si sundával kabát.

Dech se jí zadrhl při pohledu na jeho nahou hrud'.

Všechny svaly se mu vlnily, když přehazoval kabát přes opěradlo židle.

Ten člověk byl prostě nádherný. Jeho snědá, holá záda a široká ramena byla nádherná. Úžasná.

Co ji ale ohromilo, byla jeho pravá ruka a rameno, která byla celá rozdrápaná od Sašových drápů. Astrid zalapala po dechu při pohledu na to co udělal její společník. Na druhé straně se nezdálo, že by Zarekovi vadily ty brutální rány. Šel si prostě po svém, jako by se nic nestalo.

„To se na to musím dívat?“ zařňukal Saša v její hlavě.

„Budu se muset slepě dívat na nahého muže?“

„Ty nejsi slepý a on není nahý.“ Bohužel.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Astrid byla trochu zaskočená, nad jejími neobvyklými myšlenkami. Nikdy si muže předtím neprohlížela, ale nyní byl její zrak přikovaný k Zarekovi.

„Ale určitě z toho oslepnu a on je fakt skoro nahý. Tedy dost na to, abych vyvrhnul svůj oběd.“ Saša vyrazil z kuchyně.

„Sašo, zůstaň.“

„Já nejsem pes, Astrid a svůj rozkazovaný tón si strč někam.“

To že zůstávám s vámi je moje volba, ne tvoje.“

„Já vím, Sašo. Omlouvám se. Prosím, zůstaň tu, kvůli mně.“

Zavrčel způsobem připomínajícím Zareka a šel se posadit zpátky do kuchyně, aby se na něj mohla dívat.

Zarek mu nevěnoval žádnou pozornost a zatímco byl

Saša v kuchyni, tak něco hledal.

Zmračila se, když vytáhl malou pánvičku. Pak šel k ledničce a její dech se zadrhl při pohledu na draka vytetovaného na zádech a nad ním, na ránu od střelby.

Přikrčila se pod tíhou nečekané sympatie. Poprvé po dlouhé době, jí bylo někoho skutečně líto.

Vypadalo to ošklivě a bolestivě.

Zarek ale dělal všechno plavně a sotva by si někdo všimnul, že je zraněný.

Z ledničky vytáhl mléko a velkou čokoládu značky HERSHEY, kterou si impulsivně koupila. Nalil mléko do hrnce a pak k tomu rozlámal kousky čokolády.

To je fakt divný. Nejprve se tváří, jakoby ji nejradši utrhl hlavu, zastrásoval ji, pak byl na ni něžný a teď ji dělá horkou čokoládu?

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„To není pro tebe,“ řekl Saša.

„Pšť, Sašo.“

*„Není to pro tebe, a pokud ano, tak se vsaď, že se tě tou
čokoládou pokusí otrávit.“*

„Tak to pak nejez.“

Zarek se otočil a zlověstně se ušklíbl na Sašu. *„Á tady jsi,
Lassie, nechtěl bys jít hledat Timmyho? No tak,
holka, dokonce bych ti otevřel dveře a hodil ti
sušenku.“*

„Ty psychologče, nechtěl bys najít moje zuby ve svoji...“

„Sašo!“

„Nemůžu si pomoci, prostě mě sere. A hodně.“

Zarek se podíval na misky na jídlo a vodu, které Astrid
postavila na malý podstavec, které stály asi deset
centimetrů od Saši.

Saša na něj vycenil zuby. *„To je moje jídlo, ty vole.*

Kontaminuj mi to a kousnu tě do prdele.“

„Sašo, prosím.“

Zarek přistoupil k nerezovým miskám.

*„Říkám ti, Astrid, ten bastart mě chce otrávit. Plivne mi do
vody, nebo ještě něco horšího.“*

Zarek ale udělal něco, co nikdo nepředpokládal. Sehnul
se, zvedl téměř prázdnou misku s vodou, umyl ji
ve dřezu, naplnil vodou a opatrně vrátil na
podstavec.

Astrid si nebyla jistá, koho z nich to víc šokovalo. Ji nebo
Sašu?

Saša přistoupil ke svým miskám a podezřele je očichal.

Zarek se zatím vrátil ke dřezu, kde si umyl ruce. Jakmile
bylo čokoládové mlého rozehřáté, nalil ho do
hrnku a přinesl jí ho.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Tady,“ řekl a jeho hlas zněl, jako obvykle, hrubě a nepřátelky. Vzal ji za ruku a vedl ji k šálku.

„Co je to?“ zeptala se.

„Arzen a zvratky.“

Zavrtěla na tím hlavou. „Opravdu? A přesto se ti podařilo, dám mi to s takovým klidem. Kdo ví? Děkuju. Nikdy před tím jsem zvratky neměla. Jsem si jistá, že to bude něco extra.“

Tím skončily její myšlenky o Zarekově laskavosti.

„Vypij to, nebo ne,“ zavrčel. „Mně je to jedno.“

Slyšela, jak znova odešel z místnosti.

Astrid držela pohár v rukou. I když ho sledovala přes Sašovi oči a tak věděla, že neudělal nic, aby ji otrávil, přesto váhala kvůli jeho poznámce.

„Pozoruje tě,“ řekl jí Saša.

Velmi pomalu naklonila hlavu. „Jak to?“

„Sleduje, jestli máš odvalu a napiješ se.“

Atrid zatajila dech a přemýšlela nad tím co má udělat.

Tohle byla jeho vlastní zkouška? Zkouší ji, protože chce, abych mu věřila?

Zhluboka se nadechla a napila se čokolády, která měla perfektní teplotu a byla moc dobrá.

Zarek byl užaslý, nad její statečností. Prohlásila, že blafoval a věřila mu. On by se nikdy nenapil od cizince a tak ho překvapilo, že ona ano.

Cítil k ní, kvůli tomu, úctu. Tahle žena v sobě skrývala hodně kuráže.

Nekonec to ale nikomu nepomůže, když ji Thanatos zabije dřív, než dostane šanci odejít.

Jeho pohled ztvrdl, když si vzpomněl na démona nebo Daimona, nebo co to vlastně je, kdo byl posláný, aby ho zabil. Celou dobu si Temní lovci mysleli, že Acheron je Artemidiným špicem, které sloužil ke sledování a zabíjení zbloudilých Temných lovců. Všichni muži, kteří znali pravdu, se proměnili ve stíny. Bezduché bytosti žijící s věčným hladem a žízní a s vědomím, že jejich potřeby nebudou nikdy ukojeny.

Mohli cítit a vnímat svět, ale nikdo nemohl cítit je. Chápal, jaká to musí být existence. Dvacet šet let svého smrtelného života byl vždycky sám. V té době, byl svět, o kterém věděl, klidnější. Jakmile si lidé uvědomili, že je v jejich blízkosti, stranili se ho a tak zvyšovali jeho bolest.

Opovrhovali jím, aby mu mohli ubližovat a ponižovat ho.

Zaplavil ho vztek, když se rozhlédl kolem sebe. Každý detail poukazoval na Astridino bohatství. V jeho lidském životě by mu taková žena plivla do tváře, když by se jí odvážil vstoupit do cesty. Byli by si tak vzdálení, že jen za odvahu pohlednout na její tvář, by ho srazily k zemi.

A chtěl-li by se podívat do jejích očí, znamenalo by to jeho smrt.

„Obtěžuje tě ten otrok, má paní?“

Trhl sebou, když vzpomínka zaplavila jeho mysl.

Vě věku, kdy mu bylo dvanáct, byl tak hloupý, že poslouchal své bratry, kteří mu ukazovali ženu na trhu.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Je to tvoje matka, otroku. Copak to nevíš? Strýček ji osvobodil v minulém roce.“

„Proč za ní nejdeš, Zareku? Možná jí tě bude líto a osvobodí tě taky.“

Byl příliš mladý a hloupí, aby vědět, že na ženu, kterou mu ukazovali, by se neměl ani podívat. Měla černé krásné vlasy a modré oči. Nikdy předtím svou matku neviděl. Nikdy by nepomyslel na to, že by mohla být tak krásná.

Ale v jeho srdci, byla vždycky krásnější než Venuše. Představoval si ji jako otrokyni, která stejně jako on, neměla na výběr a musela poslouchat svého pána. Představoval si, jak ho vytrhli z jejího náručí po jeho narození a ona kvůli němu plakala, v touze, aby se k ní vrátil ztracený syn. Jak se jí po něm každý den stýskalo. Zatím co on byl vydán svému nelítostnému otci, který si ho pomstychtivě držel od těla.

Zarek si byl jistý, že ona ho miluje. Vždyť všechny matky milovali svoje děti. Byl to důvod, proč si ostatní otrokyně na něj nezvykly. Svoji náklonnost věnovaly jen svým vlastním dětem.

Ale tahle žena...ona byla jeho.

Určitě ho miluje.

Zarek se k ní rozeběhl, objal ji a řekl jí, jak moc ji miluje.

Ale nedošlo na žádné vřelé přivítání. Na žádnou mateřskou lásku. Jen se na něj podívala s nehlubším odporem a hůzou. Rty se jí zkoutily a vyšlo z nich kruté zasyčení. „Zaplatila jsem té děvce dost peněz, abys byl mrtvý.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Jeho bratři se mu smáli.

A Zarek byl příliš zdrcen jejím odmítnutím, aby se mohl nadechnout, natož pak se pohnout. Naprosto ho zničilo, když se dozvěděl, že jeho matka podplatila jiného otroka, aby ho zabila.

Když k ní přišel voják a zeptal se, jestli ji obtěžuje, chladně odpověděla. „Tenhle bezcenný otrok se mě dotkl. Chci aby jste ho za to zmlátil.“

Dokonce i po dvou tisíciletích mu tato slova rezonovala v hlavě. Stejně jako její nelítostný pohled ve tváři, když se otáčela a nechala ho napospas vojákovu, který její příkaz s radostí splnil...

„Jsi bezcenný otrok. Jsi na nic. Ty ani nestojíš za denní příděl, když tě udržuje naživu. Pokud budeme mít štěstí, tak možná zemřeš a pomůžeš nám tím, že v zimě dostane tvůj příděl nějaký otrok, který má aspoň nějakou hodnotu.“

Zarek zavrčel nad krutými vzpomínkami. Bolest, která ho zaplavila zaktivovala jeho moc. Každá žárovka se najednou rozbila a oheň v krbu se rozhořel tak, že těsně minul Sašu, který ležel před ním. Všechny obrázky spadli ze zdi.

Jediné ale co neopadne, byla jeho bolest...

Astrid vykřikla, když uslyšela rámus. „Sašo, co se děje?“

„Ten parchant se mě pokusl zabít.“

„Jak?“

„Pohnul ohněm v krbu, až narazil do mě. K čertu, mám spálenou srst. Udělal to nějakou svoji mocí.“

„Zareku?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Celý dům se otrásl pod nápirem divoké zuřivosti, že skoro očekávala, jak se rozpadne napůl.

„Zareku!“

Jediné co Atrid slyšela, bylo bušení jejího srdce.

„Co se děje?“ zeptala se Saši.

„Já nevím. Jak vyšlehl oheň, tak nic nevidím. Všude je tma. Rozbil totiž světla.“

„Zareku?“ zkusila to znovu.

Opět nikdo neodpovídal. Její panika se ztrojnásobila.

Mohl by ji zabít, a ona ani Saša by nevěděli jak.

Mohl by si s ní dělat, co chce.

„Proč jsi mě zachránila?“

Poskočila, když jeho hlas uslyšela u svého ucha. Byl tak blízko, že cítila jeho horký dech na své kůži.

„Byl jsi zraněný.“

„Jak víš, že jsem byl zraněný?“

„Nevěděla jsem to, dokud jsem tě neprohmatala.

Já...Myslela jsem, že bys mohl být opilý.“

„Jen absolutní idiot přinese divného chlapa do svého domu, když je slepý a žije sám. A ty mi nepřipadáš jako idiot.“

Polka. Byl mnohem chytřejší, než si myslela.

A mnoho děsivější.

„Proč jsem tady?“ zeptal se.

„Už jsem ti to řekla.“

Strčil do gauče tak prudce, že sklouzla několik centimetrů dopředu. Najednou byl před ní a tiskl ji do polštářů. Z jeho planoucí přítomnosti se celá roztrásla. „Jak jsi mě pak dostala dovnitř?“

„Dotáhla jsem tě sem.“

„Sama?“

„Samozřejmě.“

„Nevypadáš, že jsi na to dost silná.“

V hrůze vydechla. Kam tím míří? Co má v úmyslu s ní udělat? „Jsem silnější, než vypadám.“

„Dokaž to.“ Chytil ji za zápěstí.

Chvilku s ním zápasila. „Nech mě na pokoji.“

„Proč? Nemůžeš mě přemoci?“

Saša zavrčel. Hodně nahlas.

Zastavila se v pohybu a zírala na to, co doufala, že je jeho tvář.

„Zareku,“ řekla pevně. „To bolí. Pust' mě.“

K jejímu šoku, ji pustil. Naštvaně se od ní odtáhl, ale jeho přítomnost byla stále hmatatelná. Despotická. Děsivá.

„Udělej pro jednu něco inteligentního, princezno,“

Zavrčel ji do ucha. „Drž se ode mě dál.“

Uslyšela, jak odchází.

„On je vinný,“ odsekl Saša. „Astrid, odsud' ho.“

Nemohla. Zatím ne. I když ji Zarek naháněl strach. I když se v tomto okamžiku zdál nevyrovnaný a děsivý. Nikdy ji opravdu neublížil. Jen se jí pokoušel vyděsit, ale to nebylo něco, kvůli čemu by měl zemřít.

Po tomhle, co se právě stalo, aspoň pochopila, jak se mohl najedou přes noc utrhnout ze řetězu a pozabíjet všechny ve vesnici, kterou měl strážit.

Mohlo by se to stát i s ní?

Vzhledem k tomu, že je nesmrtelná, tak ji nemůže zabít, ale ublížit ji může.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Jiný soudce by vyslovil verdikt na základě jeho dnešního chování. I ona byla v pokušení to skončit, ale nechtěla to udělat. Zatím ne.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí Saša poté, co odmítla reagovat na jeho poznámku o verdiktu.

„Ano jsem.“

Když si ale šla lehnout, tak takový pocit neměla a Saša to věděl. Zarek ji děsil takovým způsobem, jako nikdo předtím. V průběhu staletí už odsoudila nespočet mužů a žen. Vrazi, zrádci, rouhači. Na co si jen člověk dokáže vzpomenout. Ale žádný z nich ji tolik neděsil. S žádným z nich neměla touhu utéct ke svým setrám.

Se Zarekem se tak cítila.

Bylo v něm něco, co opravdu nebylo zdravé. Byla zvyklá jednat s lidmi, kteří se snaží skrývat svoje šílenství. Muži, kteří si hráli na galantní hrdiny, zatímco uvnitř byli studení a krutí.

Zarek se rozohnil, ale přesto ji neublížil.

Tedy, alespoň zatím ne.

Ale s jeho šikanovacími taktikami se tak stane.

Vzpoměla si na Acheronova slova: „Jenom srdcem vidíme to správné...“

Co bylo uvnitř Zarekova srce?

Hluboce se nadechla a svými smysly se pokoušela najít Zareka.

Ale stejně jako už dřív, nedokázala ho najít. Jakoby měl schopnost se maskovat tak, že ho nezachytí žádný radar. Ani ten nejlepší.

„Kde je?“ zeptala se Saši.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Ve svém pokoji, myslím.“

„Kde jsi ty?“

Saša přišel a posadil se k jejím nohám. *„Artemis má pravdu. V zájmu lidstva, by měl být zničen. S tím chlapem je něco špatně.“*

Astrid ho pohladila na ušima a přemýšlela. *„Já nevím. Acheron vyžádal od Artemis, abych Zareka soudila já. Neměl k tomu žádný důvod. Jen blázen by chtěl obchodovat s Artemis pro nic za nic. A Acheron není hlupák. V Zarkovi musí existovat nějaká dobrota, nebo...“*

„Acheron by se i obětoval pro svoje muže. Takový už je on,“ posmíval se Saša.

„Možná...“

Ale ona ho znala. Acheron bude dělat vždy to, co je dobré pro všechny zúčastněné. Ještě nikdy předtím nezahálel, když musel odsoudit nějakého Temného lovce, ale přesto toužil, aby Zareka osobně posoudila ona....

Před devítistý lety Zareka nezabil za vyhubení jeho vesnice. Pokud by Zarek skutečně představoval nebezpečí, tak by Acheron nikdy nevyjednával o slyšení tohoto Temného lovce. Muselo v tom být víc.

Musela věřit Acheronovi.

Prostě musela.

Zarek seděl sám ve svém pokoji a přes záclony sledoval jak sníh padává na zem. Seděl v houpacím křesle a ani se nehnul. Po jeho „zhroucení“ nahradil v domě všechny žárovky a zvedl rozbité obrázky. Teď byl dům strašidelně tichý.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Musí se odsud dostat, než znovu vybuchne. Proč ta bouře neustává?

V hale se objevilo světlo a dočasně ho oslepilo. Zamračil se. Proč Astrid svítí, když je slepá? Slyšel, jak jde směrem k obývacímu. Část jeho se chtěla k ní připojit a povídat si s ní. Ale on nikdy nevedl spontánní konverzaci.

Nedokázal si představit, o čem by s ní měl mluvit. Nikdy se o něj nikdo nezajímal a tak nemusel mluvit. Takže si všechno nechával pro sebe a byl rád, že si ho nikdo nevšímá.

„Sašo?“

Zvuk jejího melodického hlasu ho rozechvěl.

„Sedni si tady a já rozdělám oheň.“

Málem už už jí šel na pomoc, ale přinutil se zůstat ve svém křesle. Dny, kdy někomu dělal sluhu, už jsou dávno za ním. Když chce oheň, je schopná si ho udělat, stejně jako on.

Samozřejmě, že mohla založit oheň, ale byl tu velký rozdíl, jeho ruce byly celé drsné z tvrdé práce.

Její byly měkké. Hebké.

Křehké ruce, které by mohli hladit...

Než si to uvědomil, tak mířil za ní.

Astrid klečela před krbem a snažila se přes železnou mříž hodit dovnitř polínko. Snažila se jak jen mohla a dávala si pozor aby se nepopálila.

Beze slova ji odtáhl.

Vyděšeně vydechla.

„Uхни mi z cesty,“ zavrčel.

„Nepřekážela jsem ti. To ty mě.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Když se odmítla přemístit, tak ji zvedl a hodil ji do tmavě zeleného křesla.

„Co to děláš?“ zeptala se s překvapeným výrazem.

„Nic.“ Obrátil se ke krbu a založil oheň. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi tak prachatá a nemáš tu nikoho, kdo by ti pomáhal.“

„Nepotřebuju, aby mi někdo pomáhal.“

Odmlčel se nad jejími slovy. „Ne? A jaké to je žít sama, na vlastní pěst?“

„Já no...Nesnáším, když ke mně všichni přistupují, jako bych byla bezmocná. Já jsem náhodou stejně schopná, jako kdokoliv jiný.“

„Výborně, princezno.“ Ale pocítil další vlnu uznání. Ve světě, ve kterém vyrůstal, by ženy jako ona, nehnuly prstem. S radostí by si koupily někoho, kdo by splňoval všechny jejich rozmary.

„Proč mi pořád říkáš princezno?“

„Vždyť ty jsi princezna, nebo ne? Pro svoje rodiče jsi byla zářícím miláčkem.“

Zamračila se. „Jak si to poznal?“

„Cítím to z tebe. Ty jsi jedna z těch lidí, kteří se nikdy nemuseli bát o svůj život. Všechno co jsi ve svém životě chtěla, jsi taky dostala.“

„Všechno ne.“

„Ne? Co ti někdy chyběla?“

„Můj zrak.“

Zarek zmlkl, jak mu její slova zněla v uších. „Jo, máš pravdu, být slepý, je na hovno.“

„**Jak to můžeš vědět?**“

„Znám to, zažil jsem to.“

Kapitola 6

„Tys byl slepý?“ zeptala se Astrid.

**Zarek jí neodpověděl. Nemohl uvěřit tomu, že dovolil,
aby mu něco takové vyklouzlo z úst. O tomhle
ještě s nikým nemluvil, ani s Jessem.**

**Pouze Acheron to věděl a ten to naštěstí držel
v tajnosti.**

**Nebyl ochotný dopustit, aby ho bolest a minulost
znovu zaplavily. Zarek odešel z obýváku a vrátil
se do svého pokoje, kde se zamkl, s tím, že tam
přečká zbytek bouřky.**

**Alespoň se tak nemusí obávat toho, že zradí sám sebe a
někomu ublíží.**

**Ale jak tam tak seděl v křesle, nebyly to představy
z minulosti, které ho pronásledovaly.**

**Byla to vůně růží a dřeva, jasně bledé, modré ženské
oči.**

Vzpomněl si, jak cítil pod konečky prstů její měkkou a studenou tvář. Její vlhké rozčuchané vlasy, které lemovaly tak ženské a něžné rysy jejího obličej. Žena, která z odporu neuhnula před jeho dotykem, ani se před ním nekrčila.

Neustále ho ohromovala a překvapovala. Kdyby byl někdo jiný, vrátil by se zpátky za ní, do obývacího, kde seděla se svým vlkem a rozesmál by ji. I když vlastně vůbec nevěděl, jak někoho rozesmát. Věděl co je to humor a ironie, ale on prostě nebyl ten typ člověka, který dokáže vzbudit u druhého úsměv. A zvláště ne u ženy. Skutečnost, že se o to nikdy nepokoušel, byla vedlejší.

Dnes večer se mu to ale povedlo.

„Je vinný?“

Astrid v hlavě uslyšela Artemidin hlas. Od chvíle, kdy byl Zarek přenesen do jejího domu, ji Artemis touhle otázkou neustále obtěžovala. Znovu a znovu, až se z toho začala cítit jako Johanka z Arku.

„Ještě nevím, Artemis. Zatím se jenom probudil.“

„Hele, co ti trvá tak dlouho? Z každého nového dne, kdy je naživu, je Acheron celý napjatý a já nesnáším tu jeho radost z toho, že přežil další den. Odsud už toho tuláka, ať už to máme za sebou.“

„Proč chceš Zareka vidět za každou cenu mrtvého?“

Rozhostilo se ticho. Zprvu si myslela, že ji už Artemis opustila, takže když náhle přišla odpověď, přikvapilo ji to.

„Acheron nerad kouká na utrpení jiných. Zvlášť když je to jeden z jeho Temných lovců. A pokud bude Zarek žít, tak Acheron bude trpět a navzdory tomu, co si myslí, tak nesnáším, když Acherona něco trápí.“

Astrid ještě nikdy od Artemis něco takového neslyšela. Tahle bohyně nebyla známá pro svou laskavost nebo soucit, nikdy nemyslela na nikoho jiného, než na sebe.

„Miluješ Acherona?“

Artemidin hlas byl ostrý, jako ocel, když odpovídala:
„Acheron není tvoje starost, Astrid. To je Zarek. A přísahám ti, že jestli kvůli tvému otálení u Acherona ztratím ještě víc loajality, tak toho budeš hodně litovat.“

Astrid ztuhla nad jejím nepřátelským tónem a jejím vyhrožováním. Artemis se evidentně cítí ohrožená a tak chce boj. A pokud ho chce, bude se muset na to připravit.

I ona sama, by ráda měla tuhle práci za sebou, ale Astrid svou práci brala vážně a tak nikdo, a především Artemis, se svým nátlakem, ji nepřesvědčím o tom, aby ho předčasně odsoudila.

„Nemyslíš si, že kdybych Zareka příliš brzo odsoudila, tak by se mohl Acheron zlobit a žádat o nové posouzení?“

Artemis ze sebe vydala divný zvuk.

„Kromě toho, Acheron řekl, že byste do toho neměli zasahovat, Artemis. Můžu odpřisáhnout, že on mě nekontaktoval a nepokoušel se ovlivnit můj

verdikt, a přesto, ty tohle přesně děláš. Jak myslíš, že bude reagovat, až mu řeknu, o co se teď pokoušíš?"

„Fajn,“ odsekla. „Už tě nebudu rušit. Ale už to brzo skončí!“

Nakonec Astrid sama ten den seděla a přemýšlela nad tím, co by měla dál dělat a jak by mohla na Zareka patřičně zatlačit, aby viděla, jak se zachová. Už jednou svoji násilnost projevil.

Skoro zničil její dům, ale jí neublížil. Saša ho napadl, a ačkoliv vlka zranil, Saša mu ublížil mnohem víc. Boj, který byl mezi nimi, nebyl čestný a přesto... Zarek se nepokusil Sašu zabít za to, že ho napadl. Jen ho od sebe odstrčil a nechal je doma samotné.

Místo toho, aby se toužil Sašovi pomstít, tak mu Zarek nalil čerstvou vodu.

Doposud byli Zarekovi nejhorší zločiny to, že byl v bojovném rozpoložení a svou přítomností zastrašoval. Přesto všechno ale dělal takové věci, které byly v naprostém rozporu s jeho vždy přítomnou nevrlostí.

Její rozum jí říkal, aby udělala to, co po ní chce Artemis, všechno to skončit a odsoudit ho vinným.

Avšak její instinkt jí napovídal, aby počkala. Pokud bude s ní a se Sašou držet svůj hněv na uzdě, tak ho bude ještě nějakou dobu sledovat.

Ale jestli ji někdy uhodí, tak ho vyhodí ze dveří a on ani nebude mít šanci na poslední přání.

„Neexistuje něco takového, jako nevinný člověk...”

Astrid unaveně vydechla. Ta slova ji řekla její sestra Atty, když spolu naposledy mluvily. Část jí tomu věřila. Za všechna ta staletí nenašla ani jednoho nevinného. Každý člověk, kterého kdy soudila, ji ve všem lhal.

Všichni se ji pokoušeli oklamat.

Někteří se ji pokusili dokonce uplatit.

Další s ní chtěli utéct.

Pak tu byli ti, co se jí postavili a chtěli ji porazit.

A jeden se ji pokusil dokonce zabít.

Uvažovala nad tím, do jaké kategorie spadá Zarek.

Zhluboka se nadechla, vstala a šla do svého pokoje.

Začala se přehrabovat v oblečení, které nosil

Saša, když byl v lidské podobě.

„Co to děláš?“ zeptal se jí Saša, když se k ní připojil.

„Zarek potřebuje něco na sebe.“ řekla bez přemýšlení nahlas.

Saša ji strčil do rukou a čenichem vrátil svoje oblečení zpátky do skříně. „*Může si vzít svoje vlastní.*

Tyhle jsou moje.“

Astrid je zpátky vytáhla ven. „*No tak, Sašo, budou mu akorát. On nemá nic na sebe a ty co má, jsou celé roztrhané.*“

„No a co?“

Začala se přehrabovat mezi kalhotami a košilemi, které by mu mohli být. „*To ty jsi byl ten, kdo si stěžoval, že se musí dívat na nahého muže.*

Myslela jsem si, že by ses na něj díval radši, kdyby měl na sobě nějaké oblečení.“

„Já si ale taky stěžuju na to, že musím čírat venku a jíst z misky, a nevidím, že by si mi dovolila chodit na záchod nebo jíst u jídelního stolu.“

Zavrtěla hlavou. „Mohl bys prosím tě přestat? Naříkáš tu jako stará bába.“ Zvedla těžký svetr.

„Ne,“ odsekl Saša. „Ne ten vínový svetr. Ten je můj oblíbený.“

„Sašo, přísahám. Ty jsi tak rozmazlený!“

„Ale to je můj svetr. Takže ho dej zpátky.“

Vstala, aby ho přinesla Zarekovi.

Saša ji následoval a celou cestu si stěžoval.

„Koupím ti nový,“ slíbila mu.

„Ale já nechci nový. Chci jen ten svůj.“

„Vždyť ti ho nezničí.“

„Ale ano zničí. Podívej se na jeho oblečení. Je potrháný.

A já nechci, aby se jeho těla dotýkalo něco, co jsem nosil. Bude to kontaminovaný.“

„Ach můj bože, Sašo. Měl bys konečně dospět. Už je ti čtyři sta let a stále se chováš jako fracek. Vždyť on nemá vši, nebo něco podobného.“

„Určitě má!“

Cítila ho, jak stojí těsně u její nohy. Náhle popadl svetr mezi zuby a vytrhnul jí ho z ruky.

„Sašo!“ vyštěkla nahlas a běžela za ním. „Vrať mi ten svetr, nebo přísahám, že tě vykastruju!“

Vlk běžel po domě.

Astrid za ním utíkala, jak jen mohla. Spoléhalo se na to, že si pamatuje, kde leží nábytek. A tak, když utíkala, narazila na konferenční stůl. Zasyčela, když nohou srazila roh a ztratila tak rovnováhu. Natáhla ruce před sebe aby neztratila rovnováhu,

ale cítila, jak pod její vahou skleněná deska stolu
padá. Roztříštila se na kousky. Něco ji uhodilo
ho hlavy.

Astrid ztuhla a bála se i pohnout.

Nevěděla co je zničené, ale zvuk skla byl neomylný.

Kde je to sklo?

S bušícím srdcem si zanádařovala na svoji slepotu.

Neodvažovala se pohnout ze strachu, že se
pořeže.

„Sašo?“ zeptala se.

Neodpověděl.

„Nehýbej se.“ Zarekův hluboký hlas ji rozechvěl.

Pak už jen cítila dvě silné ruce, které ji z podlahy
zvedly s neuvěřitelnou lehkostí, až to bylo
skutečně děsivé. Přitiskl si ji ke svému štíhlému
tělu, které bylo pevné jako skála. Každým
pohybem se mu vlnili svaly, zatímco ji odnášel
 pryč z obýváku.

Objala jeho široká a mužná ramena, které při jejím
dotyku celé ztuhli. Jeho dech cítila na své tváři a
celé tělo ji při tom tálo.

„Zareku?“ zeptala se váhavě.

„Je v domě někdo další, kdo by tě mohl nést?“

Nevšímal si jeho sarkasmu, když ji odnášel do
kuchyně a posadil ji na židli.

Cítila, jak ji opustilo jeho teplo a způsobilo ji to
zvláštní bolest v srdci. Bylo to nečekané a
nechápal to.

„Děkuji ti,“ zašeptala.

Neodpověděl. Místo toho, slyšela, jak odešel
z kuchyně.

Za několik minut se vrátil a hodil něco do koše.

„Nevím, co jsi udělala Scoobymu,“ řekl skoro normálním tónem, „ale v rohu leží na nějakém svetru a vrčí na mě.“

Musela potlačit nutkání se smát, když si to představila.
„Zlobil.“

„Aha, no, tam odkud pocházím, byl každý, kdo zlobil, zbit do bezvědomí.“

Astrid se zamračila, když za těmi slovy slyšela skrytou bolest. „Někdy je mnohem důležitější snaha o pochopení, než trest.“

„A někdy tomu tak není.“

„Možná,“ zašeptala.

Zarek se obrátil k tekoucí vodě ve dřezu. Znělo to, jako by si znova umýval ruce.

To bylo divné, zdá se, že si je hodně často myje.

„Posbíral jsem všechno sklo, které jsem dokázal najít,“ řekl a přehlušil zvuk tekoucí vody. „Ale křišťálová váza na tvém stole se rozbila tak špatně, že bude možná nejlepší, když budeš pár dní nosit boty.“

Astrid byla podivně dojatá jeho jednáním i jeho varováním. Vstala ze židle a došla k němu a postavila se vedle něj. I když ho nemohla vidět, cítila víc než jasně. Cítila jeho teplo, jeho sílu. Pocit syrové smyslnosti, který ho obklopoval.

Celé tělo se jí zachvělo a vzplála v ní touha.

Cizí část jí bolestně toužila natáhnout ruku a dotknout se té hladké, snědé kůže, která pro ni byla příslibem tepla. I nyní si stále pamatovala, jak

jeho kůže vypadala. Způsob, jakým se světlo na něm odráželo.

Chtěla si ke svým rtům přitáhnout ty jeho a ochutnat jeho chuť. Zjistit, jestli by byl něžný. Nebo by byl tvrdý a důrazný?

Astrid by měla být šokovaná vlastními myšlenkami. Jako soudkyně, by rozhodně neměla trpět takovým druhem zvědavosti, ale jako žena si prostě nemohla pomoci.

Už to bylo velmi dlouho, co v sobě cítila nějakou touhu. Ale nyní, hluboko v jejím nitru, byla část jejího srdce, která toužila najít v Zarekovi dobro. Dobro, v které Acheron věřil.

Bylo to něco, na co ani po dvou stoletích nepomyslela. Nechápala kde se v Zarekovi bere jeho laskavost. „Jak jsi poznal, že jsem tě potřebovala?“

„Slyšel jsem, jak se rozbíjí sklo a tak jsem přišel a našel tě v pasti.“

Usmála se. „To od tebe bylo velice milé.“

Měla pocit, že na ni zírá. Její tělo se při tom pomyšlení, celé rozehřálo. Její ňadra ztvrdla.

„Ve mně není nic roztomilého, princezno. Věř mi.“

Ne, on rozhodně nebyl roztomilý. Byl tvrdý. Pichlavý a podivně fascinující. Stejně jako divoké zvíře, které je třeba zkrotit.

Tedy v případě, že by někdo dokázal zkrotit něco takového, jak je on.

„Snažila jsem se ti najít nějaké oblečení,“ zašeptala a snažila se získat kontrolu nad svým tělem, které jak se zdálo, nechtělo reagovat na zdravý rozum.

„Na dně mé skříně je několik svetrů, které,
pokud budeš chtít, tak si je můžeš půjčit.“
Vysmál se jí, když vypnul vodu a utřel si ruce do
papírových utěrek. „Tvoje oblečení mi rozhodně
nebude sedět, princezno.“
Zasmála se. „To oblečení není moje. Patří jednomu
mému kamarádovi.“
Zarek nemohl ani dýchat, jak blízko byla u něj. Stačilo
se jen kousek sklonit a políbit ji na její
pootevřené rty.
Natáhl by ruku a dotýkal by se jí.
Ve skutečnosti ho opravdu dost vystrašilo, jak moc se
jí chtěl dotknout. Jak moc se chtěl přitisknout
k jejímu tělu, až by cítil její měkké křivky na
svém ztvrdlém těle.
Nemohl si vzpomenout, kdy po něčem toužil víc.
Zavřel oči a představil si jejich nahá těla. Vysadil by ji
na pult před sebe a vnikl by do ní i do její mysli.
Nořil by se do jejího tepla a pak zase ven, až by
byl příliš unavený na to, aby mohl stát. Až by byl
příliš unavený na to, aby se mohl hýbat.
Chtěl cítit teplo její kůže, jak se tře proti němu. Cítit
její dech na svém těle.
A ze všeho nejvíc, chtěl cítit její vůni na svém těle.
Chtěl poznat, jaké je to mít ženu, která se ho
nebojí a nepohrdá jím. Po všech těch staletích by
za sex ženě nemusel zaplatit. Většinu času je ani
nevyhledával.
Už byl tak dlouho bez ženy...
„Kde je tvůj přítel?“ zeptal se a jeho hlas zněl podivně
zastřeně, při pomyslení, že byla s jiným mužem. I

když by to tak nemělo být, tak ho to pomyšlení bolelo.

Saša vstoupil do kuchyně a podíval se na ně.

„Můj přítel zemřel,“ řekla Astrid bez zaváhání.

Zarek vyklenul obočí. „Zemřel, jak?“

„Hm, dostal vzteklinu.“

„Není to ale psí nemoc?“

„Ano. Bylo to tragické.“

„Hele!“ řekl Saša Astrid. „Okamžitě to odvolej.“

„Chovej se slušně nebo na tebe přivolám vzteklinu.“

Zarek o dní odstoupil. „Stýská se ti po něm?“

Podívala se směrem, kde by mohl být Saša. „Ne, opravdu ne. Dost si toho vytrpěl.“

„Já ti ukážu co je to bolest, nymfo. Jen počkej.“

Astrid se musela trochu pousmát. „Budeš mít zájem o to oblečení?“ zeptala se Zareka.

„No jasně.“

Vedla ho do svého pokoje.

„Ty jsi ale ošklivá,“ zavrčel Saša. „Jen počkej. Tohle ti vrátím. Víš, jak máš ráda tu deku? Tak je z něho toast. Jo a být tebou, tak bych si dával na pozor na pantofle.“

Nevšímal si ho.

Zarek nemluvil, když ho vedla do svého pokoje, který byl vymalovaný v jemných odstínech růžové.

Všechno v jejím pokoji bylo ženské a něžné. A z její vůně se mu udělalo skoro slabo.

Růže a vůně dřeva.

Vonělo to tam stejně, jako voněla ona.

Najednou byl celý napjatý a tvrdý, až ho všechno bolelo. Jeho penis se napínal proti hrubému poklopci a žadonil o uvolnění.
Proti své vůli se pohledem zastavil na její posteli.
Představil si ji, jak tam leží a spí. Její rty pootevřené a její tělo uvolněné a nahé...
Světle růžová deka by se jí omotala okolo jejích nahých nohou.
„Tady máš.“
Musel svůj podhled odvrátit od postele ke skříni.
Ustoupila, aby se mohl podívat na mužské oblečení, které bylo pečlivě složené v proutěném košíku. „Můžeš si vzít, co chceš.“
Její nabídka byla velmi lákavá. Jediný problém byl ten, že to, to chtěl nejvíc, rozhodně nebylo v tom koši.
Zarek jí tedy poděkoval a z koše si vyndal černý svetr a šedý rolák, který by mu neměl být moc malý.
„Půjdu se převléknout do svého pokoje,“ řekl a zamyslel se nad tím, proč by to měl vůbec dělat.
Vždyť je jedno, jestli půjde pryč nebo ne. Stejně ho nemohla vidět, tak je to jedno.
Doma chodil většinou polonahý.
Ale určitě to nebylo civilizovaný, nebo ano?
Od kdy se chce chovat civilizovaně?
Dnes v noci, evidentně ano.
Saša na něj vyštěkl, když opouštěl její ložnici a pak vlk běžel do místnosti za Astrid a pro změnu se rozštěkal na ni.
„Pšt, Sašo,“ řekla. „Nebo budeš spát v garáži.“

Zarek si jich nevšímal a mířil do svého pokoje s tím, že se převlíkne do nového oblečení.

Zavřel dveře oblečení položil vedle sebe a jak tam tak stál, cítil se velmi divně. Bylo to jen oblečení, co mu nabízela. A přístřeší.

Postel.

Jídlo.

Rozhlédl se po elegantně zařízeném pokoji. Cítil se ztracený. Nebyl si jistý sám sebou. Nikdy v životě nezažil něco podobného.

Na tomhle místě se cítil člověkem.

A nejvíc ze všeho se cítil vítaný. Něco, co necítil ani se Sharon.

Stejně jako všichni ostatní, i Sharon dělala jen to za co ji platil. Nic víc, nic méně. Vždycky měl pocit, jak ji svou přítomností obtěžuje.

Sharon byla vždy formální a chladná a to zejména potom, co odmítl její nabídku. Vždy ale cítil, že nějaká část jí se ho neustále bála. Část jí, která ho neustále sledovala, zejména když byla její dcera poblíž, jakoby čekala, že ji chytí a sní.

Vždycky ho to ranilo, ale co, on je zvyklý na urážky, a tak nad tím vždy jen mávnul rukou.

Nikdy se s ní necítil, tak jako s Astrid.

Jednala s ním, jako by byl normální. Dělala vše tak, že pro něj bylo tak snadné zapomenout na to, kdo je. Zarek se rychle oblékl a šel zpátky do obývacího pokoje, kde byla Astrid a četla si knihu v Braillově písmu. Saša odpočíval na pohovce u jejích nohou. Vlk zvedl hlavu a podíval se na něj vlčíma očima, které byli šedé a plné nenávisti.

Zarek, který měl v ruce nožík z kuchyně, popadl další polínko.

„Jak se ti vlastně podařilo, že jsi z vlka udělala mazlíčka?“ zeptal se a sedl si do křesla nejbližší krbu, aby mohl hobliny házet do ohně.

Nechápal, proč si s ní chce povídat. Normálně by se s něčím takovým, jako je rozhovor, neobtěžoval. Přesto cítil ve svém životě poprvé zvědavost.

Astrid pohladila vlka u svých nohou. „Nejsem si tím tak úplně jistá. Stejně jako tebe, jsem ho našla ležet zraněného. Přinesla jsem ho k sobě a ošetřila jsem mu rány. Od té doby už je se mnou.“

„Jsem překvapený, že jsi ho tak lehce zkrotila.“

Usmála se. „To já taky. Nebylo snadné ho přesvědčit o tom, aby mi důvěřoval.“

Zarek se na chvílku zamyslel. „Musíš být hodně trpělivý. Sedneš si nejprve kousek ode mne, takhle do trávy. Já se budu na tebe po očku dívat, ale ty nebudeš nic říkat. Řeč je pramenem nedorozumění. Každý den si však budeš moci sednout trochu blíž...“

Astrid v šoku otevřela ústa, jak Zarek pokračoval a citoval jednu z jejích oblíbených pasáží. Nebyla by víc překvapená, kdyby po ní něco hodil. „Ty znáš Malého prince?“

„Četl jsem to jednou nebo dvakrát.“

Muselo to být víc než jen dvakrát, když ho citoval tak neomylně. Astrid se znovu dotkla Saši, aby se mohla podívat na Zareka.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Seděl kousek od ní a vyřezával. Světlo ohně si hrálo v jeho pŕlnočních očích. Černý svetr obepínal jeho tělo a na tváři mu vyrašily černé vousy. Opět ji zaskočilo poznání, jak moc je ten muž hezký.

Nyní vypadal téměř uvolněně. Básnický pŕvab bojoval s tvrdým a cynickým zkřivením úst. Smrtící aura ho obklopovala těsněji než jeho černé džíny.

„Miluji tu knihu,“ zašeptala. „Je to jedna z mých oblíbených.“

Nepromluvil. Prostě tam jen seděl jako ten kus dřeva, který opatrně držel v ruce. Bylo to poprvé, kdy kolem sebe nerozšiřoval temnotu a nebezpečí.

Atmosféra nebyla zrovna mírumilovná, ale nebyla v tom zlověstnost, která tam byla předtím.

„Četl jsi to jako dítě?“ zeptala se.

„Ne,“ řekl tiše.

Naklonila hlavu na stranu a pozorovala ho v jeho práci. Chvilí pracoval, ale pak se náhle otočil, pohlédl na ni a zamračil se.

Astrid pustila Sašu a posadila se zpátky.

Zarek se nepohnul, jen sledoval ji a toho jejího čokla.

Bylo tu něco velmi divného. Každý instinkt mu to napovídal. Podíval se na Sašu.

Pokud by nevěděl co je zač...

Ale co by dělal vlkodlak na Aljašce se slepou ženou?

Magnetické pole bylo moc silné na Arcadiany nebo Katagariány. Pro ně by bylo velmi těžké udržet svou lidskou podobu, když by elektrony ve vzduchu neustále narušovali jejich kouzlo.

Ne, tohle rozhodně není pravděpodobný.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ale přesto...

Pohledem se z nich přesunul na malé hodiny na krbové
římsi. Byli skoro čtyři hodiny ráno. Pro něj to bylo
ještě brzo, ale jen málo lidí by dokázalo být tak
dlouho vzhůru. „Vždycky jsi tak dlouho vzhůru,
princezno?“

„Někdy.“

„Nechodíš do práce?

„Ne. Zdědila jsem rodinné peníze. Ale co ty, princí?“

Zarekovi uklouzli ruce při poznámce o jejích penězích.

Měla jich víc, než si myslel. „To musí být příjemné,
když nemusíš pracovat.“

Astrid slyšela hořkost v jeho hlase. „Ty nemáš moc rád
lidí, kteří mají peníze, že jo?“

„Já k nikomu nemám předsudky, princezno. Všechny
lidí nenávidím stejně, není mezi nimi rozdíl.“

Tohle už o něm slyšela. Od Artemis slyšela, že je to
hrubý, nerafinovaný a ten nejhorší blbec, kterého
kdy Artemis poznala.

Když už to řekla urážlivá královna, tak to asi něco
znamená.

„Neodpověděl jsi mi na otázku, Zareku. Čím se živíš?“

„Tu a tam. Co přijde.“

„Tu a tam, ale co? Znamená to, že jsi tulák?“

„Kdybych řekl, že ano, vyhodila bys mě?“

Ačkoliv jeho tón byl vyrovnaný a bez emocí, vycítila, jak
nedočkavě čeká na její odpověď. Jako by nějaká
část jeho chtěla, aby ho vyhodila.

Skoro jako by na to čekal.

„Ne, Zareku. Už jednou jsem ti řekla, že jsi tu vítán.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek přestal vyřezávat a zadíval se do ohně. Její slova jím otrásla. Ale nebyli to plameny, co viděl, ale její tvář. Její sladký hlas mu rezonoval hluboko v jeho srdci, o kterém si myslel, že je dávno mrtvé.

Nikdo ho, nikdy a nikde nevítal.

„Mohl bych tě zabít a nikdo by se to nedozvěděl.“

„Chystáš se mě zabít, Zareku?“

Zarek zamrkal, aby od sebe odehnal bolestné vzpomínky. Viděl sám sebe jak jde mezi domy své zdevastované vesnice. Pohled na ně, na jejich zkrvavená hrdla, jejich spálené domovy...

Měl je chránit.

Místo toho je všechny zabil.

A to ani neví, proč? Nepamatuje si nic jiného než vztek, který ho posedl, a touhu po krvi a po pomstě.

„Doufám, že ne, princezno,“ zašeptal.

Vstal, vrátil se do svého pokoje a zamkl dveře.

Jen doufal, že udělá to stejné.

O pár hodin později, Astrid poslouchala Zarekovo těžké oddechování, z jeho neklidného spánku. Dům byl tichý a chráněný před jeho hněvem. Ve vzduchu už nebyla zlá atmosféra a všechno se ponořilo do klidu. S výjimkou muže, který právě vypadal, že bojuje s urputnou noční můrou.

Byla vyčerpaná, ale nechtělo se jí spát. V hlavě ji vířilo příliš mnoho otázek.

Toužila si promluvit s Acheronem o Zarekovi. Zeptat se ho, co si o tomhle muži myslí, když si přeje jeho záchranu. Ale Artemidinou podmínkou bylo, že se

Acheron musí držet stranou, a nesmí se pokusit ovlivnit její verdikt. Pokud by se Astrid pokusila kontaktovat Acherona, Artemis by okamžitě ukončila Zarekovi zkoušky a zabila by ho. Musí být jiný způsob, jak se něco dozvědět o jejím hostu. Podívala se na Sašu, který spal ve vlčí podobě na posteli. Znali se už po staletí. Byl sotva víc než štěně, když se jeho Patria přidala k egyptské bohyni Bast v boji proti Artemis. Jakmile válka mezi bohyněmi skončila, Artemis požadovala, aby byli odsouzení všichni, kdo bojovali proti ní. Za úkol to dostala Astridina sestra Lera, která všechny shledala vinnými až na Sašu, který byl tou dobou příliš mladý, aby se mohla potvrdit jeho spoluúčast. Jeho vlastní klan se obrátil proti němu, v domněnku že je zradil, aby si mohl zachovat svůj život. A to mu bylo pouhých čtrnáct let. Ve světě Katagariánců vládne instinkt a nejvyšší zákon. Klan byl vždy považovaný jako celek a každý, kdo klan ohrožoval, byl zabit, i kdyby to byl jeden z nich. Jeho taky málem zabili. Ale naštěstí ho Astrid našla a vyléčila ho z jeho zranění, a ačkoli opravdu nenáviděl olympské bohy, toleroval je, kvůli ní. Kdykoliv ji mohl opustit, ale kam by šel? Arcadianští zvěrolovci ho chtěli vidět mrtvého, protože kdysi po boku Katagariánských zabijáků šel proti olympským bohům, a Zabijáci ho chtěli zabít proto, že si mysleli, že zradil svého Patria. Jeho život byl neustále v ohrožení, a to i nyní.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Tehdy byl divoký a děsil se toho, že ho rozdrásají jeho vlastní lidi.

Tak s ním před staletími uzavřela alianci, která byla prospěšná oběma stranám. Ona nedovolí, aby ho zabili, a on bude s ní vždy, když ztratí zrak.

V průběhu se z nich stali přátelé a Saša s ní zůstal jen z loajality.

Jeho kouzelné Katagariánské síly jsou daleko silnější než její a často je na její žádost použil.

A to bylo to, o čem právě přemýšlela.

Katagariáni dokážou cestovat časem...

Tedy pouze s určitými omezeními.

Ne, ona potřebuje něco, co Zareka neprobudí.

Tohle byla právě ta chvíle, kdy si přála mít plnou moc bohyně a né nymfy. Božské schopnosti by se jí teď hodily...

Usmála se, když ji něco napadlo.

„M'Adoc,“ řekla potichu a přivolala jednoho z Oneroi.

Byli to bohové spánku, kteří vládý nad Phantosis, stíny, v oblasti vědomí a podvědomí.

Když se objevil Oneroi, cítila, jak vzduch kolem ní světlkoval neviditelnou, mocnou energií.

Najednou stál před ní se svou výškou přes dva metry, a před jeho mohutností se Astrid cítila jako trpaslík. I když ho nemohla vidět, přesně věděla, jak vypadá. Jeho dlouhé černé vlasy byli tam tmavé, že skoro pohlcovali okolní světlo a jeho oči byly bledě modré, až působily skoro bezbarvě a zdálo se, jakoby zářily. Stejně jako všichni jeho

druhu, byl krásný tak, že pro ty kdo na něj pohlédly, bylo těžké na něm udržet svůj zrak. „Moje malá sestřenka,“ řekl a jeho hlas byl elektrizující a svůdný, ale přesto bez emocí. Emoce byly rase Oneroi zakázané. „Už je to nějaká doba. Nejméně tři sta nebo čtyři sta.“

Přikývla. „Měla jsem hodně práce.“

Natáhl ruku a dotkl se její paže tak, aby věděla, kde stojí. „Co potřebuje?“

„Víš něco o Temné lovcí - Zarekovi?“ Oneroi často přicházeli léčit Temné lovce, jak fyzicky, tak psychicky. Vzhledem k tomu, že Temní lovci byli vytvořeni z lidí, kterým bylo hodně ublíženo, nebo byli zrazeni, tak Snoví lovci byli často přidělováni k nově vytvořeným Temným lovcům, aby jim pomohli se psychicky vyléčit tak, aby mohli ve světě fungovat, bez nepříznivých dopadů na ostatní.

Jakmile byl na tom Temný lovec psychicky v pohodě, tak k nim pak Snový lovci občas přicházeli, aby je fyzicky vyléčili, kdykoliv byli zranění. To byl taky důvod, proč Temní lovci cítili nadpozemskou potřebu spát, kdykoliv jsou zranění. Pouze ve snech mohli Oneroi používat svou moc.

„Znám ho.“

Čekala na nějaké vysvětlení, ale když to neupřesnil, tak se zeptala: „Tak co o něm víš?“

„Že nestojí za to, aby mu někdo pomáhal, a taky, že nikdo z mých druhů mu nikdy nepomohl.“

Ještě nikdy něco takového předtím neslyšela. „Nikdy?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Někdy k němu, v době spánku, přichází Skotos, ale to jen proto, aby si z jeho běsnění vzal něco pro sebe. Je tak intenzivní, že žádný z nich u něj nevydrží dost dlouho.“

Astrid byla v šoku. Skoti byli stěží něco víc než démoni. Byli to sourozenci Oneroi. Pasou se na lidských emocích, využívají je k tomu, aby mohli cítit ty své. Hrozné je, že Skoti byli extrémně nebezpeční a mohli zabít člověka, v kterém zrovna byli.

Namísto toho, aby se pokoušeli Zareka uklidnit, ještě více svou návštěvou vygradují jeho šílenství.

„A proč taky? Proč by neměl mít vztek?“

„Co na tom záleží?“ zeptal se M'Adoc. „Řekli mi, že je odsouzený na smrt.“

„A já jsem slíbila Acheronovi, že ho nejprve budu soudit já. On zemře, jen pokud se tak rozhodnu.“

„Pak by sis měla ušetřit námahu a rovnou ho poslat na smrt.“

Proč všichni chtěli Zareka mrtvého? Nemohla pochopit, kde se všude bere ta nenávist k němu. Není divu, že ten muž dělal to, co dělal.

Prokázal mu vůbec někdo, někdy nějakou laskavost?

Ani jednou za celou věčnost, neslyšela M'Adoca mluvit o někom tak krutě. „Tohle snad ani nejsi ty.“

Slyšela, jak se zhluboka nadechl a stisknul jí ruku na rameni. „Vzteklého psa nezachráníš, Astrid.

Nejlepší pro každého bude, když toho psa utratíš.“

„Stát se Stínem, není pro nikoho lepší. Zbláznil ses?“

„V Zarekově případě, to lepší je.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Byla zděšená. „Kdyby to byla pravda, tak by k němu nebyl Acheron tak milosrdný a nežádal by o soud.“

„Acheron ho nechce vidět mrtvého, protože by to bylo stejné, jako by zabil sebe.“

Na minutu se zamyslela. „Co tím myslíš? Mezi nimi nevidím žádnou podobnost.“

Měla dojem, jako by se jí M'Adoc pokoušel dostat do mysli. „Mají hodně společného, Acheron a Zarek. Věci, které většina lidí nevidí a nedokáže jim porozumět. Myslím si, že se Acheron domnívá, že pokud bude Zarek zachráněn, tak bude naděje i pro něj.“

„Zachráněn před čím?“

„Před sebou. Oba muži mají tendenci volit si svou bolest. Prostě si nevybírají moudře.“

Astrid po jeho slovech v sobě cítila něco divného. Malé bodnutí v břiše. Bylo to něco, co necítila už dlouhou dobu. Trápila se pro oba muže, o kterých mluvil.

A ze všeho nejvíc se trápila pro Zareka.

„Jak si volí svou vlastní bolest?“

M'Adoc ji to odmítl vysvětlit. Ale vždyť ona mohl udělat něco mnohem lepšího. Jednat s bohy spánku bylo jen o málo horší než jednat s orákuly.

„M'Adocu, ukaž mi, proč Zareka všichni opustili.“

„Nemyslím, že to chce vidět.“

„Ukaž mi to,“ trvala na svém. Musela to zjistit a hluboko v srdci měla podezření, že tohle nemá nic

společného s její prací. Potřebovala zjistit pravdu.
A bylo to spíš osobní, než profesní.
Jeho hlas byl zcela bez emocí. „Tohle je ale proti
pravidlům.“
„Ať už budu ovlivněna, nebo ne, tak je to jen moje
starost. Teď mi to ukaž. Prosím.“
M'Adoc ji dovedl k posteli.
Astrid si lehla na záda a Snový lovec ji uvedl do spánku.
Používali k tomu několik uspávacích sér, nebo
používali mlhu boha Winka, který byl menším
bohem spánku.
Oneroi, stejně jako ostatní bohové, můžou používat
Winkovu mlhu a ovládat jí lidi. Bez ohledu na to,
jakou metodu si vybrali, účinek byl téměř
okamžitý. Astrid si nebyla jistá, jaký způsob na ni
použil M'Adoc, ale sotva zavřela oči, tak se ocitla v
říši Morphea.
Taky se jí zpátky vrátil zrak. To byl tady důvod, proč
vždy ráda spala během svých úkolů.
M'Adoc se objevil vedle ní. Jeho mužská krása byla
v této zemi ještě zřetelnější. „Jsi si tím jistá?“
Přikývla.
M'Adoc ji vedl přes několik dveří do haly Phantosis.
Zde byl Kallitechnis, neboli vůdce snů, který
pohybovat všemi sny. Mohl jít do minulosti,
budoucnosti, nebo do říše, která byla mimo lidské
chápání.
M'Adoc sáhl na dveře a zarazil se. „Zdá se mu o své
minulosti.“
„Chci to vidět.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zaváhal, jako by se hádal sám se sebou. Nakonec otevřel dveře.

Astrid zavedl dovnitř. S M'Adocem byli v ústraní, aby je nikdo nemohl vidět.

Ne, že by to opravdu potřebovali, ale chtěli se ujistit, že nijak neovlivní Zarekův sen.

Lidé, kteří snili, mohli vidět jen Oneroi nebo Skoti, a to jen pokud jim to bohové dovolili. Nebyla si ale jistá, jestli ona, jako nymfa, bude pro Zareka neviditelná.

Ve snu se rozhlédla. Překvapilo ji jak je v jeho snu všechno tak živé. Většina lidí sní s útržkovitými informacemi. Ale tento svět byl křišťálově čistý, stejně jako svět, který právě opustila. Viděla tři malé chlapce, kteří se sešli v atriu starého Říma.

Čtyřletý až osmiletý chlapci, v rukou drželi klacky, smáli se a křičeli. "

„Sněz to, sněz to, sněz to.“

Čtvrtý chlapec ve věku kolem dvanácti let utíkal k nim.

Jeho černé vlasy a modré oči byly výrazné, pozoruhodně byl podobný muži, kterého viděla očima Saši.

„Tohle je Zarek?“

M'Adoc zavrtěl hlavou. „To je jeho nevlastní bratr, Marius.“

Marius běžel k ostatním.

„No Marius to určitě neudělá,“ řekl jiný chlapec předtím, než udeřil klackem do něčeho na zemi. Marius si vzal klacek od svého bratra a strčil ho do země. „Co se děje, otroku? Myslíš si, že jsi tak dobrý, na to, abys jedl odpadky?“

Astrid zalapala po dechu, když si uvědomila, že na zemi leží další dítě. Bylo oblečené jen v hadrech a odmítalo sníst shnilé zeli. Chlapeček byl stočený do klubíčka a chránil si hlavu tak, že ho člověk mohl sotva vidět. Děti s klacky do něj stále šfouchali a bili ho. A když nereagoval na jejich rány nebo urážky, tak do něj začali kopat.

„Kdo jsou ti kluci?“

„Většinou jsou to Zarekovi nevlastní bratři.“ M'Adoc na ně ukázal. „Vidíš, tamto je Marius. Je oblečený v modré barvě a má hnědé oči. Je mu devět, myslím. Luciusovi je pět a je oblečený do červené. A osmiletý Aesculus.“

„Kde je Zarek?“

„On je to dítě na zemi, co si chrání obličej.“

Trhla sebou, i když už předtím měla podezření. Chtěla-li být upřímná, tak od něj nedokázala odvrátit pohled.

Pořád se nehýbal. Bez ohledu na to, jak tvrdě ho bili, bez ohledu na to, co říkali. Ležel tam, jako nehybný kámen.

„Proč ho takhle mučí?“

M'Adocův pohled byl plný smutku, protože přebíral na sebe některé Zarekovi emoce, zatímco toho chlapce sledoval. „Protože mohou. Jejich otec je Gaius Magnus. Všude vládl tvrdou rukou, včetně své rodiny. Jednoho dne zabil jejich matku, protože se opovážila usmát na jiného muže.“

Astrid byla tou zprávou šokovaná.

„Magnus skrz otroky cvičil své syny ke krutosti. Zarek měl tu smůlu, že byl jeden z chlapců, které si k tomu vybral, a na rozdíl od ostatních, neměl dost štěstí na to, aby zemřel.“

Nemohla pochopit to, co ji M'Adoc říkal. Za svůj dlouhý život viděla už spoustu krutosti, ale nikdy nic takového. Bylo nepředstavitelné, že se k němu někdo takhle choval, zvlášť když to byla rodina.

„Říkal jsi, že jsou to Zarekovi nevlastní bratři. Jak to, že on je otrok a oni ne? Je s nimi příbuzný přes mrtvou matku?“

„Ne, jejich otec ho zplodil, když jednoho dne brutálně znásilnil řeckou otrokyni svého strýce. Když se narodil, tak jeho matka podplatila jednu z otrokyň, aby Zareka zabila. Otrokyně se nad ním ale slitovala a tak místo toho, aby ho zabila, tak ho přinesla jeho otci.“

Astrid se podívala na chlapce, ležícího na zemi. „Jeho otec ho taky nechtěl.“ Bylo to pouhé konstatování faktu. Nebylo pochyb o tom, že nikdo se toho dítěte nyní nezastane.

„Ne. Pro něj byl Zarek zkažený. Slaboch. Nemohl v něm popřít svou krev, ale taky nemohl popřít krev otroka. Takže ho Gaius hodil mezi otroky, kteří si nenávidí ke Gaiovi vybíjeli na Zarekovi. Pokaždé, když se jeden z otroků naštvál na jeho otce, nebo bratry, trpce za to Zarek platil. Vyrůstal jako obětní beránek.“

Dívala se, jak Marius popadl Zareka za vlasy a vytáhl ho na nohy. Její dech se zadrhl v hrdle, když viděla v jakém stavu je jeho krásná tvář. Sotva desetiletý, měl obličej tak zjizvený, že sotva připomínal člověka.

„Co se děje, otroku? Nemáš hlad?“

Zarek neodpověděl. Pokoušel se vykroutit z Mariusových rukou, ale neřekl ani jedno slovo na

protest. Jako by věděl, že by to k ničemu nebylo, nebo byl tak zvyklý na zneužívání, že si toho už ani nevšímal.

„Nechte ho na pokoji!“

Otočila se a spatřila dalšího chlapce v Zarekově věku.

Stejně jako Zarek, měl černé vlasy a modré oči, byl si s bratry velmi podobný.

Přispěchal k Mariusovi a přinutil ho, aby Zareka pustil, pak stočil staršímu chlapci ruku za záda.

„Tohle je Valerius,“ dodal M'Adoc. „Další ze Zarekových bratrů.“

„Co je s tebou, Mariusi?“ křičel na něj Valerius. „Neměl by sis dovolovat na starší. Vždyť se na něj podívej. Sotva se udrží na nohou.“

Marius se mu vykroutil a srazil Valeria na zem. „Jsi nicka, Valerie. Nemůžu uvěřit tomu, že nosíš jméno našeho děda. Nejsi k ničemu, jen na ostudu.“

Marius se ušklíbl. „Jsi slaboch. Zbabělec. To jsi nepochopil, že svět patří pouze těm, co jsou silní?“

Zastáváš se slabochů, co se ani nedokážou bránit. Vůbec nemůžu uvěřit tomu, že jsi vzešel ze stejného lůna.“

Ostatní chlapci napadli Valeria, zatímco se Marius vrátil zpátky k Zarekovi.

„Máš pravdu, otroku,“ řekl a popadl Zareka za vlasy. „I shnilý zelí není pro tebe dost dobrý. Jediné co zasloužíš, je hnůj.“

Marius ho hodil směrem k...

Astrid se probudila ze spánku, neschopná snést to, co věděla, že se bude dít.

Nebyla zvyklá, aby něco pociťovala k lidem a tak byla ohromená, že nyní je pocity zaplavená. Třásla se zuřivostí a hlubokou bolestí. Bolestí za Zareka.

Jak to, že se mu něco takového dělo?

Jak to mohl Zarek přežít?

V té chvíli nenáviděla svoje sestry, protože na tom nesly i ony svůj podíl viny. Ale na druhou stranu, ani sudičky nemají všechno ve svých rukou. Bolest v srdci za chlapce, který měl být rozmazlovaný to ale neotupilo. Chlapec nyní vyrostl do hořkého muže.

Jak nemohl být krutý? Jak by někdo mohl očekávat, že to bude jinak, když jediné, co mu kdo prokázal, bylo opovržení?

„Já tě varoval?“ řekl M'Adoc. „To je důvod, proč Skoti odmítají navštívit jeho sny. A uvaž, že tohle byl jen jeden z jeho mírnějších snů.“

„Já nechápu, jak to mohl přežít.“ zašeptala a snažila se tomu dát nějaký smysl. „Proč se nezabil?“

M'Adoc si ji pečlivě prohlédl. „Na to ti může odpověď jenom Zarek.“

Podal jí malou lahvičku.

Astrid se dívala na tmavě červenou kapalinu, která silně připomínala krev. Idios. Vzácné sérum, vyrobené Oneroi, umožňuje přenesení sebe, nebo někoho jiného, do těla spícího.

Ve snech se používalo na provázení, dovoluje jednomu spáči, aby zažil život jiného spáče, a tak ho mohl lépe pochopit.

Byli pouze tři Oneroi, kteří ho vlastnili. M'Adoc, M'Ordant, a D'Alerian. Nejčastěji se to používalo

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

k tomu, aby mohli lidem lépe porozumět a soucítit s nimi.

Stačil jeden doušek a stala by se Zarekem v jeho snech. Konečně pochopí jeho jednání.

Bude s ním. Bude cítit všechny jeho emoce...

Byl to obrovský krok. V hlouby duše věděla, že pokud si to vezme, už nikdy nebude nic jako dřív.

A možná zjistí, že v Zarekovi není nic víc než vztek a nenávisť. Možná se ukáže, že je přesně takové zvíře, za jaké ho považují.

Stačí jeden doušek a bude znát pravdu...

Astrid odstranila zátku a napila se z lahvičky.

Nevěděla, o čem se Zarekovi zdá, jen doufala, že už se mu nezdá sen, kterého byla svědkem.

Byl pryč.

Zarekovi bylo nyní čtrnáct.

Zprvu si myslela, že je stále slepá, ale pak si uvědomila, že kouká přes Zarekovi oči. Tedy jedním okem, aby to upřesnila. Celá levá strana obličeje ji bolela pokaždé, když zamrkala. Jízva se mu na tváři rozevírala a na obličeji ji bolel každý sval.

Jeho pravé oko bylo zamlžené, jako by měl šedý zákal.

Trvalo ji několik minut, než se její vzpomínky sjednotila s těmi jeho a ona pochopila, co se stalo.

Před dvěma lety byl na tržišti vojákem tak těžce zbit, že z toho jeho pravé oko, bylo těžce poškozené. Na levé oko viděl špatně, když před lety dostal výprask od svého bratra Valeria.

Zarek neviděl nic než stíny.

Ne že by mu na tom záleželo. Alespoň se nemusel koukat na vlastní obraz.

Ani ho neobtěžovalo opovržení ostatní lidi, kvůli tomu jak vypadá.

Zarek šel přes starou, rušnou ulici na trh. Jeho pravá noha byla celá ztuhlá a po několika zlomeninách ji skoro neovládal. Pravá noha byla zase kratší a tak se nemohl pohybovat stejně jako ostatní lidé. Jeho pravá ruka na tom byla podobně. Pohnul s ní jen trochu, a nebo vůbec, takže mu pravá ruka byla prakticky k ničemu. V své levé ruce držel tři denáry. Mince byly pro většinu Římanů bezcenné, ale pro něj znamenaly mnoho.

Valerius se hádal s Mariusem a vyhodil Mariusovu peněženku z okna. Ten ihned přinutil otroky, aby mu ji přinesli, ale tři denáry se zatoulaly. Jediný důvod, proč o tom věděl, bylo to, že mu spadly na záda.

Zarek by mu měl ty peníze odevzdat, protože ho jinak za to Marius zabije. Nejstarší z jeho bratrů ho nemohl vystát a Zarek už dávno pochopil, že by se mu měl vyhýbat.

Co se týkalo Valeria...

Toho Zarek nenáviděl, ze všech nejvíc. Na rozdíl od ostatních, se mu Valerius pokoušel pomoci, ale pokaždé když se o to pokusil, tak ho chytili a Zareka za to tvrdě potrestali. Stejně jako zbytek rodiny, nenáviděl jeho měkké srdce. Bylo by lepší, kdyby mu plival do tváře, jako ostatní. Protože na konci, mu Valerius ublížil nejvíc, když všem musel okázat, že není žádný slaboch.

Zarek šel za vůní pečeného chleba, kulhal po cestě k pekařskému stánku. Ta vůně byla úžasná. Teplá.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Sladká. Jen při pomýšlení, že ochutná kousek, se mu sevřelo srdce a sbíhaly se mu v ústech sliny.

Slyšel lidi jak mu nadávají, že k nim přišel. Viděl jejich stíny, jak se mu vyhýbají.

Bylo mu to jedno. Zarek věděl, jak moc je odporný. Bylo mu to předhazováno už od narození. Kdyby byl někým jiným, taky by se někomu jako on vyhnul. Ale tak to nebylo. On uvízl v tomhle polámaném a zjizveném těle. Jen si přál, aby mohl být hluchý a slepý. Aby nemohl slyšet ty jejich urážky.

Zarek přišel k mladému muži s košem chleba.

„Vypadni odsud!“ zavrčel na něj mladík.

„Prosím, pane,“ řekl Zarek, a upřel svůj rozmazaný pohled na zem. „Přišel jsem si koupit krajíc chleba.“

„Pro tebe nic nemáme, chudáku.“

Něco tvrdého ho uhodilo do hlavy.

Zarek byl zvyklý na bolest, a tak ani neucouvnul.

Pokoušel se mu dát mince, ale něco ho do ruky udeřilo a jeho drahocenné peníze spadly na zem.

Zoufale toužil po čerstvém kusu chleba. Zarek spadl na kolena a začal je sbírat. Srdce mu bušilo. Přimhouřil oči a snažil se je najít, jak jen to šlo.

Prosím! Musí najít svoje mince! Už nikdy žádné nedostane a nebylo pravděpodobné, že bratrům vypadnou, až se zase bude Valerius prát s Marcusem. Zoufale se přehrabával ve špíně.

Kde jsou ty peníze?

Kde?

Konečně našel jednu z mincí, když ho někdo udeřil do zad, jako by koštětem.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Vypadni odsud!“ zavrčela nějaká žena. „Odháníš zákazníky.“

Byl až moc zvyklý na bytí a tak si nevšímal ženy s koštětem a hledal další dvě mince.

Než je stačil najít, někdo ho tvrdě kopl do žeber.

„Jsi snad hluchý?“ zeptal se ho muž. „Vypadni, ty bezcenný žebráku, nebo na tebe zavolám vojáky.“

To byla hrozba, kterou bral Zarek vážně. Jeho poslední setkání s vojákem ho stálo jeho pravé oko. Nechtěl ztratit to málo, co z něho zbylo a tak odešel.

Srdce se mu zastavilo, když si vzpomněl na svou matku a na její pohrdání.

Ale víc než to, si pamatoval, jak na to jeho otec reagoval, jakmile se vrátil domů, potom co ho vojáci zmlátili.

Trest vojáků byl milosrdnější než ten od Otce.

Kdyby se otec dozvěděl, že byl znova ve městě, nedokázal si představit, co by udělal. Neměl dovoleno opouštět jejich vilu. Nemluvě o skutečnosti, že ukradl tři mince.

No, teď už je to jedno.

Stiskl v rukou svoje mince a pomalu se vracel od pekaře tak rychle, jak mu to jeho zpustošené tělo umožňovalo.

Jak šel davem, ucítil na tváři něco mokrého. Přešel po tom prsty a zjistil, že je to krev.

Zarek si unaveně vzdychl, když na hlavě ucítil novou ránu nad obočím. Nebylo to moc hluboké. Ani to necítil. Rezignoval na bolest ve svém životě, a tak si ránu jenom otřel.

Jediné, co chtěl, byl čerstvý krajíc chleba. Jen jeden jediný kus. To chtěl tak moc?

Rozhlédl se kolem sebe a snažil se využít svůj rozmazaný zrak nebo nosem najít jiného pekaře.

„Zareku?“

Zpanikařil, když uslyšel Valeriův hlas.

Zarek se pokusil projít davem, zpátky do jejich vily, ale nedostal se o moc dál dřív, než ho jeho bratr chytil.

Valeriovo sevření bylo pevné.

„Co tady děláš?“ zeptal se ho a zatřásl s ním za rameno.

„Máš vůbec představu, co se stane, jestli tě tu někdo najde?“

Samozřejmě, že ano.

Zarek byl ale příliš vyděšený na to, aby mohl odpovědět.

Jeho tělo se hrůzou roztřásl. Jediné, co mohl udělat, bylo, aby si skryl svou tvář, před ranami, které přijdou každým okamžikem.

„Zareku,“ řekl Valerius hlasem plného znechucení.

„Proč nikdy neposloucháš? Jako by sis říkal o výprask. Proč bys jinak něco takového dělal?“

Valerius ho hrubě chytil za zničené rameno a strčil ho k jejich vile.

Zarek zakopl a upadl.

Jeho poslední mince mu vypadla z ruky a spadla na zem.

„Ne!“ Zarek zalapal po dechu a začal je hledat na zemi.

Valerius ho chytil a vytáhl na nohy. „Co je to s tebou?“

Zarek rozmazaně viděl, jak nějaké dítě vzalo jeho minci a uteklo. Žaludek se mu sevřel hlady. Cítil se zničeně.

„Jen jsem chtěl krajíc chleba,“ řekl se zlomeným srdcem a chvějícími se rty.

„Doma máme chleba dost.“

Ne. Valerius a jeho bratři měli chleba. Zarek jedl to, co zbylo po otrocích a psech. Jen jednou v životě chtěl něco, co bylo čerstvé a neochutnané někým jiným.

Co před ním někdo nevyplivl.

„Co to znamená?“

Zarek se přikrčil pod tím dunivým hlasem, který se všude rozlehl silou, že by mohl rozbít skla. Couvl a snažil se být neviditelným pro vojenského velitele na koňském hřbetu, i když věděl, že je to nemožné.

Muž ho zahlédl.

Valerius projevoval strach, který v sobě Zarek cítil. A jako vždy, když byl před otcem, koktal.

„Já-já-já byl...“

„Co tu dělá ten otrok?“

Zarek o krok ucouvl. Valeriovi se rozšířily oči a polkl. Bylo zřejmé, že Valerius hledá vhodnou lež.

„Šli-šli-šli- jsme z-z t-trhu,“ řekl Valerius rychle.

„S otrokem?“ zeptal se ho nevěřící velitel. „Kvůli čemu? Doufáš, že si koupíš nový bič a vyzkoušíš si ho na něm?“

Zarek se modlil, aby Valerius přestal lhát. Vždycky, když se ho pokoušel Valerius chránit, tak tím všechno jenom zhoršil.

Kdyby se jen odvážil říct pravdu. Dávno se ale naučil, že mluvit s pány se nesmí.

A co víc, nikdy mu nebylo dovoleno mluvit s otcem.

„T-Tedy... j-já...“

Jeho otec zavrčel a kopl Valeria do tváře. Síla úderu srazila Valeria na zem, kde ležel vedle Zareka a z nosu mu tekla krev.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Musel jsem se zbláznit, když jsem tě takhle rozmazlil.“ Jeho otec seskočil z koně a zaútočil na Zareka, který spadl na kolena a zakrýval si hlavu, očekávaje výprask, který měl přijít.

Jeho otec ho několikrát kopl do žeber. „Vstávej, kryso.“

Zarek se hrůzou a bolestí nemohl ani nadechnout.

Jeho otec ho znovu kopl. „Vstávej, sakra.“

Zarek se přinutil postavit, i když jediné co chtěl, bylo utéct. Ale naučil se už dávno, že útěk je ten nejhorší trest.

Tak tam jen stál, připravený na to co přijde.

Jeho otec ho chytil za krk a obrátil ho k Valeriovi, který byl teď už na nohou. Druhou rukou popadl Valeria za oblečení a zavrčel na něj. „Znechucuješ mě. Tvoje matka byla taková děvka, že mě udivuje, jakého zbabělce porodila. Víš, že nejsi můj.“

Zarek uviděl ve Valeriových očích bolest, ale rychle to zamaskoval. Byla to jen obyčejná lež, kterou otec vytahoval vždy, když byl na Valeria naštvaný. Když se na něj člověk podíval, tak bylo jasné, že Valerius je jeho syn, stejně jako Zarek.

Jejich otec odhodil Valeria a pak za sebou táhnul Zareka za vlasy.

Zarek by se rád chytil otce, aby to tak nebolelo, ale neodvážil se.

Jeho otec nesnášel jeho dotek.

„Ty jsi otrokář?“ zeptal se ho otec.

Starší muž stál před nimi. „Ano, můj pane. Zajímá by vás nějaký otrok?“

„Ne, já chci jednoho prodat vám.“

Zarek najednou pochopil, co se děje. Pomyšlení, že by musel opustit svůj domov, ho vyděsilo. Slyšel dost příběhů od jiných otroků, aby věděl, že doma na tom byl ještě dobře.

Starý otrokář se radostně podíval na Valeria.

Valerius ustoupil s bledým obličejem.

„Je to hezký kluk, můj pane. Dostanu za něj docela dost.“

„Ne jeho,“ zavrčel velitel. „Toho.“

Strčil Zarek k otrokáři, který zkroutil odporem rty. Muž nad ním opovrhoval nosem. „To je snad nějaký vtip?“

„Ne!“

„Otče-„

„Drž hubu, Valerie, nebo tě prodám taky.“

Valerius vrhl soucitný pohled na Zareka, ale moudře mlčel.

Otrokář zavrtěl hlavou. „Ten nemá žádnou cenu.

K čemu by mi byl?“

„Jako obětní beránek.“

„Na to už je moc starý. Moji klienti chtějí mladší, atraktivnější děti. Tenhle se nehodí na nic jiného, než na žebrání.“

„Vezměte si ho a já vám za něj dám dva denáry.“

Zarek byl v šoku z otcových slov. On platí otrokářovi, aby se ho zbavil? To ještě nikdy neslyšel.

„Vezmu si ho za čtyři.“

„Tři.“

Otrokář přikývl. „Dobře tři. Platí.“

Zarek nemohl ani dýchat, jak v něm rezonovala otcova slova. Byl tak bezcenný, že jeho otec musel někomu

zaplatit, aby se ho zbavil? Dokonce i ten nejlevnější otrok stál dva tisíce denárů.

Ale ne on.

On, jak všichni tvrdí, nemá žádnou cenu.

Není divu, že ho všichni tolik nenávidí.

Díval se, jak jeho otec platí otrokářovi. Bez jediného pohledu na něj popadl otec Valeria za ruku a táhnul ho pryč.

Před jeho rozmazaný zrak se postavil mladší otrokář.

„Co s ním budeme dělat, otče?“

Otrokář zubama testoval mince. „Pošleme ho vyčistit žumpu pro ostatní otroky. Pokud zemře na nemoc, tak koho to bude zajímat? Bude lepší, když to udělá on, než někdo, koho bychom mohli prodat.“

Mladší muž se zasmál.

Holí pobídl Zareka k pohybu. „No tak, kryso. Ukážu ti tvoje nové povinnosti.“

Astrid se ze snu probudila s bušícím srdcem. Ležela v posteli, obklopena tmou a celé její tělo bylo zaplavené Zarekovou bolestí.

Nikdy necítila takovou beznaděj. Takovou touhu.

A takovou nenávisť.

Zarek všechny nenáviděl, ale ze všeho nejvíc nenáviděl sám sebe.

Není divu, že ten muž je duševně nemocný. Jak mohl něco takového přežít, bez ujmy?

„M'Adocu?“ zašeptala.

„Tady jsem.“ Posadil se vedle ní.

„Nech mi tu ještě trochu toho séra a dej mi i ten Lotosový.“

„Jsi si tím jistá?“

„Ano.“

Kapitola 7

Zarek se probudil těsně po poledni. Jen málokdy prospal celý den. Spíše podřimoval. V létě bylo v jeho chatě příliš velké teplo a v zimě zase naopak. Ale většinou to bylo tím, že jeho sny mu nedovolili dlouho spát. Minulost ho pronásledovala až příliš často, aby mohl zažít nějaký klid a v době spánku, je nemohl od sebe odhánět.

Když ale otevřel oči a uslyšel ženoucí se vítr za okny, vzpomněl si, kde je.

Astridina chata.

Měl zatažené záclony stejně jako včera v noci, takže nemohl říci, jestli venku pořád sněží. Tedy ne, že by mu to nějak vadilo. Za denního světla, byl tady uvězněný.

Byl v pasti. S ní.

Vstal z postele a chodbou zamířil do kuchyně. Jak moc si přál, aby byl doma. Fakt moc se potřeboval napít. Ne, že by zrovna vodka zahнала jeho sny, které neustále přetrvávali v jeho mysli. Ale trochu by ho to rozrušilo.

„Zareku?“

Otočil se za měkkým hlasem, který zněl jako hedvábné pohlazení.

Jeho tělo na to okamžitě zareagovalo.

Stačilo jen, aby vyslovila jeho jméno a on už byl tvrdý a připravený.

„Co je?“ nechápal proč se obtěžoval s nějakou reakcí, když tohle by za normálních okolností neudělal.

„Jsi v pořádku?“

Na to se ušklíbl. Ani jednou v jeho životě nebylo nic v pořádku. „Najdu u tebe něco k pití?“

„Mám džus a čaj.“

„Myslel jsem něco tvrdšího, princezno. Nemáš tu něco, co se do tebe zakousne?“

„Jen Sašu a samozřejmě tebe.“

Zarek se podíval na jeho ošklivé rány na ruce, kam ho napadl její miláček. Kdyby byl jiný Temný lovec, tak by jeho rány byli už dávno pryč. On má ale takové štěstí, že ho to bude muset pronásledovat ještě pár dní.

Stejně jako jeho díra v zádech.

S povzdechem sáhl do ledničky a vytáhl pomerančový džus. Otevřel ho a téměř ho přitiskl ke rtům, když si vzpomněl, že tohle není jeho, stejně jako celá tahle chata.

Jeho zlé já by mu řeklo, že si může dělat to, co chce, ale takový hlas nechtěl poslouchat.

Šel ke kuchyňské skříňce, ze které vyndal skleničku a pomalu ji naplnil.

Astrid mohla slyšet jen slabé náznaky toho, že Zarek je ještě v kuchyni. Byl tak tichý, že si tím prostě nemohla být jistá.

Zamířila za ním. „Máš hlad?“

Ze zvyku, natáhla ruku před sebe a tak se dotkla jeho horké a hlavně nahé kyčle.

Ach, bylo to tak hladké a příjemné.

Elektrizující.

Z nečekaného ohromení, že se dotkla jeho nahého těla, rychle stáhla ruku dolů. Zarek na sobě neměl žádné oblečení.

Byl nahý.

Má nahého muže ve své kuchyni.

Srdce se jí rozbušilo.

Odtáhl se od ní. „Nedotýkej se mě.“

Zchvěla se z hněvu v jeho hlase. „Kde je tvoje oblečení?“

„Nemyslí si, že je dobré spát v džínech.“

Její ruka se rozhořela při vzpomínce na jeho nahou kůži, pod svými prsty. „No, měl ses obléknout dřív, než jsi přišel do kuchyně.“

„Proč? Jsi slepá. Stejně mě nemůžeš vidět.“

Pravda, ale pokud bude Saša vzhůru, tak z něho uvidí víc, než by se mu mohlo líbit.

„Já nepotřebuji, aby mi někdo neustále připomínal moje nedostatky, můj krásný princ. Věř mi, že já jsem si dobře vědoma skutečnosti, že nemohu vidět.“

„To je dobře. To je tvým požehnáním.“

„Proč?“

„Protože já nepatřím mezi ty, na které se lidi rádi dívají.“

Poklesla jí čelist nad upřímností v jeho hlase. Muž, kterého viděla Sašovýmá očima, byl rozhodně hodný obdivu. Byl nádherný.

Tak krásný, jako žádný jiný, jakého kdy viděla.

Pak si vzpomněla na jeho sen. Na způsob, jakým se na něj dívali ostatní lidé.

V jeho mysli, byl zraněným ubožákem, kterého každý bil a nadával mu.

Chtělo se jí pro něj plakat.

„Tak o tom, teda silně pochybuju.“ zašeptala s knedlíkem v krku, který se jí tam usadil ze vzpomínek na jeho sen.

„Nedělej to.“

Slyšela, jak kolem ní rozzlobeně prošel na chodbu a pak následné bouchnutí dveří.

Astrid stála ve své kuchyni a přemýšlela nad tím, co má dělat.

Byl tak ztracený.

A až nyní ho plně chápala.

Ne, musela se opravit. Ona ho nemohla vůbec chápat.

Jak by jenom mohla? Nikdy s ní nikdo

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

nezacházel tak jako s ním. Její matka a sestry by zabily každého, kdo by se odvážil dívat na ní shora. Vždycky ji chránily před celým světem, i když ona toužila po svobodě.

Zarek nikdy nepoznal láskyplný dotek.

Někdy nepoznal teplo rodiny.

On byl vždycky sám a tak ho ona nikdy nemůže chápat.

Ohromena jejím nově nalezenými emocemi, si nebylo jistá, co by měla dělat. Jediné co věděla jistě, je to, že mu chce pomoci.

Prošla chodbou k jeho zavřeným dveřím. „Zareku?“

Odmítl ji znovu odpovědět.

S povzdechem si opřela hlavu o dveře a přemýšlela nad způsobem jak se k němu dostat.

Existuje nějaký způsob jak zachránit člověka, když nechce být zachráněn?

Thanatos byl celý zuřivý, kvůli tomu co po něm Artemis chtěla.

„Stáhni se.“ On ale neměl žádný úmysl ustupovat.

Devět set let čekal na takový příkaz.

Čekal, až dostane šanci se vyrovnat se Zarekem Moesia.

Nikdo a především Artemis, mu teď nebude stát v cestě.

Bud' zemře Zarek, nebo on.

Thanatos se nad tou myšlenkou usmál. Artemis neměla tolik moci, jak si myslela. A na konci bude po jeho vůli.

Ne po její.

Nic pro něj neznamenal. Nic, ale byla prostředkem k dosažení jeho cíle.

Pomsta bude nakonec jeho. Thanatos zabušil na dveře vzdáleného srubu. Na druhé straně dveří slyšel zpanikařené hlasy, jak Apolliti ukrývali svoje ženy a děti.

Apolliti, žili neustále ve strachu, že je někdo přijde hledat.

„Já jsem světlo lyry.“ Thanatos řekl slova, která znaly jenom Apollity nebo démoni. Slova, která se používala jen, když démon nebo Apollite hledal u svých úkryt. Fráze byla odkazem na jejich příbuznost s Apollónem, bohem slunce, který je proklel a opustil.

„Jak to, že můžeš být venku za denního světla?“ zazněl ženský hlas naplněný strachem.

„Jsem Denní Zabiják. Otevřete dveře.“

„Jak ti máme věřit?“ tentokrát to byl muž, kdo promluvil.

Thanatos zavrčel.

Proč vůbec chce těmto lidem pomoci?

Neměli žádnou cenu.

Ale pak to pochopil. Jednou, kdysi dávno, byl jedním z nich. I on se neustále schovával, ve strachu z panošů a Temných lovců. Strachu z lidí, kteří k nim mohli přijít během dne.

Jak je všechny nenáviděl.

„Jdu dovnitř,“ varoval je Thanatos. „Jediný důvod, proč jsem zaklepal, byl, abyste odemkli a pak šli z cesty denního světla, než vstoupím. Takže buď teď odemknete, nebo ty dveře vykopnu.“

Slyšel, jak zámek povolil.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil a pak pomalu otevřel dveře.

Jakmile vešel dovnitř a zavřel dveře, někdo ho praštil lopatou přes hlavu.

Thanatos ji popadl a prudce vytáhl nějakou ženu ze stínu.

„Nedovolím, abys ublížil mým dětem!“

Vytrhl jí lopatu z ruky a otráveně se na ni podíval.

„Věř mi, kdybych vám chtěl ublížit, nemohli byste mě zastavit. Nikdo by nemohl. Ale kvůli tomu tady nejsem. Jsem tu, abych zabil jednoho Temného lovce, lovící tvoje příbuzné.“

Úleva zaplavila tvář krásnou jako anděl, když k němu vzhlédla.

„Tak to jsi opravdu Denní Zabiják.“ promluvil nějaký muž.

Thanatos se otočil a uviděl démona, který vyšel ze stínu. Démon vypadal na mladíka. Stejně jako všichni jeho rasy, byl démon vzorem fyzické dokonalosti. Krásu jeho mládí podtrhovali dlouhé blond vlasy, spletené na zádech. Jeho pravá strana tváře byla poznamenaná třemi krvavě červenými slzami, které tam měl vytetované. Thanatos okamžitě poznal jeho rasu.

Démon byl jeden z mála bojovníku Spathi. Byl to ten, koho Thanatos přesně hledal.

„To jsou slzy pro vaše děti?“

Démon stroze přikývl. „Každý byl zabit Temným lovcem. A já jsem zase zabíjel je.“

Thanata pro něj bolelo srdce. Apolliti neměli žádnou skutečnou možnost volby a přesto byli potrestáni, protože se odvážili toužit po životě, místo smrti.

Uvažoval nad tím, co by asi lidi, nebo Temní lovci dělali, kdyby jim bylo řečeno, že mají jen dvě možnosti: Umřít bolestnou smrtí uprostřed svého mládí, nebo převzít lidskou duši a žít.

Jako pouhý Apollit byl Thanatos připraven zemřít. Stejně jako jeho žena.

Zarek mu vzal i tuhle možnost jeho rodiny.

Smyslu zbavený Temný lovec vtrhl do jeho vesnice a nikoho po sobě nezanechal. Mužům se sotva podařilo ukrýt ženy a děti, které Zarek nemilosrdně zabíjel.

Nikdo, kdo Zarekovi přišel do cesty, nezůstal naživu. Nikdo.

Zarek zabíjel Apollity a démony. Bez rozdílu. A za tento zločin dostal za trest pouze vyhnanství.

Vyhnanství!

Pohltil ho hněv.

Jak se Zarek opovažuje žít v pohodlí po celá staletí, zatímco jeho vzpomínky na tu noc planou věčně v jeho srdci?

Ale donutil se nenávist odložit stranou. Ted' nebyl čas na jeho hněv. Ted' je čas, být chladný a vypočítavý, jako jeho nepřítel.

„Kolik ti je, démone?“ zeptal se Thanatos Spatha.

„Devadesát čtyři.“

Thanatos vyklenul obočí. „To sis vedl velmi dobře.“

„To opravdu ano. Už jsem ale unavený z toho
neustálého ukrývání.“

Moc dobře ten pocit znal. Nebylo nic horšího, že být
nucen žít ve tmě.

„Neboj se. Vás už žádný Temný lovec nebude
obtěžovat. Přišel jsem, abych to tak zařídil.“

Muž se usmál. „Mysleli jsme si, že jsi mýtus.“

„Všechny dobré mýty jsou zakořeněny v realitě a
pravdě. Copak tě to tvoje matka nenaučila?“

Spathovi oči byli najednou tmavé a strašidelné. „Byli
mi jen tři troky, když matka dosáhla dvaceti
sedmi let. Neměla čas na to, aby mě něco
naučila.“

Thanatos mu položil ruku na rameno. „Tahle země
bude zase patřit nám, můj bratře. Ujišťuji tě, že
naš den přijde. Plánuji svolat všechny našeho
druhu a spojit se ve velkou armádu. Lidé pak
nebudou mít nikoho, kdo by je mohl ochránit.“

„A co Temní lovci?“ zeptala se žena.

Thanatos se usmál. „Oni jsou otroky noci. Já ne. Můžu
jít po nich ve dne, v noci“ Zasmál se. „Jsem proti
nim imunní. Já jsem jejich Smrt a až nikdo
nezbude, tak se k vám vrátím. Společně pak
budeme vládnout této zemi a všem, kdo ji
obývají.“

Zareka probudila nebeská vůně. Byl by si myslel, že
sní, ale jeho sny nikdy nebyli tak příjemné.

Ležel v posteli a bál se pohnout. Bál se, že ta lahodná
vůně by mohla být výplodem jeho fantazie.

Jeho žaludek zaburácel.

Uslyšel, jak vlk někde zavil.

„Pšt Sašo, Vzbudíš našeho hosta.“

Zarek rychle otevřel oči. Host. Nikdo mu tak nikdy neříkal, jen Astrid. Jeho myšlenky se vrátily o týden zpátky do New Orleans.

„Zůstanu u tebe, nebo Nicka?“

„Myslel jsem, že bude nejlepší, když budeš bydlet sám.“

Acheronova slova se dotkla uvnitř něho, o čem před tím neměl ani ponětí.

Nikdy ho nikdo u sebe nechtěl.

Myslel si, že už si na to zvyknul.

Přesto se jednoduchá Astridina slova dotkla té části jeho já, která byla z Acheronova odstrčení, ublížená.

Vstal z postele, oblékl se a pak ji šel hledat.

Zarek se zastavil ve dveřích kuchyně a pozoroval ji, jak dělá palačinky v mikrovlnné troubě. I když byla slepá, tak byla neuvěřitelně soběstačná.

Vlk se na něj podíval a zavrčel.

Astrid naklonila hlavu, jako by poslouchala, jestli ho neslyšela. „Zareku? Jsi tady?“

„Ve dveřích.“ Nevěděl proč jí to řekl. Nevěděl, proč je ještě vůbec tady.

Je pravda, že bouřka byla stále divoká, ale on cestoval přes mnoho takových bouří, během staletí, když tady žil bez moderních vymožeností. Bývali doby, není to tak dávno, kdy musel žebrať o jídlo, aby se v zimě najedl a jediné co měl k pití, byl roztátý sníh.

„Udělala jsem palačinky. Nevím, jestli je máš rád, ale mám k nim borůvkový a javorový sirup nebo čerstvé jahody, jestli je máš raději.“

Přistoupil k lince a natáhl se pro talíř.

„Posad' se, já ti všechno přinesu.“

„Ne princezno,“ řekl ostře. Poté, co byl nucen sloužit druhým, tak odmítal, aby někdo sloužil jemu.

„Zvládnou to sám.“

V kapitulaci dala ruce nad hlavu. „Fajn, krásný princ. Pokud existuje něco, co dokážu respektovat, tak je to samostatnost.“

„Proč mi tak pořád říkáš? Zesměšňuješ mě?“

Pokrčila rameny. „Říkáš mi princezno, tak ti říkám princ. Myslím, že to je fér.“

S přiznáním, že k ní cítí čím dál tím větší respekt, se natáhl po slanině, která ležela na pánvičce. „Jak jsi ji mohla usmažit, když nemůžeš vidět?“

„V mikrovlnné troubě. Jen stačil nastavit časovač a je to.“

Přišel k němu vlk a očuchal mu nohu. Pak k němu vzhlédl a v uraženosti se za něj rozštěkal.

„Drž hubu, Benji,“ zavrčel. „Nechci slyšet poznámky o mé hygieně od někoho, kdo si olizuje vlastní koule.“

„Zareku!“ Astrid zalapala po dechu. „Nemůžu uvěřit tomu, cos to právě řekl.“

Zaťal zuby. Dobře, už neřekne ani slovo. Mlčení bylo to nejlepší, co uměl.

Vlk zakňučel a odfrkl si.

„Pšt,“ uklidňovala ho. „Pokud se náš host nechce koupat, nikdo ho k tomu nebude nutit.“

Jeho chuť k jídlu byla náhle pryč. Položil svůj talíř na stůl a vrátil se do svého pokoje, aby už nemohl nikoho dalšího urazit.

Astrid se vydala cestou ke stolu v očekávání, že tam najde Zareka. Jediné co našla, byl netknutý talíř.

„Co se stalo?“ zeptala se Saši.

„Kdybych si myslel, že má nějaké city, tak bych řekl, že jsi ho svými slovy zranila. Ať se ti to líbí nebo ne, určitě odešel do ložnice najít nějakou zbraň, aby nás mohl zabít.“

„Sašo! Okamžitě mi řekni, co se právě teď stalo.“

„Tak jo, odložil talíř a odešel.“

„Jak se tvářil?“

„Nijak. Nechtěl projevit jakékoliv emoce.“

Tohle jí teda moc nepomohlo.

Šla za Zarekem.

„Jdi pryč,“ vyštěkl, když zaklepala na jeho dveře a on jí otevřel.

Astrid stála ve dveřích a přála si vidět, jak se tváří. *„Co bys chtěl, Zareku?“*

„Já...“ Hlas se mu vytratil.

„Co?“

Zarek ji nemohl říct pravdu. Že touží být v teple.

Poprvé v životě, toužil po teple. Ale ne po fyzické stránce. Toužil po tom, aby se ohřálo jeho srdce.

„Chtěl bych odejít.“

Povzdechla si nad jeho slovy. *„Pokud půjdeš ven, tak zemřeš.“*

„No a?“

„To má pro tebe, tvůj život tak malou cenu?“

„Ne, to nemá.“

„Tak proč sis ho neukončil sám?“

Ušklíbl se nad tím. „A proč bych měl? V životě mám jen jedinou radost a to naštvat všechny kolem sebe. Kdybych byl mrtvý, všichni by byli mnohem šťastnější. A to bych jim přece nikdy nemohl udělat.“

K jeho překvapení, se začala smát. „Kéž bych mohla vidět tvoji tvář, abych pak mohla vědět, jestli si děláš legraci, nebo ne.“

„Věř mi, nedělám si legraci.“

„Tak to je mi tě líto. Přála bych ti, abys poznal co je to opravdové štěstí.“

Zarek se od ní odvrátil. Štěstí. Nevěděl, co to slovo znamená. Bylo mu to stejně cizí, jako laskavost. Soucit.

Láska.

To bylo slovo, které nikdy nebylo součástí jeho slovníku. Nedokázal si představit to, co jiní musí cítit.

Talon kvůli lásce k Sunshine, málem zemřel, jen aby ona mohla žít. Kvůli lásce k Talonovi se pro něj Sunshine vzdala své duše.

On znal jen nenávist a vztek. Byla to jediná věc, která ho hřála. Jediná věc, která byla součástí jeho života.

Dokud v něm bude stále jeho nenávist, tak bude mít smysl života.

„Proč tu žiješ sama?“

Pokrčila rameny. „Mám tohle místo ráda. Moje rodina mě často navštěvuje, ale já jsem raději sama.“

„Proč?“

„Protože já už nejsem žádné děcko. Moje matka a sestry se neustále chovají, jako bych byla bezmocná. Nic mě nenechají udělat.“

Astrid čekala, co jí na to řekne.

mlčel.

„Chtěl by ses vykoupat?“ zeptala se ho po krátkém čekání.

„Obtěžuju tě?“

Zavrtěla hlavou. „Ale vůbec ne. Záleží to jenom na tobě.“

Zarek se opravdu nikdy nemusel zabývat věcmi, jako je koupel. Když byl otrokem, nikdo se nestaral o to, zda je čistý. Po pravdě řečeno, mu vyhovovalo být špinavý, protože pak se k němu nikdo nepřibližoval víc, než bylo nutné. No a jako Temný lovec, byl úplně sám, už před svým vyhnanstvím na Aljašku. A tady se vykoupat není nic jednoduchého a tak se tohoto luxusu vzdal.

Když pak byl založený Fairbanks, tak si koupil velkou vanu, ale tu používal jenom tehdy, když šel do města.

Po jeho krátký pobyt v New Orleans, si užíval potěšení tekoucí vody, kdy se mohl sprchovat i celou hodinu, bez obavy z toho, že nebude mít vodu.

Kdyby mu to Astrid přikázala, tak by ji odmítl. Protože mu ale dala na výběr, tak zamířil do koupelny.

„Ručníky jsou ve skřínce na chodbě.“

Zarek se zastavil u skříně vpravo vedle koupelny a otevřel ji. Stejně jako všechno v domě, bylo i tady všechno pečlivě upravené. Všechny ručníky byli úhledně složené. Sakra, dokonce byli barevně sladěné, jak to odpovídalo zbytku domu.

Popadl velký načechraný zelený ručník a šel se vykoupat.

Astrid uslyšela proud stékající vody a zhluboka se nadechla.

Bylo to divné. Do chvíle než se Saša zmínil o tom, že Zarek neměl koupel, tak si toho vůbec nevšimla. Vůbec nebyl cítit a ruce si myl tak často, že předpokládala, že i zbytek jeho těla je stejně čisté.

Vrátila se do kuchyně a našla Sašu jak jí Zarekovi palačinky.

„Co to děláš?“

„Nechtěl jsem, aby vystydly.“

„Sašo!“

„Co je? Jen jsem nechtěl, aby se to vyhodilo.“

Zavrtěla nad ním hlavou a začala pro Zareka dělat nové. Možná bude víc společenštější, až vyjde ze sprchy.

No výmluvnější rozhodně nebyl. Kdyby nic jiného, tak palačinky zhltnul, až se po nich zaprášilo.

„To je nechutné,“ řekl jí Saša. „Jí jako zvíře. Bud' vděčná, že jsi slepá.“

„Sašo, dej mu pokoj.“

„To mě dej pokoj, prdelko. Používá vidličku jako lopatu a přísahám, že jednu palačinku strčil do pusy najednou.“

Astrid by možná byla znechucená, kdyby ho neviděla v jeho snech. Nikdo ho nikdy nenaučil základnímu chování. Byl zastrčený v rohu na podlaze, stejně jako kdejaké zvíře. Přesně jako to řekl Saša.

V jeho lidském životě, bylo jídlo něco vzácného. A v zápětí ji na mysl přišla další šokující myšlenka. Když se z něho stal Temný lovec, bylo pro něj jídlo stejně vzácné jako před tím. Na rozdíl od ostatních lovců, Zarek neměl panoše, který by se o něho staral a nosil mu jídlo během dne. Kdo by se staral o jeho zvířata, stejně jako o jeho. Po celá staletí, žil v drsném podnebí Aljašky, kde kvůli zimě, byli potraviny značně omezené.

Z toho pomyšlení se jí udělalo špatně. Nebylo pochyb o tom, že kdyby byl člověkem, dávno by umřel hlady.

Temný lovec nemohl umřít na podvýživu. Ale trpěli stejně jako lidská bytost.

Ihned pro něj začala dělat další porci palačinek.

„Co je to?“ zeptal se, když je položila vedle něj.

„To jen pro případ, že bys měl ještě hlad.“

Nic na to neřekl, ale slyšela, jak si talíř posunul před sebe a jak otevřel další sirup.

„Nevydržím se znova dívat na to, jak si palačinku polévá sirupem.“ řekl Saša.

„Budu v obývacíku, pokud mě budeš potřebovat.“

Astrid si ho nevšímal a stále poslouchala, jak Zarek jí.

Přála si ho vidět.

„Ne, nechceš,“ řekl Saša.

Měla pocit, že Saša přehání. Věděla moc dobře, že by Zarek mohl mít dokonalé chování a Saša by si stejně stěžoval.

Když Zarek dojedl, vstal od stolu a umyl po sobě svůj talíř.

Ne, on nebyl žádné prase. Byl to osamělý, zraněný muž, který nevěděl, jak se vypořádat se světem, který se obrátil proti němu.

Viděla v něm to co Acheron a její respekt k Atlanťanovi ještě víc vzrostl, když si uvědomila, že on v Zarekovi viděl to, co nikdo jiný.

Ted' prostě musí najít nějaký způsob, jak Zareka zachránit před bohyní, která si na něj zasedla.

Kdyby to neudělala, Artemis by byla jeho smrtí.

Slyšela, jak odtrhl kousek z role papíru. „Ve zprávách jsem slyšela, že počasí se nějakou dobu nezmění. Nemají tušení, kdy bouřka pomine. Říkali, že je to nejhorší sněhová bouře za celé století.“

Zarek si dlouze a unaveně povzdechl. „Musím odejít dnes v noci.“

„Ne, to nemůžeš.“

„Já nemám na vybranou.“

„Všichni máme navybranou.“

„Ne, pleteš se, princezno. Pouze lidé s dostatkem peněz mají možnost volby. Nám ostatním diktuje základní nutnost, co máme dělat, abychom přežili.“ Prošel kolem ní. „Musím jít.“

Astrid zpanikařila. Protože byl Temným lovec, tak opravdu mohl odejít. Narozdíl od člověka, Zarek věděl, že v bouřce prostě nemůže umřít. Počasí

venku bylo studené a drsné, ale na to byl on
zvyklý.

Co má dělat?

Kdyby se vydala za ním, rychle by zjistil, že je taky
nesmrtelná. Na chvíličku pomyslela na to, že by
zavolala svoje sestry, ale rychle to zavrhl.
Neustále by ji to připomínaly. Tohle určitě
zvládne sama.

Ale jak ho má tady udržet, když je tak skálopevně
rozhodnutý odejít?

Otočila se ke dveřím a zavadila něčím na lince. Byla to
malá lahvička koření a to ji připomnělo sérum od
M'Adoca, které ji dal.

Dostatečně velká dávka séra Lotus udrží Zareka
v bezvědomí několik dní.

Ale pak by se ocítl v pasti se svými nočními můrami,
bez možnosti se probudit. Taková věc by mohla
mít trvalé následky na jeho duševní rovnováhu.

Nebo by mohla jeho sny řídit, jako to dělají Skoti.

Mám dost odvahy, abych to udělala?

Než si to stačila rozmyslet, odešla do svého pokoje,
kde lahvičku schovávala ve svém nočním stolku.
Teď jen musí najít nějaký způsob, jak to dostat
do Zareka.

Kapitola 8

Zarek byl připravený jít ven do bouře. Nasadil si kapuci svého kabátu a chodbou zamířil ven. Na půl cesty ke dveřím se setkal s Astrid. Zastavil se při pohledu na ni, jak tam na něj čeká. Zaplavila ho touha, až byl celý tvrdý a bolavý. Tvářila se smutně a to ho ohromilo ze všeho nejvíc.

Bohové, byla tak krásná. Na malý okamžik si přál zůstat tady s ní. Mohl by tu najít štěstí jako ten její vlk, který se vzdal volné přírody a nechal se zkrotit.

Přál si, aby měl dost odvahy dotknout se hvězd.

Udělej to!

Zarek sevřel ruce v pěst, aby se nepoddal své hořící touze.

Otroci neměli přání, ani sny.

Netoužili po ženách, které pro ně byly příliš dobré.

Neměl by se na ni ani podívat, natož aby se jí toužil dotknout.

Nezáleží na tom, jak moc proti tomu bude bojovat, bez ohledu na to, kolikrát nadával Acheronovi a Artemis, on znal pravdu. Uplynulo dva tisíce let a on byl stále otrokem.

Dokonce ho chce vidět mrtvého jeho vlastní řecká bohyně.

Nemohl popřít svůj osud, protože ať už bude toužit po čemkoliv, on ví, kde je v tomto světě jeho místo.

Ženy jako Astrid nebyly určeny muži, jako je on. Byla určena pro slušného a civilizovaného člověka.
Muže, který zná význam jednoduchých slov jako laskavost, teplo, soucit, přátelství.

Láska.

Prošel jen kolem ní.

„Tady,“ řekla a podala mu horký šálek čaje.

Jeho vůně byla sladká, příjemná, ale to ho nerozehřálo tolik, jako pohled na ruměnec na jejích tvářích.

„Co je to?“

„Měla bych říct, arsen a zvratky, ale neodvážím se, protože i tak mi nedůvěřuješ. Je to prostě jenom horký rozmarýnový čaj s trochou medu. Chci, aby ses napil ještě před odchodem. Doufám, že tě to aspoň nějakou dobu udrží v teple, když už musíš jít.“

Poněkud pobaven tím jak opakovala jeho hrubost, chtěl Zarek čaj odmítnout. Ale nedokázal to. Byl to ale příliš laskavý dárek a ty byly v jeho životě jen zřídka.

Nenáviděl, když si musel přiznat, jak hluboce se ho tím dotkla.

Už jen při té myšlence byl tvrdý jako kámen.

Poděkoval ji, vypil ho a celou dobu ji pozoroval přes okraj šálku. Bohové, jak ona mu bude chybět, až to vůbec nedává smysl.

Jak pil čaj, tak hltal očima ji.

Džíny jí obepínali dlouhé ladné nohy, při kterých se nemůže člověk pomoci a musí snít o tom, jak je má omotané kolem pasu.

Její ramena.

Zadek, pro který by mnozí zabíjeli. Toužil ho vzít do svých rukou, zatímco by se jemně tiskl k jejímu středu tak, aby mohla cítit, jako moc ho svou přítomností rozhořela.

Proti své vůli si ji představil nahou ve svém náručí. Její rty na jeho, její nadra v dlaních, zatímco by se ztrácel v jejím horkém a vlhkém těle.

Musí se odsud dostat. A rychle.

Zarek vypil poslední kapku čaje a pak jí podal zpátky prázdný šálek.

Odstoupila od něj s pohárem v ruce a její obličej byl smutnější než předtím.

„Chtěla bych, abys zůstal, Zareku.“

Ach, jak moc si vychutnával ten zvuk těch vzácných slov. I když to nemyslela vážně, dotklo se ho to.

„To určitě, princezno.“

„Opravdu chci, abys zůstal.“ Upřímnost v její tváři ho sežehla.

Ale byl to vztek, co po jejích slovech cítil. „Nelži mi. Nesnáším lži.“ Odstrčil ji a zamířil ke dveřím, ale než na ně dosáhl, tak jeho mysl začala tonout v mlze.

Jeho zrak zešednul.

Zarek se odmlčel, jak se snažil prohlédnout. Cítil, jak mu jeho končetiny ztěžkli. Jako by byli celé z olova a začal bojovat o vzduch.

Co se děje?

Natáhl se ke dveřím, jen aby se mohl o něco opřít, ale všechno najednou zčernalo.

Astrid se přikrčila při zvuku, jak Zarek dopadl na zem.

Přála si, aby ho mohla chytit a tak zabránit
dopadu, ale bez jejího zraku, nemohla nic dělat.

Přistoupila k němu, aby mohla zkontrolovat, jestli je
v pořádku.

Naštěstí se na tom nezdál hůř než předtím.

„Sašo?“ zavolala na něj, protože potřebovala jeho
pomoc, aby mohla Zareka dostat ze země.

„Co se stalo?“ zeptal se a postavil se vedle ní.

„Omámila jsem ho.“

Cítila, jak se Saša přeměnil do lidské podoby.

Ze zkušenosti věděla, že její společník je právě nahý –
jako vždycky po přeměně.

Měnit se ho viděla jen ve vzácných příležitostech. Jako

Katagariánský Lykos, byla jeho přirozená podoba
vlk a jeho vlastní magické schopnosti mu
dovolili vzít na sebe lidskou podobu, ale jen na
nějaký čas, aby si zařídil, co potřeboval nebo
chtěl.

Jeho schopnosti a síly byli v lidské podobě slabší, což

byl hlavní důvod, proč byl raději v těle zvířete.

Ale stále tam byli některé věci, které raději dělali
jako lidé. Jako třeba páření a jídlo.

Jako člověk měl Saša dlouhé blond vlasy a měl tak
světlou pleť, že byla skoro bílá, stejně jako jeho
vlčí srst. Jeho hluboké a elektrizující oči vás
probodávali, ať byl v jakékoliv podobě. A jeho
tvář...

Podmanivá a drsná. Rysy jeho tváře byly dokonalé a
tvrdé. Mužské.

Byla škoda, že ji nikdy sexuálně nepřitahoval, protože byl ve stejně dobré formě jako Zarek. Saša byl ale i přes svou krásu a šarm, pouze její přítel. Ten, kdo se často choval jako její starší bratr.

„Co sis prosím tě myslela, že děláš?“ zeptal se jí hlubokým barytonem, který v sobě nesl moc kouzelníka. Říkalo se, že Katagariáni dokážou svést ženu jen tím, že vysloví její jméno.

Její sexuální zdatnost a vytrvalost byla legendou i mezi bohy. I přesto všechno, že dokázala ocenit Sašovu svůdnou přitažlivost, ani jednou ji nepodlehla.

„Nemůže odejít, dokud to tady nevyřešíme, to přece víš.“

Saša podrážděně vydechl. „Čím jsi ho zdrogovala?“

„Lotosovým sérem.“

„Astrid, máš vůbec nějakou představu o tom, jak nebezpečné to je? Zabilo to už nespočet lidí. Jeden doušek a mohl by z toho zešílet. Nebo ještě hůř, stal by se na tom závislí, protože by se odmítal probudit ze svých snů.“

„Zarek není smrtelník.“

Saša si povzdechl. „Ne, to on opravdu není.“

Posadila se zpátky na paty. „Odnes ho do postele, Sašo.“

Vzduch kolem ní praskal jeho zlobou. „A kde je nějaké prosím?“

Otočila se doprava a doufala, že se dívá přímo na něj.

„Proč jsi v poslední době tak nemožný?“

„A proč ty jsi tak panovačná? Myslím, že tento muž tě až příliš ovlivňuje a vůbec se mi to nelíbí.“

Odmlčel se a znovu promluvil. „Nikdy nezapomeň na to, Astrid, že tady jsem jen z vlastní vůle. Jediná věc, která mě drží po tvém boku je to, že nechci, abys trpěla.“

Natáhla ruku a položila mu ji na rameno. „Já vím, Sašo a děkuji ti.“

Přikryl její ruku svou a jemně stiskl. „Nedovol, aby se ti zavrtal pod kůži, Nymfo. V něm je tolik temnoty, že by mohla pohltit veškerou tvou dobrotu, kterou v sobě máš.“

Na minutu se nad tím zamyslela. Už dlouhou dobu se nepovažovala za něco dobrého.

Necitlivost vládla jejímu životu mnoho staletí.

„Existují lidé, kteří by totéž řekli o tobě.“

„Ti mě ale neznají.“

„Stejně jako my neznáme Zareka.“

„Znám jejich druh mnohem líp než ty, vílo. Strávil jsem svůj život v boji proti mužům jako je on. Jemu podobní vidí svět jako nepřátelské bojiště a nenávidí všechny kolem sebe.“

Saša ji pustil a zvedl Zareka ze země. „Chraň svoje srdce, Astrid. Nechci, aby ti ublížil.“ Astrid seděla na zemi, když odnášel Zareka do postele a přemýšlela o jeho varování. Měl pravdu. Miles ji tak očaroval, i když byla slepá, že nedokázala prohlédnout pravdu o něm.

Ale Miles byl arogantní člověk. Plný jedu.

Zarek takový nebyl.

Miles předstíral starost o ostatní, zatímco se nestaral o nikoho jiného než o sebe.

Zarek se nestaral o nikoho a nejméně ze všech o sebe.

A byl jen jediný způsob, jak si své domněnky ujistit.
Vstala a nalila Sašovi sklenici džusu.
„Co s ním teď budeš dělat?“ zeptal se jí Saša o pár
minut později, když za ní přišel.
„Nechám ho chvíli spát,“ odpověděla vyhýbavě.
Pokud by Saša věděl, co má v úmyslu, tak by to nebylo
moc dobré a ona neměla náladu se zabývat
rozzlobeným vlčím mužem.
Podala mu sklenici a on si ji bez připomínek vzal.
Slyšela, jak si otevřel lednici a pak přešel k lince,
zatímco si dělal něco k jídlu.
Zatímco Saša ukládal Zareka do postele, dala mu malý
kousíček séra Lotus do pití a tak trvalo trochu
déle, než sérum začalo pracovat. Protože jejich
metabolismus byl odolnější proti omamným
látkám.
„Astrid, řekni mi, že jsi to neudělala?“ řekl Saša krátce
na to, jak se projevila droga. Slyšela slabé
elektrizující praskání, které ohlašovalo změnu
jeho podoby.
Astrid k němu přistoupila. Už byl zase vlkem a tvrdě
spal.
Prošla domem, ujistila se, že jsou všechna světla a
sporák vypnutý a teplota je stanovena na
příjemnou úroveň.
Pak šla do svého pokoje a vytáhla sérum Idios.
S lahvičkou v ruce vešla do pokoje k Zarekovi.
Napila se a ke spánku se přitulila k jeho boku,
aby se dozvěděla něco víc o tomto muži, a jaká
tajemství skrývá jeho srdce...

Zarek byl v New Orleans. Vzdálená hudba se nesla nočním vzduchem, zatímco on se zastavil blízko Starého kláštera vodilek ve francouzské čtvrti. Skupina turistů se shromáždila kolem průvodce, který byl oblečený stejně jako hrdina z knih Anne Riceové, zatímco druhá upírka, byla oblečená v dlouhých černých šatech a s falešnými zuby, ho sledovala.

Turisti soustředěně poslouchali svého průvodce, který líčil slavnou vraždu ve městě. Dvě těla byla nalezena na schodech kláštera, zcela zbavená krve. Staré legendy praví, že klášter jednou poskytl přístřeší upírovi, který si přišel do města pro svou oběť.

Zarek si odfrkl nad tou absurditou.

Průvodce, který prohlašoval, že je tři sta let starý upír jménem Andre, se na něj podíval.

„Hej,“ řekl Andre a své skupině poukázal na Zareka.

„Vidíte toho upíra, je přímo tam.“

Skupina se obrátila jako jeden muž a dívala se na Zareka, který je nenávistně probodával očima.

Než si to stačil rozmyslet, vycenil na ně tesáky a zasyčel.

Turisti vyjekli a začali utíkat, stejně jako jejich průvodce. Kdyby se Zarek dokázal smát, tak by mu ten pohled připadl vtipný, ale jediné čeho dosáhl, bylo cynické zkroucení rtů.

„Nemůžu uvěřit, že jsi to udělal.“

Podíval se přes rameno a uviděla Acherona jak stojí ve stínu jako nějaký temný přízrak, oblečený v černém s moderními fialovými vlasy.

Zarek pokrčil rameny. „Až se zastaví, tak si budou
myslet, že to bylo součástí show.“
„Ten průvodce si to rozhodně myslet nebude.“
„On si bude myslet, že to byl blbý žert. Lidé si vždycky
dokážou vysvětlit to, čemu nerozumí.“
Acheron si ztěžka vzdychl. „Přisahám, Zet. Doufal
jsem, že tento čas využiješ k tomu, abys Artemis
ukázal, že dokážeš být v kontaktu s lidmi.“
Suše se podíval na Acherona. „Ale jistě, že jsi v to
doufal. Proč jsi mě rovnou nehodil do hovna a
neřekl mi, že je to jen bláto?“
Otočil se a odcházel od něj pryč.
„Neodcházej ode mě, Zet.“
Nezastavil se.
Acheron využil svých schopností a přitiskl ho na
kamennou zeď. Zarek to musel hlavě Temných
lovců přičíst k dobru. Aspoň Acheron věděl
dobře, že se ho nemá dotýkat. Ani jednou za dva
tisíce let se ho Acheron ani jednou nedotkl. Jako
by ten Atlanťan chápal, jaké duševní utrpení mu
způsobuje fyzický kontakt. A podivným
způsobem cítil, že si ho Acheron váží.
Acheron se setkal s jeho pohledem a stále ho držel
svou mocí. „Minulost je mrtvá, Zet. Tvá
budoucnost záleží jen na tom, jak se budeš
chovat v tomto týdnu. Pět set let jsem s Artemis
vyjednával, abys mohl dostat šanci jí dokázat, že
se umíš chovat. A proto, z důvodu tvého
duševního zdraví a kvůli svému životu, tuhle
příležitost nezahod' za hlavu.“
Acheron ho pustil a zamířil za turisty.

Zarek se ani nepohnul, dokud nebyl znova sám.

V tichosti stál a uvažoval o tom, co mu řekl
Acheron. Nechtěl opustit tohle město. Od chvíle,
kdy sem přijel a v Jackson Square viděl
shromážděný dav, New Orleans ho okouzlo.

A nejvíc ze všeho se mu líbilo to jejich místní teplo.

Ne, tohle si nenechá ujít. Bude dělat svou
povinnost a chránit lidi, kteří zde žijí. Bez ohledu
na to, co bude muset udělat, aby mu Artemis
dovolila tady zůstat, udělá to.

Už nikdy nezabije žádného člověka...

Zarek se vydal po cestě dolů, když ho na ulici upoutala
skupinka čtyř mužů. Extrémně vysocí, blond
vlasy, krásný vzhled, démoni každým coulem.

Šeptali si mezi sebou, ale i tak byla jejich slova slyšet.

„Šéf řekl, že žije v podkroví nad klubem
Runnigwolfů.“

Jeden z démonů se zasmál. „Temný lovec má holku.

Nemyslel jsem si, že něco takového existuje.“

„No jasně. Pomsta bude sladká. Představte si, jak se
bude cítit, až najde její nahé tělo natažené na
posteli, kde na něj bude čekat.“

Zarek vystartoval, ale zastavila ho skupina lidí,
čekající na ulici před barem. Byli lehký cíl, ale
démoni si jich ani nevšimli.

Turisté zůstali na ulici, smáli se a žertovali, protože
neměli vůbec ponětí o tom, že kdyby démoni
neměli jinou práci, už dávno by na ně zaútočili.

Život byl tak moc křehký.

Zaskřípal zubama, když si uvědomil, že musí počkat, až démoni zajdou do další uličky, kde je nikdo neuvidí bojovat.

Ustoupil do stínu, ze kterého poslouchal a sledoval je až k bytu Sunshine kde...

Astrid rozbolela hlava, když sledovala Zarekovi sny a cítila jeho hněv a bolest. Byla s ním v uličce, kde bojoval s démony a pak byl napaden policisty.

Byla s ním na střeše, když volal Talonovi, kterého varoval, aby si hlídal Sunshine. Cítila Zarekův vztek. Jeho touha pomáhat lidem, kteří jím jen opovrhovali a nadávali mu.

Nespravedlivě ho odsoudili.

A on nevěděl, jak se k nim může přiblížit.

A tak se radši postavil do pozice útočníka. Radši se na ně bude zlobit dřív, než by to mohli udělat oni jemu.

Nakonec toho na ni bylo tolik, že se od něj musela odpoutat, od jeho intenzivních zuřivých emocí.

Ale oddělit se od něho byl trochu boj. Jejich spojení, které mezi nimi vytvořilo sérum, bylo velmi silné, ale ona jako nymfa, byla silnější.

Svolala všechnu svou moc a vytrhla svou duši od Zarekovi části a jeho vzpomínek. Teď už byl její sen, jen snem pozorovatele, který se mohl dívat, ale necítil jeho emoce. Cítila ale své vlastní pocity a pro toho muže cítila takovou bolest, že si nemyslela, že to je možné. Síla jeho emocí ji zcela přemohla. Jeho minulost a jeho rány zničili její kokon necitlivosti, který v sobě měla tak dlouho.

Poprvé za celá staletí, cítila něčí utrpení. Víc než to, toužila utišit tu bolest. Držet v náručí tohoto muže, který nedokázal uniknout tomu, čím byl. Jak ho pozorovala, Zarekův sen potemněl. Viděla ho zápasit s divokou vánicí. Byl oblečený jen v pár černých kožených kalhotách bez košile a bot. Jeho ruce byly ovinuté kolem něj. Třásl se zimou, když se plahočil dopředu a nadával na kvílení větru, když zakopl, spadl a zabořil se do hlubokého zmrzlého sněhu.

Pokaždé, když spadl, tak se zvedl a šel dál. Jeho silná vůle ji ohromovala.

Vítr bičoval jeho široká, snědá ramena a kolem hladce oholeného obličeje mu váli černé vlasy. Přimhouřil oči, jako by se snažil vidět skrz bouři. Ale kolem něj nebylo nic. Nic než bílá a pustá krajina.

Astrid si nevšímalá zimy kolem ní a kráčel za ním. „Já tady neumřu.“ zavrčel Zarek a v chůzi přidal na rychlosti. Podíval se k temně černé obloze.

„Slyšíš mě, Artemis? Acherone? Já vám nedám pokoj.“ Rozeběhl se a plahočil se křupavým sněhem jako dítě, běžící si pro hračky. Jeho nohy byly červené od chladu a jeho kůže celá spálená.

Astrid bojovala o to, aby s ním udržela krok. Dokud neupadl.

Zarek ležel s tváří ve sněhu. Jednu ruku měl nad hlavou a tu druhou zkroucenou za zády. Od vysilujícího běhu lapal po dechu. Zadívala se na tetování na jeho zádech, které se vlnilo každým jeho nádechem.

Převalil se na záda a podíval se na černé nebe, ze kterého na něj padali sněhové vločky. Vlhké vlasy měl přilepené k hlavě, a zatímco lapal po dechu, zuby mu cvakali zimou.

Stále se nehýbal.

„Já se chci jen zahrát.“ zašeptal. „Aspoň na chvíličku bych se chtěl zahrát. Je tam nahoře nějaká hvězda, která by se se mnou podělila o svůj žár?“

Zamračila se nad jeho zvláštní otázkou. Ale vždyť ve snech jsou fráze bizarní a události samozřejmostí.

Zarek se převalil, znovu se zvedl a pokračoval přes vánici. Vedl ji k malé izolované chatě uprostřed lesa. Bylo tam jen jedno okno, ale světlo uvnitř bylo majákem ve studeném zoufalství arktické bouře.

Vypadalo to tak příjemně.

Astrid uslyšela smích a rozhovory přicházející zevnitř.

Zarek klopytl směrem k osamělému bočnímu oknu.

Těžce dýchal a s rozevřenými prsty na mrazivém sklu se díval dovnitř jako malé, hladové dítě stojící před luxusní restaurací, o které věděl, že ho tam nikdy mezi sebe nepřijmou.

Stoupla si za něj, aby se mohla taky dovnitř podívat.

Chata byla plná Temných lovců. Něco slavili a v krbu plál oheň. Byla tam spousta jídla a pití, zatímco se smáli, popíjeli a povídali si mezi sebou jako bratři a sestry. Jako rodina.

Astrid neznala žádného z nich, s výjimkou Acherona. Ale bylo jí jasné, že Zarek zná všechny.

Se zatnutými pěstmi se odlepil od okna a zamířil ke dveřím chaty.

Zarek na ně divoce zabušil. „Puste mě dovnitř,“ zakřičel.

Vysoký blondýn mu otevřel dveře. Měl na sobě koženou motorkářskou bundu s červenými, keltskými symboly a s koženými kalhotami. Jeho tmavě hnědé oči se na něj dívali s opovržením a jeho hezký obličej se tvářil zhnuseně. „Nikdo tě tady nechce, Zareku.“

Blondák se mu snažil zavřít dveře před nosem, ale Zarek strčil nohu mezi dveře a tak je nemohl nikdo zavřít. „Zatraceně, Kelte. Pusť mě dovnitř.“

Kelt ustoupil z cesty, když k nim přišel Acheron. „Co chceš, Zet?“

Zarekova zmučená tvář se setkala s Acheronovým pohledem. „Chci jít dovnitř.“ zaváhal, a když znova promluvil, jeho oči byly plné ponížení a nouze.

Na Acheronovi tváři se nemihla žádná emoce. Ani jedna.

„Nejsi tu vítán, Zet. Ty nikdy nebudeš mezi námi vítaný.“

Zavřel dveře.

Zarek bušil do dveří a všechny je proklínal. „K čertu s tebou, Acherone! Proklínám vás všechny!“ Kopl do dveří a vzal za kliku. „Tak proč jsi mě prostě nezabil, ty hajzle! Proč?“ To už se ze Zarekova hlasu hněv vytratil a místo toho, byl dutý, plný bolesti, a to ji ovlivnilo víc než to, jak se ptal, jestli umře. „Pusť mě dovnitř, Ashi,

přisahám, že se budu chovat slušně. Přisahám.
Prosím, nenechávej mě tady samotného. Už
nechci být v té zimě. Prosím!“

Astrid padaly slzy po obličejí, když viděla jak Zarek
buší do dveří s očekáváním, že je někdo otevře.
Nikdo je neotevřel.

A uvnitř pokračoval smích a zábava, jako kdyby nikdy
neexistoval. V tu chvíli, Astrid plně pochopila tu
pustou izolaci, kterou cítil.

To osamění a opuštěnost.

„Seru na vás, na všechny!“ zařval Zarek. „Nepotřebuji
nikoho z vás. Nepotřebuji vůbec nikoho.“

Nakonec se Zarek opřel zády o dveře a sklouznul na
kolena. Klečel na zemi uprostřed studené vánice.
Vlasy a řasy měl bílé, zmrzlé od sněhu a jeho
odhalená kůže byla červená.

Zavřel oči, jako by zvuk jejich veselí bylo víc, než
mohl snést. „Nikoho nepotřebuju,“ zašeptal.

A pak se celý sen začal měnit. Chata se najednou začala
měnit do jejího domu na Aljašce. V jeho snu už
nebyli žádní další Temní lovci. Žádná bouře.
Byla to krásná, klidná noc.

„Astrid.“ vydechl její jméno jako něžnou modlitbu.
„Kéž bych mohl být s tebou.“

Nemohla se ani pohnout, když slyšela, jak ta slova
zašeptal.

Nikdy předtím její jméno nevyslovil, a ten zvuk na
jeho rtech, zněl jako krásná píseň.

Podíval se na tmavou, jasnou oblohu, kde se třpytily
milióny hvězd. „Zajímalo by mě,“ řekl tiše a opět
citoval z Malého prince. „zda hvězdy na nebi

svítí proto, aby si jednoho dne mohl každý vybrat tu svou.“ Zarek polkl a objal si rukama kolena, zatímco sledoval nebe. „Já už jsem svou hvězdu našel. Je krásná a půvabná. Elegantní a laskavá. Mým smíchem v zimě. Je odvážná a silná. Troufalá a svůdná. A na rozdíl od ostatních v celém vesmíru, se jí nemohu dotknout.

Netroufám si to dokonce ani zkusit.“

Astrid nemohla dýchat, když mluvil tak poeticky.

Nikdy, opravdu nikdy nepřemýšlela nad tím, že její jméno v řečtině znamená hvězda.

Zareka to ale napadlo.

Žádný vrah by ve svém nitru nikdy nemohl skrýt takovou krásu.

„Astrid nebo Aphrodite,“ řekl tiše, „Ona je moje Kirké.

Pouze namísto toho aby změnila muže ve zvíře, ona změnila zvíře v muže.“

Popadl ho hněv a kopl do sněhu před sebou.

Hořce se zasmál. „Jsem takový idiot, když chci hvězdu, kterou nemůže mít.“

Zamyšleně se zase podíval na hvězdy. „Ale vždyť jsou mimo dosah lidí a já nejsem ani ten člověk.“

Zarek zabořil hlavu do rukou a rozplakal se.

Astrid už ten pohled nedokázala vydržet. Chtěla pryč z tohoto snu, ale bez pomoci M'Adoca, se nedokáže sama probudit.

Jediné co mohla, bylo sledovat Zareka. Díval se na jeho bolest a žal, který ji spaloval jako glycerin sklo. Ve svém životě byl velmi silný. Ocelový tank, který odrazí jakoukoliv ránu. Ten, který se

rozzuří na ostatní jen proto, aby si je držel od sebe.

Ale to co viděla v jeho snech, bylo jeho nitro. Tu jeho opravdovou zranitelnost. Pouze zde, opravdu rozuměla muži, který se neodvážil nikomu otevřít.

Měl něžné srdce, které bylo zraněné jejich pohrdáním. Astrid toužila zmírnit jeho utrpení. Chtěla ho vzít za ruku a ukázat mu svět, kde nebude venku před zavřenými dveřmi. Chtěla mu ukázat, co to je, když najde někoho, kdo ho nepošle pryč. Za celá století jejího souzení, se Astrid takhle necítila. Zarek se dotkl části jejího já, o kterém nevěděla.

A nejvíc ze všeho se dotkl jejího srdce. Srdce, o kterém se obávala, že už je mrtvé.

Ale teď bilo pro něj.

Nemohla tam jen tak stát a sledovat ho samotného a plného bolesti. Než si to stačila rozmyslet, přemístila se do své chaty a otevřela dveře...

Zarekovi se zastavilo srdce, když se podíval nahoru a uviděl tvář nebes. Ne, ona nebyla nebe.

Byla něco lepšího. Mnohem lepšího.

V jeho snu mu nikdo nikdy neotevřel, jednou zavřené dveře.

Ale Astrid je otevřela.

Stála ve dveřích a něžně se na něho dívala. Její světle modré oči už nebyly slepé. Byli teplé a příjemné. „Pojď dovnitř, Zareku. Dovol mi, abych tě zahřála.“

Než se stačil zastavit, vstal a chytil ji za nataženou ruku. Bylo to něco, co by ve skutečném světě nikdy neudělal.

Jen ve snu se jí odvážil dotknout.

Její pokožka byla tak teplá, až ho celého rozechřála.

Přitáhla si ho do náruče a pevně ho sevřela. Zarek se třásl tím novým pocitem z jejího objetí, z pocitu jak na své hrudi cítil její ňadra. Její dech hrál jeho zmrazenou kůži.

Tak takovéhle je objetí. Horoucí. Uklidňující. Zázračné.

V celém jeho životě byl kontakt s lidmi velmi omezený a tak jediné co mohl dělat, bylo zavřít oči a jen cítit jak teplo jejího těla přechází na něj.

Její něžnost.

Vdechl teplou, sladkou vůni a radoval se z nově nalezených pocitů, které se přes něj převálili.

Je tohle přijetí?

Je to nirvána?

Nebyl si tím jistý. Ale pro jednou se nechtěl z tohoto snu probudit. Najednou měl svá ramena zabalená do teplé deky a její paže ho pevně svíraly.

Zarek vzal její obličej do svých rukou a přitiskl k ní svou tvář. Ach, ten pocit, jak se její tělo dotýká toho jeho...

Byla tak jemňoučká.

Nikdy by ho nenapadla, že někdo bude takhle jemný.

Tak svůdný a krásný.

Teplo její tváře vyhnalo z té jeho veškeré studené bodání. Zahřívala jeho tělo, dokud nebyl celý

v teple. Zahřála dokonce i jeho srdce, které bylo pokryté ledem po celá staletí.

Astrid se třásla z pocitu Zarekovi tváře na té její. Z jeho dechu, který ji jemně lechtal na kůži.

Byl plný takové něhy.

Viděla už dost z jeho života, aby věděla, že něžnost nebylo něco, s čím by měl nějakou zkušenost, a přesto ji nyní držel s takovou něhou.

„Jsi tak teploučká,“ vydechl jí do ucha. Jeho horký dech ji polechtal na krku a celou ji roztrásl.

Odtáhl se a díval se na ni, jako by pro něj byla nepředstavitelně drahá. Prsty ji jemně pohladil pod tváří. Jeho oči byly tak temné a zmučené, když se na ni díval, jako by nemohl uvěřit tomu, že je tady s ním.

S nejistým pohledem se prstem dotkl jejích rtů.

„Nikdy jsem před tím nikoho nepolíbil.“

Jeho doznání ji ohromilo. Jak se mohl tak krásný člověk, nikdy nelíbat?

Oheň se rozhořel v jeho očích. „Chci tě ochutnat. Chci pod sebou cítit tvoje horké a vlhké tělo. A až tě ošukám, tak se ti chci dívat do očí.“

Zachvěla se nad jeho krutostí, kterou by očekávala od Zareka ve skutečném světě, ale odmítla to od něho přijmout v jeho snech.

Na to ho až moc dobře znala.

To co navrhl, bylo zakázané. Dokonce nikdy nesměla překročit mezi nimi fyzickou hranici. Už jednou byla v pokušení tohle pravidlo porušit. S Milese. Ale i tehdy se zarazila a moudře se od něho držela dál.

Se Zarekem to není tak snadné. Tento muž se jí dotkl
jako nikdo předtím.

Při pohledu do jeho zmučených, černých očí, viděla
jeho zraněné srdce.

On nikdy nepoznal co je laskavost.

Nikdy nepoznal láskyplný teplý dotek.

Nedokázala si to vysvětlit, ale ona chtěla být ta první,
kdo mu to ukáže. Chtěla ho držet a ukázat, jaké
to je být pro někoho důležitý.

Pokud to ale udělá, může přijít o svou práci jako
soudce. Bylo to něco, čím vždycky chtěla být.

Když to teď ale neudělá, tak možná Zarek přijde o
život. Pokud ho teď sevru v náručí, tak ho možná
naučím, že je v pořádku, když někomu bude
důvěřovat.

Možná, že by se mohla dotknout toho básníka v jeho
nitru a ukázat mu svět, kde lidé budou vidět jeho
jemnější stránky. Ukáže mu, že přátelství je něco
velmi dobrého.

Konečně pochopila, co Acheron myslel.

Ale jak by mohla Zareka zachránit? Obrátil se proti
lidem, které měl chránit a zabil je.

Potřebovala důkaz o tom, že už nikdy něco takového
znovu neudělá.

Dokáže to?

Musí. Nemá na výběr. Poslední věc, kterou chtěla, bylo
sledovat jeho utrpení.

Bude ho hájit bez ohledu na to, co přijde.

„Já tě nevošukám, Zareku,“ zašeptala. „Nikdy. Ale
budu se s tebou milovat.“

Vypadal nejistě a zmateně. „Nikdy jsem se s nikým nemilovat.“

Zvedla jeho studenou ruku ke svým rtům a políbila ho na prsty.

„Pokud chceš zjistit jaké to je, tak pojď se mnou.“

Zarek nemohl ani dýchat, když od něj ustoupila. Jeho hlava se točila cizími pocity a emocemi. Báł se toho, co mu nabízela.

Pokud se ho dotkne, změní ho to?

Nečekal od ní laskavost, ani od nikoho jiného. Ubohý a děsivě zdeformovaný otrok zemřel jako panic a jako Temný lovec klátil ženy, jen ve vzácných příležitostech. Ani jednou za dva tisíce let, nehleděl své milence do očí, zatímco si ji bral. Nikdy jim nedovolil, aby ho objaly, nebo se ho dokonce dotkly.

Věděl, že pokud půjde za Astrid, tak se všechno změní.

V jeho snu, měla svůj zrak a mohla ho vidět...

A on by mohl být zkrocen. Poprvé v jeho životě měl na někoho jiného silnou vazbu. Fyzickou a emocionální.

A i když byl tohle jen sen, navždy to změní jeho vztah k ní, protože to bylo něco, co chtěl hluboko uvnitř ve svém nitru, na pohřbeném místě, kam se neodvážil podívat. V pohřbeném srdci, které bylo rozdrceno krutostí.

„Zareku?“

Vzhlédl a uviděl ji, jak stojí ve dveřích své ložnice. Její dlouhé světlé vlasy měla rozprostřené kolem

ramen a na sobě neměla nic, kromě tenké
bavlněné košile. A její nohy byly nahé a žádoucí.
Světlo za jejími zady prosvítalo tenkou látkou a
odhalovalo tak každý kousíček jejího krásného
těla...

Zarek polkl. Pokud to udělá, tak se pro něj Astrid v
jeho světě stane něčím naprosto jedinečným.
Bude jeho.

A on bude její.

Zkrotí ho.

Ale je to jen sen...

Ale i v jeho snech ho nikdy nikdo nezkrotil.

Až do teď.

S bušícím srdcem k ní přistoupil a vzal ji do náruče.

Ne, on by neměl být zkrocen. Ne teď, a ne s ní.

Ale v tomto snu, bude jeho tak jako tak.

Bude celá jen jeho.

Když ji odnášel k posteli, tak se Astrid při pohledu do
Zarekovi tváře, divoce roztrásla. Jeho
obsidiánové oči zářily hladem. Podivně cítila, že
se už v Zarekově případě rozhodla o jeho nevině.

Přece tak divoký muž, by se s ženou nikdy nemiloval.

Její rozumnější část ji říkala, aby se od něj odtáhla a
zastavila to dřív, než bude moc pozdě. Ale
odmítla tu část jejího já poslouchat. To, po čem
toužila, byl tento muž.

Muž, který ji položil na postel a bříska prstů ji hladil
po rtech, jako kdyby je potřeboval prozkoumat.
Vychutnávat. Pak přiložil svoje rty na ty její.

Astrid vůbec nebyla připravená na takový přívál
vášně, který ji zaplavil. Na tu divokost. Bylo to
tak drsné a zároveň tak něžné. Majetnický.
Horoucí. Sladký.

Divoce zavrčel, když se jeho jazyk dotkl toho jejího a
pak ji následně ochutnával tak, až prozkoumal
každý centimetr jejích úst.

Na muže, který se nikdy předtím nelíbal, byl
neuvěřitelný. Zachvěla se, když ochutnal její
patro a jeho jazyk do ní vysílal šípy rozkoše.

Zabořila ruce do jeho měkkých vlasů a zasténala, když
ji začal laskat jazykem a zubama, až jí z extáze
dovádel na kraj bezvědomí. Nikdy nepoznala
něco takového.

Nikdy nepoznala někoho, kdo by byl jako Zarek.
Bylo už to velice dlouho, kdy políbila nějakého muže,
ale s žádným mužem necítila to co se Zarekem.
Vyděsilo ji to. Ne jen kvůli němu, ale i kvůli
sobě.

Žádný muž se jí nikdy nedotýkal. Nikdy neporušila
svou přísahu o dotýkání se svých svěřenců.

Za Zarekovi doteky zaplatí vším, ale nedokázala v sobě
najít dostatek síly, aby ho od sebe odstrčila. Jen
jednou v životě chtěla něco, jen kvůli sobě.
Chtěla se dotýkat zakázaného. Chtěla dát
Zarekovi něco zvláštního. Vzácnou chvíli pokoje
s někým, kdo by chtěl být s ním.

Nikdo jiný by si toho nevážil tolik, jako on.
Jen on to bude chápat...

Zarek se od ní odtáhl a začal ji rozepínat košili. Jediné
co ale chtěl, bylo to z ní strhat. Chtěl se v ní

ztratit a drtit ji svou vahou a vlastnit ji se vši tou zuřivou vášní, kterou k ní cítil. Ale nezachová se tak k ní, i když je to jen sen. Z nějaké podivného důvodu, se chtěl k ní chovat něžně. Chtěl se s ní milovat jako člověk, ne jako divoké zvíře.

Nechtěl do ní chvílku divoce vrážet, kvůli rychlé radosti. Chtěl, aby tahle noc trvala věčně a on ho mohl celý strávit s ní. Jen jednou v životě, chtěl být s někým sobě rovným, na kom mu záleží.

Jako by o sebe navzájem pečovali.

Ani jediný sen nebo fantazie, mu nenabízela to co dnes.

Dneska se stal ten zázrak.

Vzal do dlaní její tvář a naklonil jí hlavu tak, aby se mohl dívat do jejích světlých očí, které se na něj dívali, jako na člověka. Oči, které v něm viděli něco dobrého.

„Ty jsi tak krásný, Zareku.“

Její klidná a sladká slova se dotkla jeho srdce. Na něm nebylo nic atraktivní. Nikdy takový nebyl.

Nebyl nic.

Ale když se podíval do její drahé tváře, tak na okamžik cítil, jako by byl něco víc.

Ale žena jako ona, by se určitě nechtěla dotýkat někoho, kdo nebyl nikým.

Ani v jeho snech...

Sundal z ní košili, aby mohl pod sebou vidět její nahé tělo. Její ňadra byla tak akorát. Růžové bradavky byly ztvrdlé a prosily o jeho ochutnání. Její břicho bylo krásně zaoblené a její kůže byla světlá a hebká jako samet. Ale to, co mu vzalo

dech, byl pohled na její rozevřené nohy. Pohled na vlhké kadeřavé chloupky mezi nohama, které mu slibovaly skutečný ráj. Nebo alespoň ráji bude tak blízko, jak jen člověk jako on, mohl kdy doufat.

Astrid zatajila dech a sledovala jak si ji Zarek divoce prohlíží. Ten pohled byl tak vášnivý, že cítila, jako by se jí skutečně dotýkal.

Postavil se vedle postele, aby si mohl sundat kalhoty.

Polkla, když poprvé uviděla jak je pro ni tvrdý a připravený. Byl celý snědý a pohled, který se jí naskýtal, byl neuvěřitelný. Ten muž byl krásný. Byl to její temný bojovník.

Na rozdíl od něj, ona věděla, že tato noc je skutečná. Věděla, že kdyby byl vzhůru, tak by nikdy něco takového neudělal.

Jejím úkolem bylo vždy zůstat nestranná. Ale nedokázala být nestranná, když se jednalo o Zareka a jeho bolest. Chtěla ho uspokojit všemi způsoby, kterých je schopná. Protože nikdo si nezaslouží život, jaký on musel vytrpět.

Ponižování a nepřátelství.

Položil se na ni svým tělem a vzal ji do náruče. Tlak jeho těla na její byl úžasný. Zavřela oči a nechala se unést jeho mocí a silou, cítila jeho tvrdost a každý centimetr jeho těla.

Zarek zalapal po dechu. Pocit jejího těla pod sebou, byl ten nejúžasnější pocit, jaký kdy poznal. Její ruce ho hladili po holých zádech a pod jejím pohledem celý tál.

Nebylo v něm žádné opovržení. Žádný hněv.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Její oči byl krásné.

Jemně ji políbil a něžně ji začal sát horní ret, který byl sladký jako med.

V jeho lidském životě, ženy vždy utíkaly, když se k nim přiblížil. Vždy zakřičely a začaly na něj něco házet. Mnoho nocí byl vzhůru a snažil se představit si, jaký by byl jejich dotek. Snažil se představit si, jaké by to bylo, kdyby ho odejmuly.

Realita byla mnohem lepší, než cokoliv co kdy jeho mysl dokázala vymyslet.

Než tento sen skončí, tak si ji bude brát znovu a znovu, dokud ho nebude prosit o milost. Astrid zasténala když Zarek přerušil jejich polibek a svými rty a jazykem se začal sunout přes hrdlo až k jejím prsům.

Na stehně cítila jeho tvrdou erekci. Spalující a důvěrný dotek ji rozechvěl.

Do dlaně vzal s opatrností její ňadro a jazykem kroužil po ztvrdlé bradavce, opatrně sál a kousal.

Mazlila se rukama s jeho hlavou a pozorovala ho, když zasténal blažeností. Choval se, jakoby pro něj byla ta nejsladší ambrózie. Nijak s ústy nespěchal. Dal si pozor, aby byl každý kousek jejího těla olízaný a ztrápený. Ochutnával a sytil se. Jakoby se jí nemohl nabažit.

Žádnému muži nedovolila, aby s ní dělal to co Zarek a děsilo ji to, co přijde. I když věděla, o co během sexu jde, zažít ho bylo pro ni něco cizí.

A takové byly i city k Zarekovi.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Všechny nymfy spravedlnosti byly panenské a cudné. Žádná mužská ruka se jich nesměla ani dotknout. Astrid už na tom nezáleželo. Její matka jistě pochopí její vášeň. Themis má přece hodně dětí. Astridin otec byl smrtelník a její matka o něm odmítala mluvit. Nikdo nevěděl jméno otce sudiček, ani jeho místo. Její matka jí tenhle přestupek jistě odpustí. Přece nechtěla tak moc, když toužila prožít tuhle noc? Bála se však, zda jí jedna noc s ním nebude stačit. Zarekovi se točila hlava z pocitu Astrid ve svém náručí a z její vůně. Slízal a okousal každý centimetr jejího krásného těla a se zavrčením se zaposlouchal do jejích tichých vzdechů. Byla potravou, kterou potřeboval k životu. Musí z ní mít víc. Astrid vyjekla v extázi, jak ji Zarek roztáhl stehna a vzal ji do úst. Nemohla mluvit ani dýchat, jak se jí celé tělo svíjelo pod tím nejvyšším potěšením. Laskal ji a sál a posílal tak do jejího těla divoké vlny extáze. Něco takového bylo nepředstavitelné. Měla by se cítit poníženě, z toho co dělal. Ale nebylo to tak. Ve skutečnosti, chtěla víc. Víc z něj. Srdce se jí rozbušilo, když se podívala dolů a viděla ho mezi svými stehny. Měl zavřené oči a vypadal, jako kdyby mu to dělalo stejné potěšení jako jí. Otevřela se mu ještě víc, aby měl lepší přístup a prsty zanořila do jeho hedvábných vlasů. Zarek se temně zasmál a strništěm na tváři se jí otřel o její štěrbinu.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Hluboce zasténala.

Prsty zajel do míst, kde to v ní nejvíce pulzovalo a toužebně bolelo.

Nespěchal, zatímco jí tělo hořelo v náporu silného potěšení.

Kdo mohl tušit, že to může být takové?

Víc už ale nesnesla, bylo toho na ni moc. S jeho jménem na rtech pociťovala příchod svého prvního orgasmu.

Zarek ale ještě nechtěl přestat. Při jejím zasténání jen zavrčel a pokračoval v mučení, dokud nebude prosit, aby přestal.

"Prosím, Zareku. Prosím tě, smiluj se nade mnou. "

Vytáhl se zpět nad ni a s planoucíma očima zvedl jeden koutek úst. "Milost, princezno? Sotva jsem začal."

Lezl nahoru po jejím těle jako obrovské, divoké zvíře.

Políbil a laskal ji po pokožce, až se probojoval nad ni.

Uvěznil v rukou její tvář a pak ji pronikavě, vášnivě políbil.

Astrid zasténala, když si Zarek položil koleno mezi její nohy. Chlupy jeho nohou ji hladili po stehnech.

Zarek byl celý opilý Astridinou vůní a chutí. Hebkost jejích hedvábných nohou ho laskaly. Nic na světě nebylo lahodnější než její ruce, hladící ho po jeho zádech, které se zastavily se až na jeho zadku, aby si ho k sobě mohla přitisknout. Nic na světě nebylo lahodnější než jeho jméno, které šeptala, když ji přivedl k dalšímu vrcholu.

Do této chvíle se nikdy necítil jako lidský muž.

Nejkrásnější ale bylo, že se cítil chtěný.

Oddělil její stehna od sebe a nespouštěl z ní zrak. Tohle bylo přesně to, co chtěl. Mít ji pod sebou divokou a

vlhkou. Chtěl cítit její hebkost, v níž by se ztrácel, až by byl celý vyčerpaný. Chtěl se jí dívat do tváře, až do ní vstoupí. Chtěl vidět, jestli nelituje, že mu to dovolila.

Připravil se na nejhorší, nedovolil jí uhnout očima a pomalu vklouzl do hlubokého, sametového tepla jejího těla.

Hlava se mu z toho potěšení zamotala. Z potěšení že je s ní.

Sykla, prohnula se v zádech jako luk a pevněji se mu přitiskla k ramenům.

Ale nepřicházelo žádné pohrdání ani lítost.

Oči se jí rozzářily silnou touhou a citem, kterému nerozuměl. Usmál se pro sebe a měl radost ze zázraku, který mu tahle žena dala. Astrid se už několikrát snažila představit si, jaké by to bylo mít muže, ale nic ji nedokázalo připravit na tuhle skutečnost. Na pocit Zarekovi tvrdosti.

Pohyboval se v ní pomalu a zlehka, jakoby nechtěl, aby tato chvíle skončila, jakoby mu stačilo jen být v ní.

Ovinula mu nohy kolem boků a podívala se mu do očí.

Byl to tak neuvěřitelný pocit cítit ho v sobě a na sobě.

Milovala váhu jeho těla. A výraz jeho tváře když se na ni díval.

"Ahoj," řekla najednou a cítila se zvláště, když ho pozorovala a zároveň byli důvěrně spojení.

Tvářil se napůl zmateně a napůl překvapeně. "Ahoj, princezno."

Natáhla dlaně a dotkla se jeho tváře, zatímco on hluboce a pevně přirážel, znovu a znovu. Ach, ten pocit, cítit ho

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

uvnitř sebe. Byl tak hluboko, že by přísahala, že ho cítí z vnitřní strany břicha.

Zarek přivřel oči a vychutnával si pocit, když ji držel v objetí svého těla, zatímco se dotýkal její tváře.

Není divu, že muži zabíjejí kvůli ženám. Pochopil to až teď. Věděl, proč byl Talon ochoten pro Sunshine zemřít.

Astrid se dotkla míst, o kterých si nemyslel, že je má.

Jeho srdce. Jeho duše. Vzala ho do nepředstavitelné výšky.

Právě teď v jejím náručí, cítil poprvé klid. Na jednu stranu se cítil být její součástí, součástí jejího klidu a pak byl v jednom ohni a umíral touhou po jejím dotyku.

Zarek se sklonil, položil se na ni a mohl se tak věnovat jemné pokožce jejího krku. Ucha. A cítil zimnici, která otřásla jejím tělem.

Poškrábal její kůži svými tesáky v pokušení se do ní zabořit.

Jak by asi chutnala?

Jaké jiné emoce by z ní ještě cítil?

"Chystáš se mě kousnout, Zareku?" zeptala se ho a její hrdlo vibrovalo pod jeho rty.

Přejel jazykem po žíle, která pulzovala na jejím krku.

"Chceš to?"

"Ne. Bojím se toho. Nechci být pro tebe jako ty ostatní. "

"Princezno, to ani nikdy nemůžeš. Pro mě jsi absolutně jedinečná. "

"Jsem tvá růže?"

Krátce se zasmál a pomyslel na kapitolu z Malého

Prince. "Ano, jsi moje růže. Mezi miliony planet a hvězd

jsi ty ta jediná. "

Její odpověď bylo objetí.

Právě to objetí jej drtilo jako nic v jeho životě. V jeho nitru se cosi zlomilo a zaplavilo se něhou a vřelostí.

Ponořil se hluboko do ní a přicházel na vrchol.

Astrid se kousla do rtu, když pocítila jeho vyvrcholení.

Začal se jí třást v náruči. Usmála se, objala ho ještě

pevněji a políbila ho na rameno.

Nehýbal se a najednou byl tak tichý.

Kdo by si myslel, že byl schopný něčeho takového? On, který byl vždycky tak prudký a silný. Vzduch v jeho přítomnosti přeskakoval a prskal.

Teď však ne. Kolem nich bylo jen ticho.

Zarek ležel na ní, slabý a vyčerpaný a jejich těla byla ještě spojená. Nechtěl se hýbat.

Prostě nemohl.

Její dotečky byly úžasné. Ale víc než to. Cítil se s ní propojen. A to nikdy předtím nepocítil.

Byl to opravdu jen sen? Prosím bohové, ne. Prosím vás, ať je tohle skutečnost.

Zoufale potřeboval, aby tohle byla skutečnost.

Astrid zavřela oči, když se Zarek znovu přitiskl k jejímu krku. Z nějakého důvodu cítila, jako kdyby právě zkrotila nějaké divoké, neovladatelné zvíře.

Nohama přejížděla nahoru a dolů po těch jeho, tiskla se k němu svým tělem a hladila ho po ebenových vlasech.

Malinko se odtáhl a v úžasu se na ni podíval.

Byla tak šťastná, že se to dnes v noci stalo.

Sklonil hlavu a políbil ji.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Vdechovala jeho vůni a pila něhu z jeho rtů. „Ach Zareku,“ vydechla.
Zarek zaťal zuby při zvuku jeho jména na jejích rtech.
Trhala ho divoká, hořkosladká bolest.
Ochutnával její jemnou kůži na krku a škrábal ji svými špičáky. V skutečném světě, by ji už dávno pokousal.
Nikdy by nepřipustil, aby s ním sdílela své tělo. Podělila by se s ním jen o své pocity, když by z ní pil. Přemýšlel, jestli by chutnala jako v jeho snu...
Otevřel rty a pod jazykem cítil její pulzující krev.
Byla by sladká, tím si byl jistý.
„Zareku?“
Její hrdlo zavibrovalo jejíma slovy. „Ano?“
„Mám ráda, když jsi ke mně něžný, jako teď.“
Odtáhl se od ní a mračil se, jako by ho někdo kopl do břicha.
„Děje se něco?“
Všechno. Tohle nebyl jeho sen. Tohle bylo neskutečné.
Jeho sny nikdy nebyli příjemné. Ani jednou se mu nezdálo o milence.
Nikdo s ním nikdy nemluvil, jako ona teď.
Nikdo mu nikdy neotevřel dveře a nepozval ho k sobě, když ho Acheron vyhodil.
Vstal z postele a oblékl si kalhoty. Musel se odsud dostat pryč.
Něco bylo špatně. Věděl to hluboko uvnitř. Tohle nebylo tak, jak by mělo být.
Neměl s ní nic společného.
Ani ve snu ne.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zatímco se Zarek oblékal, tak Astrid sledovala paniku v jeho tváři. Zabalila se do deky a přišla k němu.

„Nemusíš ode mě utíkat.“

„Neutíkám od tebe,“ zavrčel. „Neutíkám před nikým.“

Astrid s ním musela souhlasit. Ne, to on nikdy neudělal. Byl silnější, než jakýkoli muž. Snášel rány, který by nikdo nikdy neměl snést.

„Zůstaň se mnou, Zareku.“

„Proč? Nic pro tebe neznamenuje.“

Dotkla se jeho ramene. „Nemusíš od sebe všechny odhánět.“

Zavrčel a pokrčením ramen odehnal její ruku. „Ty nevíš, o čem mluvíš.“

„To si nemyslím, Zareku,“ řekla. Chtěla mu ukázat, jak ho vidí ona sama. „Já. Chápu to, že chceš ublížit ostatním lidem dřív, než by oni mohli ublížit tobě.“

„To určitě, princezno. Kdy jsi ty někomu ublížila? Kdy někdo ublížil tobě?“

„Ukaž mi tu dobrotu, kterou máš ve svém nitru, Zareku. Vím, že ji tam máš. Vím, že někde pod veškerou tou bolestí a zraněním, je někdo, kdo umí milovat. Někdo, kdo ví jak druhého chránit a starat se o něho.“

Vyslal k ní studený úšklebek a zapnul si kalhoty.

„Víš hovno.“ Divoce na ni zavrčel a zamířil ke dveřím.

Astrid šla za ním a pak si to rozmyslela.

Nevěděla, co má dělat. Jak se k němu dostat.

Její klidná slova v něm vzbuzovala hněv. Ale Zarek nikdy nereagoval tak, jak se očekávalo.

Frustrovaná Astrid se oblékla a šla za ním.

Zdálo se, že na Zareka nebude nic fungovat.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

A tak se rozhodla pro jinou cestu.
Na chodbě ho předběhla a otevřela dveře.
Zarek se zastavil. Venku bylo světlo, ale jemu se nic nestalo.
Možná, že tohle byl opravdu jen sen.
Musel být, ale přesto...
„Co to děláš?“ zeptal se ji.
„Otevírám ti dveře a ty bys měl jít, nebo tě kopnu do zadku.“
„Proč?“
„Říkal jsi přece, že chceš odejít. Tak do toho. Vypadni! Nechci tě tady, když je zřejmé, že mě nechceš.“
Z její logiky byl celý zmatený. „O čem to mluvíš?“
„Co myslíš? Není to snad jasné? Spala jsem s tebou a ty se nemůžeš dočkat, až vypadneš. Promiň, že pro tebe nejsem dost dobrá. Alespoň jsem se snažila.“
Že není pro něj dost dobrá? Zbláznila se?
Nevěřicně se na ni díval. Rozpolcený touhou ji proklít za její hloupost nebo ji utěšit.
Jeho hněv vyhrál. „Ty že jsi bezcenná? Tak co jsem potom já? Uvědomuješ si, že předtím, než jsem zemřel, jsem byl něco horšího než děvka? Nikdo se nechtěl dotknout žádné části mého těla! Měl jsem docela štěstí, když mě jen srazili z cesty. Takže tady nemusíš stát a tvářit se ublíženě. Ty nejsi bezcenná. Nikdy nikdo za tebe nemusel zaplatit, aby se tě mohl zbavit.“
Zarek ztuhl, když si uvědomil, co jí právě řekl. Byli to věci, které byli skryté hluboko v jeho nitru po celá staletí. Věci, o kterých nikdy s nikým nemluvil.
Bolestná pravda, trýznící jeho srdce po celá staletí.

Nikdo s ním nikdy nechtěl být.

Nikdo, až na Astrid.

Byl to důvod, proč nemohl zůstat. Zahřála ho a děsilo ho to, protože věděl, že tohle nemůže být skutečné. Byla to další krutá muka, která mu osud nadělil.

Až se probudí, tak už s ním nebude chtít být. On nepatřil k reálné Astrid.

Nikdy k ní nepatřil.

„Byli slepí, kdy neviděli, kdo ji, Zareku. Oni jsou ti, co prohráli, ne ty.“

Bohové, jak moc ji chtěl uvěřit.

Jak moc potřeboval věřit, jejím slovům.

„Proč jsi na mě tak hodná?“

„Už jsem ti to řekla, Zareku. Mám tě ráda.“

„Ale proč? Nikdo jiný mě rád nemá.“

„To není pravda. Měl si přátele po celou dobu, ale nikdy jsi jim nedovolil, aby ti pomohli.“

„Acheron,“ zašeptal. „Jess.“ Našpulil rty při pomýšlení na Soumraka.

„Musíš se naučit, lidem trochu důvěřovat.“

„Proč? Abych chytil kulku do zad?“

„Ne, aby tě mohli milovat.“

„Láská?“ zasmál se při tom pomýšlení. „Kdo ji sakra potřebuje? Celý svůj život jsem žil bez ní. Nepotřebuji lásku a jsem si zatraceně jistý, že ji od nikoho nechci.“

Stála před ním silná a neústupná. „Můžeš si nalhávat, co chceš, ale já znám pravdu.“ Natáhla k němu ruku.

„Musíš se naučit někomu věřit, Zareku. Statečný jsi byl celý svůj život. Tak mi teď ukaž, že máš odvahu. Vezmi mě za ruku. Věř mi a já přísahám, že tě nezradím.“

Tanec s ďáblem – Sherrilyn Kenyon

Stál tam nerozhodně a s bušícím srdcem. Nikdy nebyl víc vyděšený.

Ani v den, kdy ho zabili.

„Věř mi, prosím. Nikdy ti neublížím.“

Díval se na její ruku. Měla je dlouhé a elegantní.

Krásné, malé ruce.

Ruka milenky.

Toužil utéct.

Ale místo toho, zvedl ruku a propletl své prsty s jejími.

Kapitola 9

Astrid na tváře padaly slzy, když ucítila Zarekovu silnou ruku, když viděla jak se dlouhé, pěkně tvarované prsty propletly s jejími.

Jeho ruka byla velká a sálala z ní síla. Byly to ruce, které zabíjely, ale zároveň ochraňovaly. Staraly se o ni a vzbouzely v ní rozkoš.

Konečně se s ním spojila a to nejen pouhým podáním ruky.

U tohoto muže dosáhla nedosažitelného.

Pak se to spojení ztratilo.

Zarekova tvář ztvrdla, když vytrhl svou ruku z její.

"Nenechám se změnit. Ani tebou, ani nikým jiným. "

Plný hněvu, ji obešel a vypochoďoval ze dveří.

Astrid udělala cosi, co dosud neudělala.

Zanadávala.

Proklínala ho za to, že nezůstal i za to, jaký je hlupák.

„Upozornil jsem tě, že je to tvrdohlavý osel.“

Spatřila za sebou M'Adoca, který pozoroval Zareka jak se brodí bez trička závějemi sněhu.

„Jak dlouho už nás špehuješ?“ zeptala se Onerioia.

„Ne tak dlouho. Já vím, kdy nemám vyrušovat.“

„To bych ti teda radila,“ přimhouřila oči a významně se na něj podívala.

Nevšímal si ani ji, ani její nevyslovené hrozby a díval se na plahočícího se Zarek ve sněhové vánici.

„Co teď budeš dělat?“ zeptal se.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Budu ho bít, dokud nepřijde k rozumu.“

„Nebyla bys první," připomněl ji suše M'Adoc. "Háček je v tom, že je proti bití imunní.“

Zhluboka a ustaraně si vydechla. M'Adoc měl pravdu.

„Nevím, co mám dělat“ přiznala se. „Jsem bezmocná, když se jedná o něho.“

V M'Adocových světlých očích zazářila moudrost.

„Neměla bys ho tady držet moc dlouho. Ani sebe.

Přetrvávat v tomto světě je nebezpečné.“

„Vím. Ale, co mi zbývá? Nezůstane a už se rozhodnul odejít z domu. A to já prostě nemůžu připustit.“

Odmlčela se a prosebně se podívala na Snového lovce.

„Potřebuju poradit, M'Adoc. Kdybych si jen mohla popovídat s Acheronem. Neznám nikoho jiného, kdo by mi o Zarekovi řekl víc než on.“

„Ale znáš. Zeptej se Zareka.“

„On ale o sobě nechce mluvit.“

Setkal se s jejím pohledem. „Takže se vzdáváš?“

"Nikdy."

Věnoval jí vzácný úsměv, při kterém pochopila, že on ví o jejích citech.

"Myslel jsem si to. Jsem rád, že se nenecháš nikým odradit. "

"Ale jak se mám k němu dostat? Už jsem fakt vyčerpala všechny nápady a podněty.“

M'Adoc vztáhl ruku a na dlani se mu zjevila malá, tmavomodrá kniha. Podal jí ji.

Astrid držela v rukou vydání Malého Prince.

"Je to i Zarekova oblíbená kniha," vysvětlil jí M'Adoc.

To vysvětluje, proč z ní Zarek znal citáty tak dobře.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

M'Adoc odstoupil. " Je to kniha o žalu a přežití. Kniha o magii, naději a slibech. Zvláštní, že ho zaujala, nezdá se ti? "

M'Adoc se přemístil ze snu. Astrid listovala v knížce a všimla si označených pasáží, které jí tam M'Adoc podtrhal.

Astrid zavřela knihu a šla s ní ke křeslu, které se najednou objevilo v pokoji.

Usmála se. Bohové spánku se rádi vyjadřují v hádankách a metaforách. Zřídka kdy řeknou něco na rovinu, nýbrž nutí lidi, aby sami hledali odpovědi.

M'Adoc, hlava Onerioie, ji zanechal stopu v podobě knihy.

Přečte si tedy vyznačená místa, pokud jí to pomůže nahlédnout do Zarekova nitra.

Pak možná bude naděje na jeho záchranu.

Jess zapadl do malého obchůdku a zatřásl se zimou jako mokrý pes. Nesnášel zimu tohoto prokletého místa. Jak mohl Zarek na Aljašce přežít, když tu nebylo žádné topení? Tohle mu musel přičíst k dobru. Muž, který musel být dostatečně tvrdý a nebezpečný, aby si vybudoval dům na místě jako tohle bez pomoci přátel a panoše.

On by se osobně raději nechal omráčit revolverem a nahý hodit do hnízda chřestýšů.

Za pultem se vševědoucne usmíval postarší muž, jakoby přesně rozuměl Jessovému proklínání, když vstoupil.

Na hlavě měl hřívu hustých šedivých vlasů a na tváři

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

měl zrzavý vous. Na starém zeleném svetru měl pár děr, ale vypadal dobře a teple.

„Můžu vám s něčím pomoci?“

Jess si z tváře stáhl šátek a krátce přátelsky na toho člověka přikývl. Podle slušných způsobů by si měl svůj černý Stetson po vstupu do místnosti sundat, ale ať se propadnu, pokud bych se vzdal svého jediného zdroje tepla.

V této zimě se nevzdá vzácného kousku tepla, který měl.

„Ahoj,“ pozdravil slušně. „Hledám nějakou kávu, nebo cokoliv horkého. Ale myslím, opravdu horkého.“

Muž se usmál a kývl na kávovar. „Vy asi nejste zdejší co?“

Jess zamířil ke kávě. „Ne, pane. Díky bohu za to.“

Stařec se znovu zasmál. „Ach, jen tu chvíli zůstaňte, ať se vaše krev zahustí v místech o kterých ani nevíte.“

Tak o tom pochyboval. Krev by musela být zkamenělá, aby necítil takovou zimu.

Chtěl mít svůj zadek zpátky v Renu, dřív než se z něj stane první Temný lovec v historii, který umrzl na smrt.

Jess si nalil pořádně velký polystyrénový kelímek a vrátil se k pultu. Sedl si a probíjel se pěti miliony vrstev kabátu, flanelové košile, svetru a oteplováků, aby se dostal k zadní kapse, ve kterém měl peněženku. Jeho pohled padl na malou prosklenou vitrínu, do které kdosi postavil ručně vyřezávaného kovboje na zádech spínajícíse ho divokého hřebce.

Jess stáhl obočí, když poznal koně i muže.

Byl to on.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

V loni v létě Zarekovi emailoval fotku, kde byl viděn, jak osedlal divokého mustanga. Ať se propadnu, jestli to není věrná kopie jeho fotky.

"Hej," zahlásil stařec, když si toho všiml i on. "Vypadáte přesně jako moje soška."

"Ano, pane, taky jsem si všiml. Odkud ji máte? "

Muž pohledem přeskakoval z Jesseho na sochu, a ještě jednou. Srovnával jejich podobu. „Z každoroční vánoční aukce z minulého listopadu.“

Jess se zachmuřil. „Vánoční dražba?“

"Každý rok Klub Polárního Medvěda sbírá peníze pro chudé a nemocné. Míváme tam aukci, na kterou, já nevím, už dvacet let, přinese Santa pár batohů takových ručně řezaných soch a postaviček. Ty pak prodáváme. Myslíme si, že je to asi nějaký místní umělec, který nechce, aby lidé věděli, co je zač a kde bydlí. Dokonce nám chodí každý měsíc velká suma peněz do sbírky. Myslíme, že jde o stejného umělce. "

"Santa? Myslíte jako Santa Clause? "

Muž přikývl. „Vím, že je to blbé jméno, ale nevíme jak jinak mu říkat. Je to obyčejný muž, který každou zimu přijde a dělá dobré skutky. Policie ho jednou či dvakrát zahlédla, jak do centra vleče ty batohy, ale nechali ho na pokoji. Starším odhazuje z příjezdové cesty sníh a vyřezal mnoho ledových soch, které jste asi po městě viděl.“

Jessovi pomalu poklesla čelist, ale rychle ústa zavřel, aby tomu staříkovi neukázal špičáky. Ano, ty sochy viděl.

Ale Zarek?

To sotva vypadalo na práci ex-otroka. Jeho přítel byl ve

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

chvilích nejlepší nálady jako na trnů, při nejhorších byl vysloveně nenávidný.

Ale je to možné. Zarek mu neřekl co tady dělá. Ve skutečnosti mu toho vlastně nikdy moc neřekl.

Jess zaplatil za kávu a vrátil se na ulici. Přešel na konec ulice a stanul při ledové soše stojící na křižovatce.

Vyobrazení losa měřilo téměř dva a půl metru. Světlo měsíce se lesklo na jeho zručně vypracovaném povrchu.

Vypadal jako živý, jako by byl připraven prorazit ohradu a rozeběhnout se do lesů.

Toto je Zarekova práce?

To se mu vůbec nezdálo.

Jess si chtěl dát další doušek kávy, ale mezitím mu už zmrzla.

"Jak já nenávidím Aljašku," zamumlal a hodil kávu na zem a šlápl na kelímek.

Dřív než se začal rozhlížet po koši, mu zazvonil mobil.

Poznal ID volajícího, byl to Justin Carmicheal, jeden z panošů Krvavého řádu, který byl na lovu za Zarekem.

Zdá se, že jakmile se rozneslo, že Artemis a Dionýsus chtějí Zarekovu krev, okamžitě se dala do pohotovosti

Rada. Ta pak na rozběsněného lovce vypustila tu nejhorší hordu Krevních panošů.

Jess byl jediný, kdo stál mezi jimi a Zarekem.

Justin byl čtyřicetiletý mladík z New Yorku s příšerným přístupem. Ale Jessovi tohle bylo jedno.

Zvedl telefon. "Poslouchám Carmichael, co potřebuješ?"

"Máme problém."

"A jaký?"

"Znáš tu ženu, které Zarek pomáhal? Sharon?"

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

"Co je s ní?"

"Právě jsme ji našli. Byla zbitá a její dům je celý v plamenech. Dám všechny peníze na to, že tohle byla Zarekova pomsta."

Jessovi ztuhla krev žilách. „To je nesmysl. Mluvil jsi s ní?"

„Věř mi. Ona není ve stavu, aby mohla s někým mluvit. Právě je v péči lékařů. Fakt doufám, že toho parchatna najdeme dřív, než ublíží někomu dalšímu."

„A co Sharonina dcera?"

„Byla u sousedů, když se to stalo. Díkybohu. Mike ji hlídá v případě, že by se pro ní Zarek vrátil."

Jess se nemohl ani nadechnout a vůbec za to nemohl mrazivý vzduch. Jak se to mohlo stát? Na rozdíl od panošů, věděl, že Zarek nic z toho neudělal.

On jediný věděl, jaký Zarek opravdu byl.

Ash mu svěřil pravdu o tom, co se děje a dal mu práci, aby měl vše pod kontrolou, dokud nebude Zarekův trest u konce.

No, je vidět, že věci zašli dál, než stádo hus na podzim.

„Zůstaň tam, dokud za tebou nepřijdu." řekl panošovi.

„Chci se do té jeho chaty podívat s tebou."

„Ale proč? Plánuješ nám stát v cestě, jako minule?"

Ta slova ho srazila jako stádo dikobrazů. „Hele chlapče, bude lepší, když si odpustíš ten tón, já nejsem žádný panoš, abys se mnou takhle mohl mluvit. A rozhodně nepatříš mezi lidi, kteří by se měli plést do mých věcí. Do toho ti prostě nic není, takže se nehýbej, dokud ti

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

neřeknu, nebo ti budu muset ukázat, jak jsem kdysi Wyatta a Earpa nasoukal do zásuvky.“

Carmichael zaváhal, než znovu promluvil. Pak byl jeho hlas jen příjemný a pokorný. „Ano, pane. Jsem v hotelu, kde na vás počkám.“

Jess zavěsil a vrátil telefon do kapsy.

Cítil se kvůli Sharon hrozně. Vůbec neočekával, že bude v nějakém ohrožení. Žádný panoš by se jí neodvážil ublížit.

A navzdory tomu, co si jiní mysleli, on věděl, že by Zarek něčeho takového nebyl schopen.

Zarek nepatřil mezi ten typ, který si dovoluje na slabší. Ale potom, kdo jiný to udělal?

Astrid našla Zareka ve středu ohořelé středověké vesnice.

Všude kolem byla roztroušená těla a některá z nich byla na popel. Muže i ženy. Každého věku. Většina z nich měla roztrhané krky, jako by se na nich krmili démoni nebo nějakí jiní tvorové.

Zarek s ponurou tváří kráčel mezi nimi. Jeho oči byli plné bolesti.

Ovinul kolem sebe ruce, jako by se chtěl chránit před hrůzou, které byl svědkem.

„Kde to jsme?“ zeptala se ho.

K jejímu šoku ji odpověděl: „Taberleigh.“

„Taberleigh?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Moje vesnice,“ zašeptal a jeho hlas byl plný úzkostného hněvu. „Žil jsem tady tři sta let. Byla tu jedna stará babizna, která mě kdysi viděla, když byla ještě mladá dívka. Čas od času mi přinášela nějaké věci. Kus sušeného skopového, měch vína a piva. A někdy jen děkovný dopis, za to že je chráním.“

Podíval se na Astrid zmučeným pohledem. „Měl jsem je chránit.“

Než se stačila zeptat, co se ve vesnici stalo, zaslechla tlumené výkřiky staré ženy.

Žena ležela na zemi a své staré a zlámané tělo měla zabalené v roztrhaném oblečení. Celá byla od krve a plná modří.

Astrid ze Zarekova výrazu, pochopila, že se jedná o ženu, o které mluvil.

Zarek vedle ní padl na kolena a z jejích rtů ji otřel krev, zatímco ona bojovala od dech.

Ženiny stářím zšedlé oči se na něj dívali obviňujícím pohledem. „Jak jsi jen mohl?“

Najednou z jejích očí zmizel život a ty se pak změnili v prázdné a skelné.

Ochabla mu v náručí.

Zarek vzteky zařval. Pustil ženu a postavil se na nohy. Začal chodit do kruhu a vzteky si trhal vlasy. Lapaje po dechu, vypadal jako šílený, přesně tak jak o něm všichni tvrdí.

Astrid mu to nechtěla ještě víc zhoršovat, ale nechápala, o co tu šlo. Nerozuměla tomu, co prožíval.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Přistoupila k němu. „Zareku, co se tady stalo?“

Jeho tvář byla plná úzkosti, když se k ní otočil. Nenávist a pocit viny plál v púlnočních hlubinách jeho očí.

Máchl rukou kolem sebe. „Zabil jsem je. Všechny jsem je zabil.“ Slova, která z něho vyšla, zněla, jako by mu trhala hrdlo. „Nevím, proč jsem to udělal. Vzpomínám si jenom na vztek a touhu po krvi. Ani si nepamatuji, jak jsem je zabíjel. Vzpomínám si jenom na útržky, kdy vidím, jak umírají, když se ke mně přiblíží.“

Jeho výraz byl bezútěšný a jeho pohled plný sebebopohrdáním. „Jsem zrůda. Už chápeš, proč s tebou nemůžu být? Proč bys se mnou nemohla zůstat? Co když jednoho zabiju i tebe, stejně jako je?“

Její hrud' se sevřela nad pravdou jeho slov a pohltila ji panika.

Co když ho podcenila?

„Všichni muži jsou vinni.“ Bylo to velmi oblíbené rčení její sestry Atty. *„Jediní poctiví lidé, jsou kojenci, kteří se ještě nenaučili lhát.“*

Zděšená Astrid se rozhlédla po mrtvých těla kolem nich...

Mohl být skutečně něčeho takového schopen?

Nevěděla co si o tom má teď myslet. Ten, kdo byl za tohle zodpovědný, si zasloužil zemřít. A rozhodně to vysvětluje důvod, proč ho Artemis nechce v blízkosti lidí.

Astrid se zamyslela.

Počkat chvíli...

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Něco bylo špatně.

Něco bylo vražedně špatně.

Astrid se podívala na těla kolem nich. Na lidská těla.

Byli mezi nimi děti a většina z nich byli ženy.

Kdyby to Zarek skutečně udělal, tak by ho Acheron na místě zabil. Acheron odmítal tolerovat každého, kdo zabíjel slabé a bezbranné. A zejména, když se jednalo o děti. Neexistovalo, že by Acheron nechal nějakého Temného lovce naživu, když by byl zhoubou pro lidi, které by měl chránit. Byla si tím jistá, každou částíčkou své bytosti.

„Jsi si jistý, že jsi to způsobil?“ zeptala se ho.

Za její otázku na ni vrhl zhrozený pohled. „A kdo jiný by to udělal? Nikdo jiný tady nebyl. Vidíš tu s tesáky někoho dalšího?“

„Já nevím, třeba nějaké zvíře-„

„Já jsem byl to zvíře, Astrid. Nikdo jiný nebyl něčeho takového schopen.“

Tomu prostě nedokázala uvěřit. Muselo tu být nějaké jiné vysvětlení. „Říkal jsi ale, že si nepamatuješ na to, jak si je zabíjel. Možná si to vůbec neudělal.“

Vztek a bolest vzplály v jeho očích. „Mám na to dost vzpomínek. Vím, že jsem to udělal. Každý to ví. A to je taky důvod proč se mě ostatní Temní lovci bojí. Proč se mnou nechťejí mluvit. Proč jsem byl vykázán na místo, kde nebyli žádní lidé, které bych mohl chránit. Důvod, proč se každou noc probouzím strachem, že mě Artemis odvede z Fairbanks na místo, kde je ještě méně lidí.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Část jejího já se opravdu obávala toho, že mluví pravdu, ale odmítala to.

Ve svém srdci věděla, že muž, který v utrpení mluví jako básník, vyrábí krásná umělecká díla svýma rukama, který se stará o zraněné zvíře, by nikdy, nikdy neudělal něco takového.

Ale potřebuje nějaký důkaz.

Její instinkt nebyl dostatečný důkaz, který by mohla nabídnout své matce nebo Artemis. Bude muset sehnat důkazy o jeho nevině.

Důkaz, který ukáže, že není schopný zabít člověka.

„Rád bych ale věděl, proč jsem udělal něco takového,“ zavřel Zarek. „Co mě přimělo jít a rozběsněně zabíjet, aniž bych si to pamatoval?“

Znovu se ni podíval svým bezútešným pohledem. „Jsem zrůda. Artemis má pravdu. Nemůžu být s lidmi.“

Oči se jí zalily slzami nad jeho slovy. „Ty nejsi zrůda, Zareku.“

Tomu odmítala uvěřit.

Astrid ho obejmula a nabízela mu pokoj, i když si nebyla jistá, jak dlouho bude trvat.

Zprvu ztuhl, jako by se jí chystal odstrčit, pak se ale uvolnil. Pomalu vydechla, vděčná, že přijal její objetí.

Byl celý napnutý a pod rukama cítila jeho štíhlé tělo a svaly, které se pod jejím dotekem vlnili. Nikdy necítila nic podobného. Byl tak drsný a zároveň tak něžný. Tváří se tiskla k jeho vypracované hrudi a nadry se dotýkala jeho silných svalů.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Rukou ho pohladila po zádech a on se jí rozechvěl v náručí.

Astrid se usmála, nad touto nově nalezenou mocí, kterou nad ním má.

Protože byla nymfou spravedlnosti, tak vždy musela její ženskost a smyslnost jít do pozadí. Nebyl čas být smyslný.

Ale teď se tak cítila.

To on to v ní probudil. Poprvé v životě si uvědomovala svoje tělo. Uvědomovala si, jak ji buší srdce, jen pro něho. Jak se jí rozproudí krev z pocitu jeho rukou kolem ní.

V tu chvíli, chtěla pro něj něco udělat.

Chtěla ho rozesmát.

Neochotně se od něj odtáhla a zatahala ho za ruku.
„Pojď se mnou.“

„Kam?“

„Za teplem.“

Zarek zaváhal. Nikdy lidem nedůvěřoval, aby mu nemohli ublížit, protože v tom nikdy nezklamali.

Věřit někomu s tím že mu neublíží, je ale jiná.

Hluboko v nitru ji ale věřit chtěl.

Ne, on ji potřeboval věřit.

Jen pro jednu.

Zhluboka se nadechl a neochotně dal svou ruku do té její.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Z vesnice je přenesli na jasnou přímořskou pláž. Zarek zamrkal a začal mžourat proti silnému jasů slunce.

Zvedl ruku a začal si stínit oči proti té záři, na kterou už zapomněl.

Nikdy předtím na pláži nebyl. Viděl je obrázky z časopisů a v televizi.

A byla to celá staletí, co naposledy viděl denní světlo. Skutečné denní světlo.

Slunce svítilo na jeho kůži a hrálo ho. Bylo to jedinečné.

Nechal do svého zmrzlého těla vsakovat to zázračné teplo. Nechal slunce, aby hladilo jeho kůži a tavilo staletí utrpení a osamělosti. Zarek jen v černých kalhotách, chodil po písčné pláži a díval se na všechno, aniž by koukal na něco konkrétního.

Tohle bylo ještě lepší než jeho pobyt v New Orleans. Kolem nich hučel příboj a narážel na pláž, a vítr mu vlál kolem vlasů. Písek byl teplý a lepil se na jeho nohy.

Astrid ho předběhla až k moři. Díval se, jak si svléká šaty, až na malé modré bikiny.

Rozpustile se na něj podívala a celé jeho tělo se zachvělo, navzdory teplu. „Chceš se přidat?“

„Myslím, že bych v bikinách vypadal divně.“

Zasmála se na něj. „To byl vtip? Je to opravdu možné, že jsi zavtipkoval?“

„Máš pravdu, asi mě něco posedlo nebo tak něco.“

Mýlil se. Tohle byla mořská víla.

Přistoupila k němu, jako by na to měla věčnost.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek bezděčně čekal. Nemohl se pohnout. Jako kdyby její svůdné houpání boků záviselo na jeho životě či smrti.

Zastavila se před ním a začala mu rozepínat kalhoty. Svět se mu zatočil nad pocitem jejích prstů lehce se otírajících o jeho chloupky od pupku až k jeho rozkroku.

Okamžitě ztvrdnul a toužil ji znovu ochutnat.

Pomalu mu rozepnula kalhoty a podívala se na něj zpod řas.

Stačil jedem malý milimetr k osvobození jeho erekce a zdálo se, že už ztratil veškeré zábrany. Kousla se do rtu a rukama začala směřovat k jeho hrudi.

Zarek stále nemohl dýchat, když se její ruce dostali na jeho hrud'.

„Proč se mě dotýkáš, když to nikdo jiný dělat nechtěl?“ zeptal se.

„Protože mi to dovolíš. Ráda se tě dotýkám.“

Zavřel oči a nechal se oblažovat její něžností. Jak mohl něco tak normálního cítit s takovou neuvěřitelnou intenzitou?

Objala ho a on instinktivně objal ji. Její prsa se o něj otírala a on se vzrušil tak, až to bolelo.

„Už ses někdy miloval na pláži?“

Její slova mu vyrazila dech. „Já jsem se miloval jenom s tebou, princezno.“

Stoupala si na špičky, aby mohla zajmout jeho rty do sladkého a mučivého polibku.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Usmála se na něj, rozepnula mu poslední kousek poklopce a vzala ho do ruky. „Tak se na to připrav, ty můj zmrzlí Sněžný-Zareku.“

Ash seděl na terase, před trůním Artemidiným sálem a díval se na krásný vodopád, nad kterým byla duha. Plavé vlasy měl stažené na zádech a seděl na vrcholu mramorového zábradlí, opíraje se nahýma zádama o sloup.

Všude kolem něj bylo mnoho zvířat, která se nemusela bát lovců ani jiného nebezpečí, protože je ochraňovala Artemis. Poklidně se pásli na jejím dvoře, který byl z oblaků. Jediným zvukem byla padající voda a občasné zavolání divokých ptáků. Mělo by ho to uklidnit, ale přes všechny ten klid, byl Ash rozrušený.

Artemis i se svým průvodem odešla do Theocropolis, kde pevnou rukou vládl Zeus nad všemi olympskými bohy.

Bude pryč několik hodin.

Ani to mu nepřidalo na klidu.

Chtěl vědět, jak pokračuje Zarekův soud.

Věděl, že je něco špatně. Cítil to, ale neodvážil se využít svou moc, aby to prošetřil.

Jemu Artemidin hněv nedělal hlavu, ale nikdy by nechtěl, aby se její hněv zaměřil na Zareka a Astrid.

A tak tady jen seděl, s omezenými pravomocemi, plný hněvu a frustrace.

„Akri, můžu na chvilku z tvé ruky?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Simin hlas ho trochu osvobodil od jeho syrových emocí. Pokaždé, když byla jeho součástí, nemohla nic vidět, ani slyšet, dokud nevyslovil její jméno a nedal jí příkaz.

Dokonce byla imunní i vůči jeho myšlenkám. Mohla jen cítit jeho emoce. Bylo to něco, co jí dovolil, aby ho v nebezpečných chvílích mohla opustit bez jeho svolení.

„Jistě, Simi. Dovoluji ti se přeměnit do lidské podoby.“

Najednou se objevila vedle něj. S dlouhými blond vlasy, lemující jí tvář, kde její oči byli bouřlivě šedé a její křídla bledě modré.

„Proč jsi smutný, Akri?“

„Nejsem smutný, Simi.“

„Ale ano, jsi. Já tě znám, Akri. Můžeš si být bohem, ale v srdci máš bolest, která zamává i se Simi, když pláčeš.“

„Nikdy jsem neplakal, Simi.“

„Já vím.“ Přistoupila k němu, aby si mu mohla opřít hlavu o rameno. Jeden z jejích černých rohů ho poškrábal na tváři, ale Ashovi to nevadilo. Chytila ho okolo krku a silně ho k sobě přitiskla.

Zavřel oči, pevně ji objal a jednou rukou si k sobě přitiskl její hlavu. Její objetí vždy dokázalo uklidnit jeho ustaranou duši. Tohle dokázala jenom Simi. Jedině ona se ho dotkla, aniž by něco od něj očekávala.

Nikdy nechtěla nic jiného, než být jeho dítětem. Její upřímnost a nevinnost bylo balzámem, který potřeboval.

„Takže už tu zrzavou bohyni můžu sníst?“

Usmál se nad její nejčastěji kladenou otázkou. „Ne, Simi.“

Zvedla hlavu, vystrčila na něj jazyk a pak si důrazně sedla k jeho nohám. „Já ji chci sníst, Akri. Je zlá.“

„To je ale většina bohů.“

„Ne ne. Je pravda, že někteří takový jsou a proto mám radši Atlantské bohy. Oni byli vždycky moc hodní. Tedy většina z nich. Setkal ses někdy s Achronem?“

„Ne, nikdy!“

„Teď by byl určitě moc zlý. Měl plavé vlasy jako ty, byl vysoký jako ty, no dobře, byl trochu vyšší, ale hezký byl taky jako ty. Ne, ty jsi rozhodně hezčí. Nemyslím si, že může být někdo hezčí než ty. Ani bohové. Ty jsi určitě jediný svého druhu, pokud jde o vzhled... Oh-“ zmlkla, když si vzpomněla na jeho dvojče. „No... asi nejsi opravdu jediný svého druhu, co? A ty jsi o moc roztomilejší než ten druhý. On je jen tvójí špatnou kopií. Určitě si moc přeje, aby byl stejně roztomilý, jako jsi ty.“

Jeho úsměv se rozšířil.

Položila si na bradu prst a na chvíli se zamyslela. „O čem jsem to mluvila? Oh, už si vzpomínám. Achron neměl rád lidi, na rozdíl od tebe. A víš, co děláš s věcmi, kdykoliv se chováš jako blázen? Jak to pak kolem tebe lítá nahoru a dolů a všechno vzplane a chaoticky víří? Taky to tak dělal, ale ne s takovou ladností, jako ty. Máš to dost propracovaný, Akri. Víc než většina ostatních. Ale to jsme odbočili. Achron mě měl rád. Říkal mi: Simi, ty jsi moc kvalitní démon. Hele, už si někdy viděl nekvalitního démona? To by mě fakt dost zajímalo.“

Ash pobaveně poslouchal její breptání o bohyních a bozích a jejich uctívání smrtelníky. Mluvila o bozích a

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

bohyních, kteří byli už dlouho mrtví. Miloval tu její nesourodou logiku a její příběhy.

Bylo to, jako by se díval na malé dítě, které se snaží zjistit tajemství světa a něco si z toho zapamatovat. Nebylo to vyprávění od jedné minuty k další. Ona viděla věci jako dítě a jako dítěti ji bylo všechno jasné.

Pokud máš nějaký problém, zabij ho.

Konec problému.

Jemnosti politiky jí byli cizí.

Simi byla prostě svá. Nebyla amorální nebo zlá, ona byla prostě jenom hodně mladý démon s božskou mocí, která neměla pochopení pro podvod nebo zradu.

Tohle jí moc záviděl. Byl to důvod, proč ji tak pečlivě ochraňoval. Nechtěl, aby si musela projít tvrdými lekce, které zná on velmi dobře.

Zasloužila si dětství, které on nepoznal. Ona bude v bezpečí a ochraňovaná. Nikomu nedovolí, aby jí ublížil.

Protože si nedokázal představit, co by bez ní dělal.

Byla ještě malé dítě, když mu ji dali. A on sám měl jen dvacet jedna let a tak dospívali společně. Oba byli poslední svého druhu na této zemi.

Po více než 11 000 let to byli jen oni dva. Ona byla jeho součástí, jako životně důležitý orgán.

Bez ní by jistojistě zemřel.

Chrámové dveře se otevřely. Simi zasyčela a odhalila zuby na Artemis, která se vrátila dřív, než čekali.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ash se otočil, aby si svou domněnku potvrdil. Jako by to nestačilo, bohyňě mířila přímo k němu.

Unaveně vydechl.

Artemis se na okamžik zastavila, když si všimla Simi sedící mu u nohou. „Jak to, že je venku?“

„Povídá si se mnou, Artie.“

„Pošli ji pryč.“

Simi zasyčela. „Ty mi nemáš co přikazovat, ty stará krávo. A neříkej, že nejsi stará. Ty jsi opravdu hodně stará. A kráva jsi taky.“

„Simi,“ Ash důrazně vyslovil její jméno. „Vrať se, prosím, zpátky ke mně.“

Simi se ošklivě podívala na Artemis a pak se z ní stal jen tmavý stín. Přemístila se na jeho hrud' v podobě obrovského draha s ohnivými spirálami, které sahali až na obě jeho ruce.

Ash se s temným pohledem zasmál. Simi mu tak vyjadřovala objetí a současně od něj odrazovala Artemis. Artemis nenáviděla, kdykoliv Simi zabírala tak velkou část jeho těla. Znechuceně vydechla. „Zakryj ji.“

Zkřížil ruce na prsou. „Proč jsi zpátky tak brzy?“

Okamžitě znervózněla. A jeho špatný pocit ještě ztrojnásobil. „Co se stalo?“

Artemis přistoupila k jeho nohám, opřela se o mramor a začala si hrát s okrajem svého peplos. Strachy si kousala ret.

Ash se narovnal a sevřel se mu žaludek. Kdyby se nestalo něco hodně špatného, tak by nebyla tak vyhýbavá.

„Řekni mi to, Artemis.“

Se zlobou a podrážděností se na něj podívala. „Proč bych ti něco měla říkat? Stejně budeš našťvaný, i když to jsi vždycky. A pokud ti to řeknu, tak budeš chtít odejít a to nemůžeš a tak na mě budeš křičet.“

Sřeva se mu ještě víc sevřeli. „Máš tři sekundy na to, abys mi to řekla, jinak zapomenu na tvůj strach z tvé rodiny, a oni zjistí, že jsem ve tvém chrámu. Použiji svoji moc a zjistím si, co se stalo na vlastní pěst.“

„Ne!“ odsekla a podívala se na něj. „Tohle mi nemůžeš udělat.“

Začalo mu tikat v čelisti.

Odtáhla se, aby byl mezi nimi sloup. Zhluboka se nadechla, aby nabrala sílu a její hlas zněl jako od malého, vyděšeného dítěte. „Thanatos je na svobodě.“

„Cože!“ zařval, sundal nohy na zem a stoupl si.

„Vidíš, já říkala, že budeš řvát.“

„Oh, tak tím si buď jistá,“ řekl mezi zaťatými zuby.

„Tohle ještě není křik. Zatím jsem ještě nekřičel.“ Ash odskočil od zábradlí a našťvaně začal pochodovat po terase. Stálo ho to všechnu sílu, aby ji za to neseřval.

„Slíbila si mi, že si ho stáhneš.“

„Snažila jsem se o to, ale utekl.“

„Jak?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Já nevím. Nebyla jsem tam a nyní mě odmítá poslouchat.“

Ash se na ni zamračil.

Thanatos byl na volné noze a jediný, kdo ho mohl zastavit, byl v domácím vězení, v Artemidině chrámu.

K čertu s jejími intrikami a sliby. Na rozdíl od Olympských bohů, on když dal slovo, tak jím byl vázán.

Zemřel by, kdyby porušil svůj slib. Doslova.

Pohltil ho obrovský vztek. Kdyby ho od začátku poslouchala, nemuseli by být v téhle noční můře. „Před devíti sty lety, kdy jsem zabil posledního, jsi přísahala, že už žádného Thanata nevytvoříš. Víš vůbec kolik zabil lidí? Kolik Temných lovců? Víš to vůbec?“

Ztuhla a odvrátila se od něj. „Už jsem ti říkala, že jsme potřebovali někoho, kdo by ochránil naše lidi. Ty to dělat nechceš. Vždyť ty nedokážeš ovládat ani toho svého démona. To byl jediný důvod, proč jsem to udělala znova. Potřebuji někoho, kdo by trestal ty, co se nechovají dobře. A na nikoho se nevymlouvají. Ty to nechápeš, Artemis. Bla, bla, bla bla. Já to ale chápu. Dáváš přednost jiným přede mnou a tak jsem si potřebovala vytvořit někoho, kdo poslouchá to, co říkám.“ Významně se na něj podívala. „Potřebovala jsem někoho, kdo mě nekompromisně poslechne.“

Ash třikrát počítal do deseti a při tom zatínal a rozevíral pěsti. Ona jediná ho dokázal vždy tak rozběsnit, že by ji dokázal ublížit a ztratit nad sebou kontrolu.

„Tak tohle na mě nezkoušej, Artie. Mně se zdá, že slovo poslouchat nepatří do jedné věty ke tvému katovi.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Vybičovaný po zadržení a toužící po pomstě se poslední Thanatos prohnal Anglií takovým tempem, že Ash musel vymýšlet příběhy o "moru", aby neodhalil před lidmi a Temnými lovci pravdu o zdroji eliminace takřka čtyřiceti procent populace.

Ash si dlaněmi promnul tvář. Ani nechtěl pomyslet, co Artemis vypustila na svět. Měl si domyslet, když ji žádal, aby ho stáhla, že je příliš pozdě.

Ale jako blázen počítal s naplněním slibu, který mu dala. Už se měl poučit.

"Zatraceně, Artemis. Thanatos má sílu na shromáždění démonů a oni budou tančit, jak on zapíská. Může je svolat z okruhu stovek mil. Na rozdíl od mých Temných lovců se pohybuje i za světla a je nemožné jej zabít. Jeho jedinou slabinu neznají. "

Mávla rukou. "Je to jen tvoje chyba. Měl jsi jim o něm říct. "

"A co jsem jim měl říct, Artemis? Buďte hodný jinak na vás ta děvka bohyně pošle šíleného zabijáka? "

"Já nejsem děvka!"

Postavil se před ni a vtiskl ji zády do sloupu. "Nemáš ponětí o tom, cos vytvořila, že?"

"Je to jen služebník. Pamatuj si to. "

Zrakem si ji prohlédl od jejích chvějících se rukou až na perličky potu na čele.

„Z jakého důvodu máš tedy strach? Řekni mi tedy, jak se dostal ven.“

Polkla. Ale udělala moudře a dala mu odpověď. „To Dion. Chvástal se s tím v síni. Hned pak jsem šla sem.“
„Dionýsus?"

Artemis přikývla.

Ash zaklel. Po boji v New Orleans mu neměl vymazat paměť. Měl nechat toho idiota se vzpomínkami na to, s čím si zahrává. Dionýsus by byl tak vystrašený, že by se ani jen neodvážil stavět se jemu, nebo jeho mužům do cesty.

Ale ne, on dbal o Artemidino bezpečí. Nechtěla, aby její rodina věděla, kdo nebo co je zač.

Pro ně byl jen její mazlíček. Lidský suvenýr, snadno odstranitelný.

Kdyby jen věděli...

Upravil paměti všech zúčastněných tak, aby si z té noci pamatovali jen tolik, že se nějaký boj odehrál a kdo ho vyhrál.

Ani Artemis si nepamatovala všechno.

Artemis mu slíbila, že Dionýsus kvůli mstě nepůjde po Zarekovi. Pak si ale Artemis usmyslela, že Zareka odstraní sama.

Kdy se poučí?

Může ji někdy věřit?

Ash od ní odstoupil. „Nevíš jaké to je, když tě někde zamknou. Do nějaké zapomenuté díry.“

„Ty ano?“

Ash mlčel a před očima mu probleskovaly vzpomínky. Bolestné, trpké vzpomínky, které ho pronásledovali, kdykoliv se vracel do minulosti.

„Jen se modli, abys to nikdy nezažila. Šílenství, žízeň. Hněv. Stvořila si monstrum, Artemis a já jsem jediný, kdo ho může zabít.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„To pak ale máme menší problém, že? Ty totiž nemůžeš odejít.“

Přimhouřil na ni oči. A ona od něj ustoupila. „Jak už jsem řekla, kontaktuji Věštce a nechám ho přivést domů.“

„To bych ti radil, Artemis. Protože pokud ho nedostaneš pod kontrolu, svět se promění v něco, co tě bude každou noc budit křikem.“

Zarek ležel na pláži, stále ponořený do Astrid a jejich těla omývali vlny. Tento sen byl tak skutečný a intenzivní, že se nikdy nechtěl probudit.

Jaké by to asi bylo, kdyby ji měl skutečně?

Ale myslel si, že odpověď už zná. Žena jako ona by ve skutečnosti nikdy netoužila po někom, jako je on. Něco takového bylo možné jenom ve snu. Byla to jeho touha. Jeho potřeba.

Potřeba být člověkem.

Přesunul se na stranu, aby se mohl dívat, jak se přes její nahé tělo přelívá voda. Její vlasy byly mokré a přilepené ke kůži. Vypadala jako mořská víla, která právě vyplavala na břeh, aby se mohla slunit na teplém slunci a mohla světu ukázat své křivky a hedvábnou pokožku.

Podívala se na něj, sladce se usmála a srdce se mu rozbušilo, když ho rukou pohládila po ramenech a hrudi.

Astrid v tichosti opětovala jeho pohled. Zarek vypadal naprosto ztraceně, jako by byl z jejich milování zmatený.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Přemýšlela, co bude muset udělat, aby tohoto muže jen trošku zkrotila. Jen tolik, aby mohla ostatním ukázat to, co v něm ona viděla.

Alespoň ji dovolil, aby se ho dotýkala, aniž by ji od sebe odháněl, nebo jí nadával.

To byl docela dobrý začátek.

Rukou pohladila tvrdé svaly jeho hrudi a pak pokračovala níž k jeho břichu. Touha zaplála v jeho očích, jakmile se rukou posunula ještě níž.

Astrid si olízla rty a dovolila být si ještě odvážnější. Pořád si nebyla jistá, jak na ni bude reagovat.

Pohrávala si s chloupkama na jeho břiše a po nich se sunula níž a níž. Už byl pro ni zase připravený...

Zarek zadržel dech a jen ji pozoroval. Cítil její ruku na svém těle, jak kroužila okolo jeho pupku a hrála si jeho chloupkama.

Už znovu po ní toužil.

Pak se rukou posunula ještě níž.

Zavrčel, když ho vzala do rukou. Její teplé ruce ho nádherně stiskly a jeho slabiny prudce naběhly, jak se do něj nahrnula snad všechna krev, až byl celý tuhý a bolestně po ní zatoužil.

Přejela prstem po jeho hřídeli a bolestně si s ním pohrávala.

„Myslím, že se ti líbí to, co dělám.“

Odpověděl ji polibkem.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Astrid zasténala z vášně, která z něho číselala. Pulzoval ji v ruce, zatímco s ní jeho jazyk tančil vzrušující tanec, který ji vynášel na nejvyšší úroveň.

Neochotně se od něj odtáhla, v zoufalé snaze mu dát něco, co on neznal.

Laskavost.

Přijetí.

Lásku.

Zachytila to slovo ve své mysli. Jistě ho nemiluje. Vždyť ho vůbec nezná, ale přesto...

Přiměl ji znovu něco cítit. Dotkl se citů, o které se obávala, že jsou navždy ztracené. Dlužila mu víc než dost.

Lehce ho políbila na rty a pak se po jeho těle začala sunout dolů. Zarek se nad tím zamračil. Vůbec ho nenapadlo co má v plánu, až do chvíle kdy se zastavila u jeho břicha. Pořád ho držela v rukou a odhalila mu tak svoje záda.

Zabořil ruku do její dlouhých plavých vlasů, které byly mokré a odhrnul jí je ze zad, zatímco ho její dech šimral na boku. Její pokožka byla tak měkká, tak svůdná. Nebylo na ní ani jediné chybičky.

Zarek zalapal po dechu, když se špička jeho penisu pomalu ponořila do jejích teplých úst.

Slastí se nemohl ani hýbat. Pocit jejích rtů a jazyka, jak ho laskají, bylo něco, co nikdy nepoznal. Žádná žena se ho takto nikdy nedotkla, jen Astrid. Nikdy jim to totiž nedovolil.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ale pochyboval, že by to jí byl schopen odepřít. Udělala pro něj to co nikdo předtím.

Astrid zasténala jeho slanou chutí. Když jí její sestry o tomhle povídali, tak to vždycky považovala za něco obscénního a ošklivého. Nikdy, po celá staletí, si sebe nedokázala představit, jak dělá něco podobného s nějakým mužem.

Ale nyní, se Zarekem, v jejích pocitech nebylo rozhodně nic obscénního. Nic nebylo obscénního na tom, jak moc se jí to líbilo.

Byla to vzácná chvíle radosti, kdy ji dělalo radost to, že ho může potěšit.

Popadl ji za ramena a zaúpěl v odpověď na každé její laskání, okusování a sání. Jeho odezva ji celou roztoužila. Opravdu toužila po tom ho potěšit. Chtěla mu dát všechno, co si zaslouží.

Zarek se vyklenul v zádech a nechal všechno na ní. Byl ohromen tím, co ji dovolil. Nikdy předtím své milence nesvěřil své tělo. Vždycky se absolutně ovládal.

Žena se ho nesměla dotýkat. Vůbec. Nesměla ho pohladit, ani políbit.

Jen ji ohnul, udělal to, co potřeboval, a odešel.

Ale s Astrid bylo všechno tak jiné. Cítil se jako by byl její součástí. Jako kdyby byli spojeni.

Bylo to vzájemné a nádherné.

Astrid ucítila jak Zarekovi prsty vklouzly do jejího rozkroku. Rozevřela víc nohy, aby měl lepší přístup a nepřestávala ho ústy ukájet.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek se lépe natočil a jeho prsty se bořili a narážely. Rozdíl mezi jeho vřelým dotykem a chladivým příbojem ji rozechvíval. Slunce pražící nad nimi nebylo nic ve srovnání s jeho horkým dotykem.

Rozžal v ní oheň.

Roztáhl ji kolena ještě víc od sebe.

Přísát se na ni ústy a Astrid unikl sten. Hlava se jí točila.

Zarek našel jazykem přesně to místo uprostřed jejího těla, které nejvíce toužebně prosilo. Poddávala se jeho jazyku. Otvírala se mu a nechala se zlákat.

Rukama stiskl její boky a přitiskl si ji pánví blíž, aby ji mohl mučit z několika úhlů.

Zarek se neuměl vyrovnat s potěšením, které následovalo po vzájemném ochutnávání. Mezi nimi se událo cosi víc než jen sex.

Měla opravdu pravdu. Oni se spolu milovali.

A otráslou celou jeho chybějící duší.

Dlouhý čas se věnovali tomu druhému, laskali se, ukájeli, ujišťovali, že se již oba zasytily. Vyvrcholily v jedné chvíli plné čistého výbuchu emocí.

Astrid se na něj svalila, ale Zarek ji stále nepřestával dráždit. Byl na ni tak zaměřený, že vůbec nevěnoval pozornost vodě. Ne, do chvíle kdy se přes ně převalila velká vlna. Zarek začal prskat, když spolkl velké množství vody. A vlna se pak vrátila zpátky do moře a nechala je tam oba lapající po dechu.

Astrid se tomu zasmála a ten zvuk byl příjemný a zvonivý. „Tak tohle bylo zajímavé.“

Polibky si probíjel cestu jejím tělem a nepřestával se usmívat. „Podle mého názoru, to bylo spíš dost rušivé.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Natáhla ruku, až se dotkla jeho tváře. „Můj krásný princ má d'olíčky.“

Zarek se zastavil a jeho úsměv byl okamžitě pryč.

Astrid si natočila jeho hlavu zpátky k sobě. „Nepřestávej se usmívat, Zareku. Líbí se mi tahle tvoje stránka.“

Jeho oči rozzlobeně vzplanuly. „A ta druhá strana mého já se ti nelíbí?“

Vydala ze sebe znechucený zvuk. „Už jsi zase mrzutý.“

Pohladila ho po zádech a pak v rukou sevřela jeho nahý zadek. „Copak si nepochopil, že po dnešku se mi na tobě líbí všechno? I když jsou některé části pichlavější.“

Pohladila ho po tváři, aby zdůraznila svoje slova.

A on se po jejích slovech uvolnil. „Neměl bych s tebou být.“

„Ani já bych neměla být s tebou. A přesto jsme tady a já jsem velmi šťastná.“ Zavrtěla proti němu svou pánví, aby ho vyprovokovala k odezvě.

Podíval se na ni, jako kdyby nemohl uvěřit tomu, že je skutečná. Ne, ona nebyla skutečná. Ona byla jen sen.

Astrid napadlo, jak by asi reagoval, kdyby se probudil. Pomůže jí něco z toho, co tady zažili, nebo se znovu stáhne? Prála si, aby mohla vymazat jeho špatné vzpomínky. Prála mu dát šťastné dětství plné lásky a něhy.

Prála mu život plný radosti a přátelství.

Zarek si položil hlavu mezi její řadra a tiše se nehýbal a užíval si ten pocit, mít ji pod sebou, zatímco je oba slunce zahřívá.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Máš nějakou šťastnou vzpomínku, Zareku? Jen jednu věc, která byla v tvém životě dobrá.“

Váhal tak dlouho, až si nemyslela, že odpoví.

Když promluvil jeho hlas byl tak tichý, až ji z toho zabořelo.

„Ty.“

Slzy se jí nahrnuli do očí. Objala ho svým tělem s nadějí, že nějakým způsobem uklidnila jeho neklidnou duši.

Astrid si byla jistá tím, že za tohoto muže bude bojovat, a v koutku mysli si uvědomila děsivou skutečnost.

Zamilovala se do něj.

Na okamžik se nemohla ani nadechnout, jak nad ní vyseli její myšlenky jako temný přízrak.

Ale nedalo se popřít to, co k němu cítila, její touhu ho vidět v bezpečí a šťastného.

Jeho dech ji škádlil na bradavkách, zatímco jeho srdce bilo proti jejímu břichu.

Nikdo se jí nedotkl tak jako on. Tohle nebyl jenom sex.

Přiměl ji cítit se něžně a žensky. Svůdně.

Vždycky byl přímý a nic nezatajoval a přesto ji tak moc pomohl. Zavřela oči a vsakovala do sebe jeho váhu i moře.

Nechala se uklidnit jeho hladkou a chladnou kůží.

Co jen bude dělat? Zarek nebyl typ člověka, který někomu dovolí, aby ho miloval.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zvláště ne ženě, která byla poslaná, aby ho soudila.
Kdyby se o ní někdy dozvěděl pravdu, jistě by ji pak nenáviděl.

To poznání jí projelo jako šíp a ukradlo jí veškeré štěstí dne.

Ale nakonec, mu to bude muset říct.

Jess vystoupil z černého Forda Bronco a zpod sedadla vytáhl krátko metrážní brokovnici.

Jen pro případ.

Noční vítr byl studený, měsíc jasný a tajuplně se odrážel na sněhu. Nasadil si sluneční brýle, tedy ne že by mu to pomohlo.

Aljašské klima bylo tvrdé a pro oči Temného lovce náročné.

Zarekův dům byl tmavý a prázdný. Vpředu byl zaparkovaný jasně červený sněžný skútr. Jessův panoš, Andy Simms, s ním přišel z Rena, vystoupil z Bronca a podezřívavě zíral na skútr.

Andy měl čerstvých dvacet jedna, sotva stoosmdesát centimetrů, černé vlasy a hnědé oči. Pro Jesse pracoval jen pár týdnů, nastoupil minulého jara po odchodu Andyho otce do důchodu.

Jess to štěně znal už od narození a dohlížel na něj jako starší bratr.

Byl to potízišta.

"Je tu další panoš?" Andy kývl bradou na skútr.

Jess zavrtěl hlavou. Ostatní zaparkovali tereňáky za nimi.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Kvíleli více než stádo divokých krav. Dohromady jich bylo dvanáct, Jess z nich znal jen polovinu.

Otto Carvalletti byl nejvyšší ze skupiny. Metr devadesát do výšky, muž měl černé vlasy, trochu delší ale vkusně upravené jakoby jim věnoval množství času.

Celou dobu na ně pronikavě hleděl a Jess usoudil, že pokud by se i stalo, že se usměje, tvář by mu popukala.

Polovina Ottovým příbuzných patřila k italské mafii, druhá polovina zase měla dlouhé panošské kořeny. Po pravdě mu v žilách kolovala modrá krev, Ottův dědeček jednou seděl v čele Rady panošů.

Tyler Winstead k nim přišel z Milwaukee. Stošedesáti centimetrový blondák byl zcela všední. Pokud jste se mu nepodívali do očí. Od všednosti měli daleko. Byly intenzivní.

Allen Kirby pocházel z multi generační rodiny panošů.

Allena vytáhli z lovu v Torontu. Z Otty dostali maximálně dvě slova, zato Allen byl duší týmu.

Jess ale nepochyboval, že pokud by Otto chtěl, tak by Allen neměl šanci.

„Jak sem říkal. Byl tady.“ Allen prohlásil při pohledu na jemně zasněžené vozidlo.

Jess se na něj znuděně podíval. „Ten skútr není Zarekův.

Dej na mě, červená není zrovna jeho barva.“

Ale patřila Temnému lovcí, který ztrácel síly.

"Jak víš, že není jeho?" přidal se Tyler.

Jess si položil pušku na rameno. „Prostě to vím.“

Nakázal panošům, aby zůstali a pomalým krokem se vydal po příjezdové cestě, ke skútru. Zuby si z levé ruky stáhl rukavici a dlaní se dotkl motoru.

Byl studený, ale v nízko teplotním podnebí to nic neznamenalo. Cítil se jako osel, že se o to vůbec pokoušel. Skútr zde mohl být stejně pět minut i pět hodin. Taková zima by zadusila jakýkoliv náznak ohně během pár minut.

Komu tedy stroj patří?

Ohlížel se vlevo, vpravo, ale nikde po nikom ani náznak. Najednou zaslechl tlumené šustění. Sotva měl čas, aby zpoza ramene vytáhl zbraň. Ze křoví se vynořili čtyři démoni, pohled na Jesse je zarazil, ale pak jen sklonili hlavy a bez rozmyslu se na něj vyřítili.

Jess dostal jednoho výstřelem z pušky do hrudi, dalšímu zasadil ránu zásobníkem zbraně.

Výstřel z kuše mu minul obličej, jen velmi těsně a zasáhl jednoho z démonů. Jess zabil třetího. Poslední vystartoval do útoku, ale neudělal víc než krok, protože další výstřel ho zasáhl do hrudi a změnil se v prach.

„Krasy jedny nenažraný.“

Jess zůstal v úžasu nad jemným, ženským hlasem doprovázejícím vysokou, pěkně stavěnou ženu.

Dlouhé, černé vlasy měla spletené na zádech a nosila úzký, černý kožený kalhotový kostým. Připomínala mu Emmu Peelovou z The Avengers. Neznámá šla k němu vstříc a byla mnohem víc svůdná, než si uvědomovala.

Z lesa se za ní zjevil další Temný lovec. Byl od Jesse o dobré čtyři palce vyšší s bílými blond vlasy a chůzí dravce, říkající "dotkni se mě a zabiju tě". Oděný do dlouhého kožešinového kabátu se jevil jako dítě Arktidy. Žena se zastavila po Jessově boku natáhla k němu ruku.
„Syrá z Antikabu.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Jess jí kývl a potřásl rukou. "Jess Brady, rád vás poznávám madam."

"Soumrak?" oslovil ho muž. Ruce si nechal v kapsách.

"Hodně jsem o tobě slyšel. Jsi daleko z domova."

Jess si ho podezřívavě prohlížel. "A ty jsi?"

"Bjorn Thorssen."

Jess vrátil vikinskému válečníkovi kývnutí hlavou. Podle pověr byl Bjorn z původních Norsemen kdo padal temnou Normandií.

„Už jsem o tobě slyšel,“ oznámil Bjorn a otočil se k Syře.

„A doufám, že to není trestný čin, madam, ale vás neznám.“

"Jistěže znáte. To jen proto, že ti kretěni z hor mě nazývají Jukonská Jane."

Jess se pousmál. Jukonská Jane byla Amazonka z třetího století. Povídko se o ní, že je na tom psychicky špatně jako Zarek. Milovala lov a zabíjení. Přemístili ji do Yukonu, protože jednou zohavila krále, který ji naštvál.

„Tak fajn,“ Jess se hříšné usmál a elegantně se jí uklonil.

„Je nutné říci, že nikdo z těch co vás urážejí, neměli to potěšení se s vámi poznat, slečno Syro. Pak by neměli na výběr a museli by vám říkat Královno Jane.“

Příjemně se usmála. „Jste okouzluující a slušný muž. Zoe měla pravdu."

Jessův výraz se pouze rozšířil.

Allen si odkašlal. "Lorde Šarmantní a Lady Vražedná, pokud byste si udělali chvíli pauzu, musíme ulovit psychopata."

Jess přes rameno zamrkal na Allena, nestihl ho ani varovat, protože Syra už vystřelila z kuše.

Allen letěl vzduchem a přistál na zádech do sněhu. Syra se postavila nad jeho ležící tělo a probodla ho očima. "Já panoše nemám moc v lásce a ty z Řádu Krve jednou tak. Takže si ušetři ty bolesti a už na mě nikdy nemluv. Jinak na tebe příště použiju démonskou střelu." Ohnula se a vytáhla mu z těla opeřený šíp. Jess se rozesmál na celé kolo. Líbili se mu vynalézavé ženy se smrtelně vážným cílem. „Takže,“ oslovila je všechny a všechny si prohlédla. "Už čtyři dny sleduji skupinu démonů směřující do Fairbanks, a pokud se nemýlím, Bjorn jde po kmeni z Anchorage. To zjevně vysvětluje, proč jsme tady. A co ty, Jessi, jsi na lovu démonů až z Rena?" Ze skupiny panošů vystoupil Otto a zastavil se před Syrou. "Přišli jsme zabít Zareka z Moesia, a pokud se nám připlete do cesty, holčička, zabijeme tě." "To mě podrž," Jess si provokativně stáhl sluneční brýle na špičku nosu a podívala se na Otta. "On mi tady něco říká. Tedy asi spíše vrčí." "Ne nadlouho pokud si nedá pozor na pusu," Syra sršila se zlostným, nebezpečným pohledem. "Jen pro informaci, Panoši," vyplivla, "potřeboval by si víc chlapů jen na to, aby se ti podařilo mě škrábnout." Otto její flirtující pohled opětoval s úsměvem na tváři. „Já žiju jen pro to, aby mě mohli ženy poškrábat. Jen si dej bacha, aby ses držela jen zad, drahoušku. Nemám rád jizvy.“ A prošel kolem ní. „Já fakt ty panoše nesnáším.“ řekla Syra. Nabila si další šíp a střelila ho do Otty. Téměř oku nezachytitelný pohyb a Otto stál s šípem v

ruce, který v letu chytil. Zvedl si ho k nosu a požitkářský přivonět. "Hm, růže. Moje oblíbená. "

Jess se chápavě podíval na Andyho. "Možná bychom vás dva měli nechat samotě."

"Jistě," Allen se krátce zasmál. "Připomíná mi to pářící ubohé obřady. Chybí nám tu už jen Nick Gautier. "

Otto hodil šíp po Allenovi a ten zaskučel, když ho trefil do žaludku.

Syrina tvář byla sytě červená a nevraživě se dívala na Otta, který ji ignoroval a šel si po svém ke srubu.

„Jessi, máš pobočníka?“ zeptala se, když šla za ním s Bjornem.

Kývl na Andyho. "Vychovával jsem ho už od mala."

"Poslouchá?"

"Většinou."

"To jsi šťastný člověk. Já jsem moje poslední tři zastřelila." Když se přiblížili k chatce, Syra dodala.

„A nebylo to plochými náboji.“

Zdá se, že se jejich posádka rozrostla o dva Temné lovce.

Jess do chaty vešel hned za Bjornem, Syrou a třemi panoši. Jessův humor byl fuč.

Zbytek musel zůstat venku, protože by se již na těch pár metrů čtverečních místa nevešli.

V tomto případě neplatilo, že vnitřek vypadá z venku menší, než je ve skutečnosti. Bylo to právě naopak.

Vnitřek byl udržovaný, ale tísnivý a neutěšený.

Panoš nadzvedl nad hlavy halogenové svítlny a osvětlil tak zbytek interiéru. Na zemi byl pohozený slamník se starým opotřebovaným polštářem a třemi otrhanými dekami a kožešinami. Televize stála přímo na podlaze.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Po stěnách se táhly řady polic s knihami. Jediným nábytkem v domě byl pár skříněk.

"Dobrý Bože," ohlásil se Allen. "Žije jako zvíře."

"Ne jako zvíře," opravila ho Syra a prstem přecházela po názvech knih. "Ale jako otrok. Pro něj je tohle velký rozdíl oproti tomu, na co byl kdysi zvyklý."

Setkala se s Jessovým pohledem, "Ty toho muže znáš?"

"Ano a máš pravdu v tom, co si o něm řekla." Jess se narychlo předklonil, jinak by vrazil hlavou do stropního ventilátoru. Uvědomil si, že Zarek je od něho vyšší o dobré dva palce.

"Sakra," zaklel a prstem pootočil lopatkou ventilátoru, když si vzpomněl, co mu jednou Zarek řekl.

"Co je?" zareagoval na jeho stížnost Bjorn.

Jess podíval na aljašského lovce kontrolujícího Zarekovu spíž, která obsahovala jen pár konzerv jídla a tunu vzduchotěsných lahví vodky „Jaké to tu muselo být v létě?“

Bjorn jen pokrčil ramenem. "Uprostřed léta to tady stoupne na takových třicet - třicet pět stupňů. Proč? "

Jess znovu zanádal. "Vzpomínám si na jeden rozhovor se Zarekem. Ptal jsem se ho na to, co dělá. On na to, že se "peče". " Jess hlavou upozornil na malý ventilátor.

"Teprve teď chápu, co měl na mysli. Umíte si vůbec představit, jaké to musí být? Trčet na místě v horkém pekle bez oken nebo klimatizace? "

Syra potichu hvízdla. "My máme hodinové cykly. Máš štěstí, pokud se dostaneš ven alespoň na deset minut. "

"Jak řeší koupelnu?" vyzvídal Allen.

Syra ukázala na malý nočník v levém rohu.

"Jak dlouho tady takhle žije?" zeptala se Jesse. "Osm set, devět set let?"

Jess přikývl.

Znovu hvízdla. „A vy se divíte, že mu hrabe?“

Allen se uchechtl. "Za prachy, co mu platí, si už mohl postavit palác."

"Ne," Jess namítl. "S ním je to jinak. Věř mi, pokud si zvyklý, že nic nedostaneš ani nic nečekáš. "

Syra přešla k rohu, ve kterém byla spousta vyřezávaných postaviček. "A co je tohle?"

Jess si až teď všiml stěny. Rozeznával na nich každý tvar a postavu vyřezanou do dřeva.

V tom si vzpomněl na dřevěné sošky v bistru. Na ledové sochy ve městě. Chudák Zarek, musel mít habaděj času a během nekonečných měsíců nemohl nic jiného, než vysedávat v této malé kůlně.

K čertu, vždyť jeho garáž je větší než celá jeho chata.

„Myslím, že je to Zarekův pokus o zachování si zdravého rozumu.“

Bjorn vzal do ruky malovanou figurku polárního medvěda s mláďaty. "Jsou nádherní."

Syra přikývla. "Ještě nikdy jsem něco takového neviděla.

Nelíbí se mi, že bychom měli zabít někoho, kdo musel žít v takových podmínkách po staletí. "

Allen nahlas zaprotestoval. "Mně se zase nezdá, že by mu dovolili žít potom, co pozabíjel celou vesnici, na kterou měl dohlížet."

Otto se zvědavě podíval na panoše. Pokud by Jess nevěděl své, podezříval by ho z postraních myšlenek.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Jejich pohledy se setkali.

Ne, nebylo o tom pochyb. Jistě sem byl Otto poslán z jiných důvodů... než o jakých se on zmínil.

„No chlapi, byla to zábava," vyhrkl Bjorn. „Ale moje schopnosti kvůli Syře a Jessovi začínají slábnout a my stále nemáme ani ponětí proč sem migrují démoni. Má někdo nějaký nápady?“

Všichni v momentě podívali na Syru, nejstarší z nich.

„Co?“ zeptala se.

„Viděla jsi nebo slyšela už o něčem takovém?“

Zavrtěla zamítavě hlavou. "Slyšela jsem, že se démoni kdysi trénovali. Dávno předtím než jste se vy vůbec narodili, měli demony bojovníky. Ale za poslední tisíciletí už nikdo neviděl ani jednoho Spathiho. Je to škoda, že se na to nemůžeme zeptat Acherona. On by možná věděl víc. "

Bjorn vyrazil ven z chaty.

Jess šel jako poslední a ještě jednou se ohlédl po chatrči. Sakra. Bylo mu líto přítele a života, který Zarek nesl na ramenou.

Neuměl si představit, že by byl zahrabaný v nějakém lese s teplotami od minus čtyřicet po pětatřicet nad nulou.

Ani se Acheronovi nedivil, že má o něj starosti.

Šest panošů se vydalo k SUV a vyložili z ní kanystru s benzinem.

"Co to děláte?" podezřívavě se jim postavil do cesty Jess.

"Vypálíme to," odpověděl mu rudovlasý panoš.

„Chceme lov, jestli se chceš přid-“

„K čertu, s vámi se všemi!“ Jess mu vytrhl kanystr z

rukou a hodil ho mezi stromy. "Ten srub je to jediné, co na světě má. Ani za svět vám nedovolím mu to vzít. "

Allen se na něj ušklíbl. „Zbil tu ženu.“

Jess bojovně přimhouřil oči. "Nejdřív mi to budete muset dokázat."

Allen přetočil oči, jakoby nechápal jeho obranu vůči příteli. "Pokud to nebyl Zarek, kdo potom?"

"Já."

Kapitola 10

Jess vzhlédl a uviděl největší masu démonů, jakou kdy ve svém životě spatřil. Muselo jich tam být nejméně čtyřicet, ale bylo to těžké spočítat, zejména proto, že nebyli všichni vidět. A smysly Temného lovce mu napovídali, že v lese, je jich v pohotovosti o mnoho víc.

Někteří na sobě měli kožené bundy, jiní kožichy. Byli mezi nimi muži i ženy. Ale stejně bylo na nich něco stejného. Blond vlasy, tesáky a tu nepřírozenou přitažlivost, která byla podstatou jejich rasy.

A dokonce na první pohled rozpoznal jejich vůdce. Byl to démon, který už předtím šel po Zarekovi. Ale ten

místo toho, aby začal utíkat, tak na Zareka zaútočil. Začal ho lovit stejně jako oni.

Vůdce byl o hlavu vyšší než ostatní a stál mírně před nimi. Na rozdíl od těch ostatních, v jeho pohledu nebyl žádný strach. Pouze syrové a hmatatelné odhodlání. A podlost, která vězela hluboko v jeho duši.

Syra ze sebe vydala zvuk, který byl něco mezi nedůvěrou a humorem. „Co to má sakra znamenat?“

Vůdce démonů se usmál. „Já bych řekl, Tvoje nejhorší noční můra, ale nesnáším kliše.“

„*Marone*, ty jsi opravdu skutečný.“

Každý kdo byl na té dobré straně, se obrátil na Otta, který se díval na vůdce, jakoby viděli samotného d'ábla.

„Ty znáš toho chlápka, Carvalleti?“ zeptal se ho Jess.

„No, něco o něm vím,“ řekl a jeho hlas byl hluboký a sevřený. „Když jsem byl ještě malý, tak mi můj otec vyprávěl o démonovi, jménem Thanatos. Vždycky jsem si myslel, že si to vymyslel.“

„A to je kdo, jako?“ zeptal se Bjorn a podíval se na Thanatose.

„Příběhy vypráví, že je to denní zabiják Temných lovců. Ta legenda se přenáší v naší rodině z generace na generaci. Z panoše na panoše.“

„A ty mi chceš říct, že tenhle vůl je jako on?“ zeptal se Bjorn a Syra pokračovala: „Kat Temných lovců?“

Otto přikývl. „On je Artemidinou alternativou na řešení Tuláků. Dokáže chodit za denního světla a nepotřebuje k životu krev. Legenda má za to, že je neporazitelný.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Thanatos mu sarkasticky zatleskal. „Velmi dobře, malý panoši. Jsem ohromen.“

Ottovi oči se proměnili v led. „Můj otec mi řekl, že Acheron zabil posledního Thanatose asi před tisíci lety.“ „Nechtěl bych vypadat jako osel,“ řekl Bjorn, „ale mě mrtvý rozhodně nepřipadá.“

Thanatos se zasmál. „Ne, to opravdu nejsem. Alespoň ne víc než ty.“

Thanatos k nim vyrazil velmi pomalým krokem.

Jess napjatě očekával boj.

Thanatos složil ruce za záda a ironicky se na Otta usmál. „Otázka tkví v tom, zda se tvůj otec někdy setkal se Spathcím démonem.“

Thanatos se podíval na Temné lovce. „Mohli by si je starší Lovci pamatovat?“ nostalgicky si povzdechl. „Ach, to byly dny... Temní lovci nás lovili a my je bez problému poráželi. Vytvořili jsme si naše domovy v katakombách a kryptách, kam za námi Lovci nemohli jít, aniž by se stali posedlými. Byla to zajímavá doba, ať už jsi byl Apollite nebo démon.“

Podíval se přes rameno na houf démonů, kteří si je z větší části nervózně prohlíželi. Byl tam jeden nebo dva, kteří v očích neměli strach a to byli právě ti, kterým Jess věnoval největší pozornost.

Nikdy neslyšel o démonském válečníkovi, ale jedno bylo jisté, všichni ochutnali lidskou duši.

Když Thanatos znovu promluvil, jeho hlas byl temný a zlověstný. „Ale to bylo před civilizací a moderní

vymožeností. Předtím, než se lidský svět rozrostl natolik, že zde můžete existovat jen pod podmínkou, že budete jedním z nich. Apolliti podnikají a vlastní své domovy. Démoni hrají Nintendo. Kam ten svět spěje?”

Tahantos se pohnul tak rychle, že nikdo z nich neměl čas zareagovat.

Z rukou vyšlehla střela a na zem srazila všechny panoše.

S potěšením se díval na zmatek v jejich tvářích. „Tak a teď dřív než dovolím svému lidu, aby se vámi nakrmili a zabili Temné lovce, by bylo lepší, kdybychom si spolu trochu promluvili, hm...? Nebo si chcete povídat při boji?”

„O čem chceš mluvit, hm?” zeptal se ho Jess a přiblížil se k Syře. I když věděl, že se o sebe dokáže postarat, ve svém nitru měl hluboce zakořeněný zvyk, chránit ženy.

„Kde je Zarek?” řekl Thanatos se zatnutými zuby.

„Nevíme,” řekla Syra.

„To je špatná odpověď.”

Jeden z neznámých panošů silně zavil. A Jess jen s hrůzou sledoval, jak se mužova ruka zlomila v půli.

Svatá *Madre de Dios*, nikdy neviděl nic podobného.

Bjorn zaútočil.

Thanatos ho chytil a odhodil ho na zem. Roztrhl Bjornovi košili a odhalil tak jeho tetování luku a šípu, Artemidinu značku, kterou měl Bjorn na rameni.

Thanatos bodl zlatou dýkou do Bjornovi značky a ten se rozpadl jako démon.

Nikdo z nich se ani nepohnul.

Jess vzteky lapa po dechu. Tohle bylo na démona až příliš snadné. Temný lovec mohl zemřít jen třemi způsoby. Roztrháním, slunečním světlem a stětím hlavy.

Zdá se, že se Acheron zapomněl zmínit, o dalším extrémně rychlém způsobu jak zemřít.

Tohle nebylo moc dobrý a teď byl ještě k tomu nasranej, že ho nikdy nevaroval.

Ale tohle bude muset počkat. Byli tu nevinní lidé, takže on a Syra budou bojovat se svázanýma rukama za zády, zatímco Thanatos bude bojovat v plné síle.

„Proč hledáš Zareka?“ zeptal se Jess.

Thanatos si pomalu stoupnul na nohy. „On je ten důvod, proč jsem tady.“

Jess byl stále otřesen tím, čeho byl svědkem. Neznal Bjorna dlouho, zdálo se že je to slušný člověk. Byla to zatracená škoda, ztratit takhle přítele, a ještě k tomu Thanatosovou rukou.

Truchlit bude později, teď se musí ujistit, že panoši přežijí.

Jess sklouzl pohledem na Syru a poslal ji mentální projekci. *„Postarej se o Panoše. Vezmu toho vola na procházku.“*

A nahlas řekl: „Tak pojď za mnou. Dostaneš to, co chceš. Myslím že Zarek bude mít radost z toho, že tě může zabít.“ Otočil se a utíkal ke svému Broncu.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek ležel nahý v příboji a tiskl si k sobě Astrid. Nemohl už ani spočítat, kolikrát se milovali v posledních několika hodinách. Bylo to tolikrát, že se složenýma rukama přemýšlel, jestli ho po probuzení bude bolet celé tělo.

Ještě nikdy nedělal takové akrobatické kousky, ani ve snu, ale za nějakou tu újmu to rozhodně stálo.

Celý vyčerpaný z jejich milování přesto cítil takový klid, který ještě nikdy nepoznal.

Cítili se tak i ostatní lidé?

Astrid se k němu naklonila. „Měl si v poslední době cukrovou vatu?“

Zamračil se nad její nečekanou otázkou. „Co je to cukrová vata?“

Šokovaně na něj zírala. „Ty ani nevíš, co je to cukrová vata?“

Zavrtěl hlavou.

Usmála se, vstala a vytáhla ho na nohy. „Tak to musíme jít do promenády.“

Aha, asi potom všem ztratila rozum. „Ale promenáda tu nikde není.“

„Ale ano je, tam na druhé straně té skály.“

Zarek se tam podíval a uviděl molo, které tam předtím nebylo.

Bylo divné, že odchází ze svého snu na její popud a ne na jeho. Podezíravě si ji prohlédl. „Jsi Snový lovec, nebo Skotos, který předstírá, že je Astrid?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Ne,“ řekla s úsměvem. „Já se ti nesnažím nic vzít, Zareku. Jen chci, abys měl nějaké příjemné vzpomínky.“

„Ale proč?“

Astrid si povzdechla při pohledu na jeho tvář. Laskavost je daleko za jeho chápání a ani ona stále nechápala, proč na něm chce vyloudit úsměv.

„Protože si to zasloužíš.“

„Kvůli čemu? Vždyť jsem nic neudělal.“

„Za to, že žiješ, Zareku,“ řekla s důrazem na svá slova, protože chtěla, aby ji rozuměl. „Kvůli tomu jaký jsi, si zasloužíš nějaké to štěstí.“

Pochybnosti v jeho očích ji pálili.

S novou rozhodností si na sebe vykouzlila bílé kraťasy a modré tričko a jeho oblékla do černých džínů a černého trička. A vedla ho k snovému davu.

Zarek byl ticho, když kráčeli po schodech, které vedly do staromódní promenády. Cítila, jak zbystril, když lidé kolem něj procházeli moc blízko. A měla jasný pocit, že chybí jen kousek od jeho složení.

„To je v pořádku, Zareku.“

Ušklíbl se na muže, který přišel příliš blízko k němu.

„Nemám rád, když se mě každý dotýká.“

A přesto neřekl nic o tom, jak je do něj zavěšená.

Cítila jak taje.

Usmála se pro sebe a vtáhla ho k malému stánku, kde paní prodávala párky v rohlíku a cukrovou vatu.

Koupila extra velký pytel a vyndala z něho několik

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

lehkých, nadýchaně růžových chomáčku a nabídla mu je.

„Tady máš. Stačí jedno kousnutí a budeš vědět, že to chutná jako ambrosie.“

Zarek po tom sáhl, ale ona ruku odtáhla. „Chci tě nakrmit sama.“

Hněv vyšlehl z jeho očí. „Já nejsem žádné zvíře, abych jedl jídlo z ruky.“

Její tvář se zachmuřila a hned ji přešla dobrá nálada.

„Ne, Zareku. Ty nejsi zvíře. Ty jsi můj milenec a já se chci o tebe starat.“

Zarek byl zmražený jejími slovy a jen se díval do její krásné a upřímné tváře.

Starat se o něj?

Část jeho zavrčela nad tím nápadem, ale jiná, cizí část chtěla z jejích slov vzlétnout.

Byla to ta vyprahlá část, ta která po ní toužila. Ta, která ji potřebovala. Část, kterou už před mnoha lety zapečetil a dávno na ni zapomněl.

Odstřč ji.

Ne, to nemohl.

Místo toho, se sklonil a otevřel své rty.

Usmála se na něj úsměvem, při kterém tál, jako když se mu ten zvláštní cukr rozplynul v ústech.

Položila mu ruku na tvář. „Vidíš, ani to nebolelo.“

Ne, to opravdu ne. Cítil se horce a nádherně. Dokonce šťastně.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ale tohle byl jen sen.

Až se probudí, bude znovu plný toho chladu, na který je zvyklí.

Znovu bude sám.

Skutečná Astrid by mu nikdy nenabídla cukrovou vatu, ani by ho nedržela v objetí na pláži.

Její drahá tvář bude plná strachu a podezírání. Bude ji chránit ten její bílý vlk, který ho nenávidí, tak jako on sám sebe.

Nebude se moct věnovat ničemu jinému, než základnímu přežití. Což byl důvod, proč pro něj tento sen tolik znamená.

Poprvé v životě byl jeho sen dobrý. Doufal jen, že až se probudí, tak si to bude pamatovat.

Astrid ho vedla kolem podloubí, kde se hráli hry, a jedlo se nezdravé jídlo. Zarek jí řekl, že o něčem takovém četl na netu. A i když se nikdy neusmál, měl v sobě dětskou zvědavost.

„Zkus tohle,“ řekla a podala mu jablka v cukru. Astrid rychle pochopila, že jíst jablka v cukru s tesáky nebylo nic jednoduchého.

Když se jim to konečně podařilo, podívala se na něj s očekáváním. „No?“

Polkl, než ji odpověděl. „Je to moc dobré, ale nemyslím si, že to budu ochoten zopakovat. Za tu práci to nestojí.“

Smála se, když vyhodil jablka do velké bíle popelnice. V pasáži ho naučila hrát její oblíbenou hru Skee-Ball. A on v tom byl naprosto úžasný.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Kde ses naučil tak házet?“

„Bydlím na Aljašce, princezno a to je země ledu a sněhu. Není moc velký rozdíl mezi házením tímhle a házením sněhovými koulemi.“

Překvapilo ji to. Ta představa, jak si hraje ve sněhu ji přišla legrační a vůbec nepasovala k jeho charakteru.

„Kdo s tebou házel sněhové koule?“

„Nikdo. Kdysi jsem je házel na medvědy, abych je naštvál a mohl je zabít, až by se ke mně přiblížili.“

„Zabíjel si i medvíďata?“

Vrhl na ni komický pohled. „Nebyli moc malý, princezno, to ti slibuji. Ale na rozdíl od králíků, z nich uděláš víc než jedno jídlo a docela snadno si z nich uděláš kabát nebo deku. V zimě není moc jídla. Předtím, než u nás byly obchody s potravinami, to byl buď medvěd, nebo hlad.“

Astrid se sevřela hrudí nad jeho slovy. Věděla, že pro něj nebylo lehké přežít, ale to co ji popsalo, ji nutilo ho obejmout a nikdy nepustit. „Jak si je zabíjel?“

„Stříbrnými drápy.“

Byla zděšená. „Tys je zabíjel drápem? Prosím, řekni mi, že existují jednodušší způsoby jak na to. Oštěp, luk a šípy, pistole?“

„Bylo to dlouho předtím, než byli zbraně, a kromě toho to nebylo spravedlivé k medvědovi. On mě z dálky nedokázal napadnout. Bral jsem to tak, že on má drápy, tak já mám taky drápy. A vítěz bere vše.“

Nevěřicně zavrtěla hlavou.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Musela dát Zarekovi bod za sportovního ducha.

„Copak ti nikdy neublížili?“

Ladně pokrčil rameny a hodil další míč. „Je to lepší než hladovět. Kromě toho, já jsem zvyklí na to, že jsem pořezaný.“

Vrhl na ni zkyslý pohled. „Chceš medvědí kožešinu, princezno? Mám z nich docela velkou sbírku.“

Jeho otázka ji nepřišla vůbec vtipná.

Polkla a chtělo se jí z toho plakat.

Ve své mysli ho viděla samotného a zraněného, jak za sebou přes arktický sníh táhne medvěda, který váží nejméně desetkrát víc než on, jen proto, aby měl co k jídlu.

A dostat medvěda domů byl jen začátek. Musel ho stáhnout z kůže a naporcovat ho dřív než ostatní zvířata zachytí vůni krve.

A pak ho uvařit.

Nikdo mu nepomohl a neměl jinou možnost, jinak by hladověl.

Přemýšlela, kolik asi dnů trávil bez jídla...

„A co v létě, když dvacet dva hodin svítilo slunce? Vždyť jsi neměl dost času, aby sis něco ulovil, nebo abys posbíral nějaké rostliny. Cos tedy dělal?“

„Hladověl, princezno. A modlil se, aby už přišla zima.“

Oči se jí zalily slzami. „Je mi to tak líto, Zareku.“

Sevřel čelist a odmítal se na ni podívat. „To nemusíš. Nebyla to tvoje chyba. Kromě toho, hlad nebyl tak

špatný, jako žízeň. Díky bohům za balenou vodu. Předtím byli dny, kdy jsem se k vodě nedostal několik dní, i když mám studnu kousek za dveřmi.“

Natáhl se pro další míček.

Astrid položila ruku na tu jeho, aby ho zastavila.

Otočil se čelem k ní a rty měl pootevřené. Přitáhla si ho do náručí a políbila ho, s touhou mu dál nějaký pokoj. Chtěla mu do určité míry nabídnout útěchu.

Zarek si ji k sobě silně přitiskl. Otevřela ústa, aby si ho mohla úplně vychutnat a nechala se omývat jeho silou.

Se zasténáním se stáhl. „Proč jsi tady?“

„Jsem tu pro tebe, krásný princí.“

„Já ti nevěřím. Proč jsi vlastně tady? Co ode mě chceš?“

Povzdechla si. „Ty jsi tak úžasně podezřívavý.“

„Ne, já jsem realista a tyhle sny se mi nikdy nezdají.“

Vyklenula na něj obočí. „Nikdy?“

„Ani jednou za posledních dva tisíce let.“

Prstem mu uhladila vrásky na čele a usmála se na něj.

„No, věci se prostě mění“

Zarek naklonil hlavu na stranu a ani na minutu ji neuvěřil.

Některé věci se nikdy nezmění.

Nikdy.

„Zareku!“

Ucítil, divné škusání na hrudi.

Ale Astrid nic neudělala.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Co se děje?“ zeptala se Astrid.

„Zareku!“

Volal ho nějaký mužský hlas. Hlas, který přicházel z velké dálky.

„Najednou se cítím tak divně.“

„Jak divně?“ zeptala se ho.

„Zareku!“

Promenáda najednou zčernala. Jeho pohled se začal zamlžovat a celý svět se roztočil.

Zarek cítil jak se vzdaluje od Astrid a tak začal vši silou bojovat o to, aby s ní mohl zůstat.

Chtěl zůstat v tomto snu.

Nechtěl, aby už to všechno skončilo. Nechtěl se probudit do světa, kde ho nikdo nechtěl.

Musel se k ní vrátit.

Ach prosím, jen na chvilku...

„Zareku! Sakra, chlape, nenuť mě, abych tě profackoval. Poslední věc, kterou potřebuješ, je otřes mozku. A teď vstávej!“

Když se Zarek probudil, uviděl naklánějícího Jesse, který s ním třásl.

Zaklel, odkopl kovboje na protější zeď.

Jessovu bolest pocítil několikrát hůř než samotný Jess. Zareka bolela záda a ruce, ale bylo mu to jedno. Jediná myšlenka byla ta, jak moc kovboje bude moct zbít, aniž by ho odsud nemuseli odnášet. Tomu parchantovi to

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

dlužil, vždyť střelil do zad. A on vždycky splácel dluhy, včetně úroků.

Vrčící Zarek vstal z postele, plně připravený k boji.

„Hej, Z!“ uhnul před Zarekovou ranou. „Klídek.“

Zarek ho sledoval jako lev s pohledem na zraněnou gazelu. A ta gazela bude jeho večerí...

„Klídek? Jak se mám uklidnit, když si mě střelil do zad, ty čubčí synu.“

Jessova tvář se proměnila v kámen a podíval se na něj chladným pohledem. „Hele chlape, neopovazuje se urážet moji mámu a raději se na chvilku zastav a na jednu minutu se zamysli. Byl jsem placený zabiják od chvíle, kdy jsem byl dost starý na to, abych mohl držet zbraň. Kdybych na tebe opravdu střílel, tak teď bys neměl hlavu. Chápu, že myšlenka, jak tě střílí kamarád do zad, není moc dobrá. A k čertu, proč bych tě chtěl vůbec dostat? Chlape, použij hlavu.“

Zarek nebyl připravený na to, aby mu věřil. Ačkoliv byl už skoro uzdravený, jeho bolest v zádech byla připomínkou toho, že se ho někdo snažil zabít. „Kdo mě teda postřelil?“

„Jeden z těch idiotských panošů. Ať se propadnu, jestli vím, který z nich to byl. Všichni jsou si tak podobní, když nejsou tvoji.“

Zarek zaváhal a snažil se v hlavě si utřídit to, co se stalo za posledních několik dní.

Všechno měl v hlavě trochu pomotané. Poslední věc, kterou si opravdu pamatoval, bylo to, jak se snažil odejít

Tanec s ďáblem – Sherrilyn Kenyon

od Astrid. Zamračil se, když se rozhlédl a uvědomil si, že je ještě pořád tady. Když ho Jess probudil, tak ležel oblečený na posteli a vůbec si nepamatuje, jak se do ní dostal.

Ještě víc se zamračil, když uviděl v jeho posteli Astrid. Ty jeho sny, které měl...

Co to má všechno znamenat?

Jess nabil brokovnici. „Hele, na tohle nemáme čas. Víš kdo je to Thanatos?“

„Jo, už jsme se potkali.“

„Dobrá, protože dnes v noci zabil jednoho Temného lovce a přímo přede mnou. Musíš teď pryč a utíkat co ti nohy stačí.“

Zarekův žaludek se náhle sevřel. „Cože?“

Jessova tvář byla ponurá a smrtící. „Zabil Temného lovce, aniž by se přitom zapotil. Nikdy ve svém životě, jsem neviděl něco takového. A Thanatos jde teď po tobě, Zet. Přišel čas, změnit se na lišku a utíkat do Dallasu.“

Co má tohle všechno znamenat? Pokud Zareka bolela hlava předtím, tak to nebylo nic v porovnání s bolestí, kterou cítil, když pochopil poslední kovbojova slova.

„Ať se stane cokoliv,“ řekl Jess hlubokým hlasem, plný varování. „Nedovol Thanatosovi, aby se přiblížil ke tvému ochrannému znaku luků a šípu. Zřejmě to funguje jako démonská kaňka ve středu jejich hrudi. Stačí jedno malé bodnutí a měníme se v prach.“

„Jaká značka luku a šípu? Já žádnou nemám.“

Jess se mu vysmál. „Ale samozřejmě že máš. Všichni ji máme.“

„Ne, já nic nemám.“

Jess vzhlédl od své zbraně a tvářil se pobaveně. „Možná to máš na místě, na které si nevidíš. Třeba zadek, nebo tak něco. Určitě ho ale máš. Je to místo, kde se tě dotkla Artemis, když přebírala tvou duši.“

Zarek zavrtěl hlavou. „Artemis se mě nikdy nedotkla. Nemohla se ke mně přiblížit, aniž by se nezhnusila. Ze mě udělala Temného lovce holí. Přísahám ti, že já žádnou značku nemám.“

Jessovi poklesla čelist údivem. „Počkej, počkej, počkej. Chceš mi říct, že tě držela tady, kde nejsou k dispozici žádní démoni a ty nemáš žádnou slabinu? Co je to za bordel? Bydlím v centru démonů s Achillovou patou, o které se mi nikdo neobtěžoval zmínit a ty si žiješ tady, kde ti nehrozí žádné nebezpečí, a žádnou slabinu nemáš?“

Jess přecházel po pokoji. Byl to zvyk, o kterém se Zarek dozvěděl v průběhu jejich konverzace za nočního telefonování. Poté co se začal Jess chvástat, tak ho bylo velmi těžké zastavit.

„Tohle přece není vůbec fér?“ brojl Jess. „A pak si mě zavolá Ash, abych ti přišel zachránit prdel, a teď tu jsme jako mouchy na pánvičce. Ne, já s tím nemám problém. Hele vole, vždyť já tě mám rád. Ale tohle není fér. Moje koule mi tady mrznou a zatím vůbec nepotřebuješ nějakou ochranu. Zatím co já mám na čele napsáno Hej,

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

démoni na steroidech, jestli mě chcete zabít, tak jsem tady.“ Jess se nezastavoval.

„To poslední po čem toužím, je zemřít v tomhle bohem zapomenutém místě, rukou nějakého blbečka o kterém neslyšel nikdo jiný, než panoš Guida Zabijáka z Jersey? Přisáhám, za tohle nakopu někomu prdel.“

Jess se nadechl, aby mohl pokračovat, když se dveře do chaty rozlétly.

Celý dům se pod tím nápirem otrásl.

Zarek pocítil známé mrazení na zádech.

Slabá stopa vzpomínek bleskla jeho myslí. Bylo to nejasné a znepokojující.

Měl pocit, že tohle už dřív...

Bez dlouhého přemýšlení telekinezí zavřel a zamkl dveře do ložnice.

Strčil Jesse k oknu. „Vlk je někde v domě. Najdi ho a dostaň ho ven.“

Něco silně udeřilo do dveří.

„Pojď ven, Zareku,“ zavrčel Thanatos. „Myslel jsem, že se ti hra s démony líbila.“

„Jo, budu si s tebou hrát, ty hajzle jeden.“ Zarek telekinezí otevřel okno a Jesse přes ně tlačil ven, zatímco Thanatos pokračoval v útoku na dveře.

Rychle přešel po pokoji, popadl tvrdě spící Astrid do náruče a podal ji přes okno Jessovi. „Dostaň ji odsud.“

Jess měl sotva Astrid na rukou, když se dveře rozlétly.

Zarek se pomalu otočil. „To tě tvoje matka nenaučila, že nemáš rušit?“

Thanatos mu věnoval chladný pohled. „Moje matka se rozpadla, když mi byl jen jeden rok. Neměla čas na to,

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

aby mě něco naučila. Ale ty jsi mě na druhou stranu naučil, jak lovit a zabíjet své nepřátele.“

Zarek byl šokovaný jeho slovy, že nevykryl jeho první ránu.

Thanatos ho zasáhl výbušnou ranou do hrudi. Zarek se zatočil a bojoval s bolestí. V tom byl dobrý.

Chystal se na útok a vzduchem zazněly dva výstřely.

Thanatos se trochu a zuřivě se otočil. Zarek se při pohledu na dvě díry v démonově hlavě rozšířili oči.

Díry, které se v momentě zahojily.

Jess z chodby zanedával. „Co jsi zač?“

„Jessi,“ okřikl ho Zarek. „Vypadni odsud. Já to zvládnou.“

Thanatos se vyřítit na Jesse, Zarek mu v tom ale zabránil a narazil ho na dveře.

„Běž!“ křičel na Jesse. „Nemohu s ním bojovat, když jsi tady. Potřebuji všechnu svou sílu.“

Jess přikývl a běžel ke vchodu. Zarek slyšel když vypustil vlka ven.

„A jsme sami.“ zasmál se, když ho Thanatos odhodil ze sebe na opačnou stěnu. „Ach, jaké je to potěšení z bolesti.“

Thanatos se na něj znechuceně ušklíbl. „Ty skutečně trpíš duševní chorobou, že?“

„Hodně. A musím říct, že si to užívám každou jednu minutu.“ Zarek shromažďoval veškerou svou moc do rukou, dokud ho už nepálily. Seskupil ionty ve vzduchu dohromady a nasměroval je na Thanatose.

Síla ho odhodila do poloviny haly. Svolal ještě víc sil a udeřil znovu. Tentokrát to démona odhodilo až do

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

obýváku. Dorážel do Thanata, dokud nepřistál před krbem.

Kdyby měl Zarek rozum, využil by příležitost a utekl. On ale rozum neměl. A Thanatos by po něm šel i tak a na utíkání byl moc starý a zatraceně moc naštvaný.

Thanatos se postavil. Zarek ho znovu zasáhl novou vlnou, přehodil ho přes pohovku.

Zavrtěl hlavou nad nehybným démonem. "Víš, co ti řeknu? Proč mě hledáš, když nemáš dost sil, na to, aby sis hrál s velkými kluky."

Zarek vyšel z domu a všechnu svou sílu věnoval na zavření domu. Slyšel jak Thanatos buší do dveří a snaží se dostat ven.

Zarek bez jediného ohlédnutí zpět prošel až ke sněžného stroji, který musel patřit Thanatovi. Otevřel nádrž aby zkontroloval, zda je dostatečně natankovaný.

Vytrhl z motoru hadici a nasál si jí do úst benzín. Vrátil se zpět ke srubu a vyndal ze zadní kapsy zapalovač.

Zapálil plamínek, vychrlil benzín z úst a díval se, jak chytily dveře. Po několika dalších vzplanutí již Astridin dům pohlcovaly plameny.

Ještě že je bohatá. Jak to tak vypadá, tak si bude muset najít nové místo k životu. Zarek z kapsy kabátu vytáhl cigaretu a usmál se. Potichu si zpíval píseň *Talking Heaks*.

Astrid probudil až hluk. Její nevidomost ji chvíli ohromila, dokud si neuvědomila, že se už probudila.

Ale jak se to stalo?

Ona a Zarek měli spát ještě jeden den.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

A podle zvuků, která vnímala ze své polohy, si byla jistá, že v posteli už není.

Zdálo se jí, jako by byla v nějakém autě.

„Zareku?“ váhavě zavolala.

„Já nejsem Zarek, madam,“ řekl hluboký hlas s jižanským přízvukem. „Jsem Soumrak.“

Srdce se jí rozbušilo. „Kde je Zarek? Ach ne, Saša!“

Nějaká ruka se konejšivě dotkla jejího ramene. „Jen klid, drahoušku. Všechno bude v pořádku.“

„Kde je můj vlk?“

Před její tváří se pohnul vzduch a ona podle toho poznala, že jí pár centimetrů před nosem, máchl rukou.

„Ano, máš pravdu. Jsem slepá,“ reagovala podrážděně.

„Ale teď mi řekni, kde je Saša.“

„To chlupatý ti leží u nohou.“

Trochu ji to uklidnilo, ale stále měla obavy. „A kde je Zarek?“

„Nechali jsme ho u tebe.“

„Ne,“ řekla a rozbušilo se jí srdce. „Nesmím ho opustit.“

„Neměli jsme navybra-“

Astrid neslyšela zbytek jeho prohlášení. Byla příliš zaneprázdněná snahou o otevření dveří od auta.

Silná ruka ji přitáhla zpátky. „Hele, mladá dámo, to co se tu děje, je moc nebezpečný. Musíme odjet od tvé chaty, jak daleko můžeme. Věř mi, že jestli to tam někdo zvládne, tak je to Zarek.“

„Ne, to teda nezvládne,“ řekla a snažila se vstát. „Musím se k němu vrátit. Pokud někdo zjistí, že nejsem s ním, tak je mrtvý. Už chápeš?“

„Madam-“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Odstrčila mu ruku. „Přijde za ním Thanatos. Musím se okamžitě vrátit.“

„Ty znáš Thanatose?“

Astrid zaváhala a snažila je v Soumrakových ústech najít tesáky.

Vyhnul se její ruce.

„Pracuješ pro Acherona?“ zeptala se ho.

„A co ty?“

„Odpověz mi. Jsi jeden z jeho mužů...?“

Zaváhal, než odpověděl. „Ano.“

Vydechla úlevou a poděkovala Zeusovi za jeho malou laskavost. „Jsem Zarekova soudkyně. Kdybych opustila svého svěřence, tak by na něj Artemis zavolala Thanatose, aby ho zabil.“

„Nerad ti rozbíjím iluze, ale ona už to udělala. Právě jsem je oba opustil, když bojovali ve tvé chatě.“

Astrid se k němu naklonila.

Jak se to mohlo stát?

Proč Artemis porušila svůj slib?

Byla si jistá, že se Artemis nemohla dočkat konečného verdiktu, ale přesto...

„Musíš mě dostat zpátky. Zarek ho nemůže zabít. Nikdo z vás nemůže.“

„Co tím myslíš?“

„Jen Acheron může Thanatose zabít. Pouze a jedine Acheron. Nikdo z vás, nemá proti němu šanci.“

Soumrak zaklel. „Tak dobře. Drž se pevně a modli se, aby ses mylila, madam.“

Astrid ucítila Sašu, když Jess otočil auto a jen jako na horské dráze.

„Pšt, Sašo,“ řekla a pohladila ho, aby ho trochu uklidnila.

„Kde to jsme? A co se stalo?“

Cítila, jak se přesunul, aby se podíval na Soumraka. Hluboce zavrčel.

„A kdo je sakra ten uprchlík, který vypadá, jako z nějaký reality show?“

„Je to přítel. Tak se chovej slušně.“

„Slušně? Fajn. Nepokoušu ho. Zatím.“ Saša se zase posadil.

„Proč jsme v dodávce? A jak jsem se sem dostal? A proč mám pocit, jako by mi měla hlava vybuchnout?“

„Omámila jsem tě.“

Skoro cítila, jak Saša přimhouřil oči a vycenil zuby.

„Cože?“

Trhla sebou nad hněvem v jeho hlase. „Neměla jsem na výběr. Křičet na mě můžeš později. Teď máme větší problém.“

„A ten je jaký?“

„Thanatos je na svobodě. A jde po Zarekovi.“

„Tak ať. Když má na něj Denní zabiják zálusk.“

„Sašo!“

„Nemůžu si pomoci. Vždyť víš, že tu psychopatickou bestii nemám rád.“

S povzdechem zabořila ruku do Sašovi srsti a použila jeho oči jako své vlastní. Stoupl si na sedačku vedle ní, aby se mohl dívat z okna.

Po několika kilometrech poznala krajinu, která byla blízko její chaty. Ale co ji nahnalo strach, byl pohled na obrovský požár, který viděli v dálce.

Soumrak zaklel a zrychlil.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Jak se blížili, viděli jak je její chata v plamenech. A u chaty stát stín, z kterého si nebyla jistá, jestli je to Thanatos nebo Zarek.

Vyděšeně zatajila dech v naději, že je to Zarek, kdo je ještě živý, ale dokud Soumrak nezastaví, tak si tím nemůže být jistá.

Zastavili a s úlevou u ohně uviděla Zarekovu siluetu. Pustila se Saši, otevřela dveře a běžela směrem k místu, kde ho předtím viděla.

Astrid netušila, jestli Thanatos přežil. Jediné na čem záleželo, bylo dostat se k Zarekovi.

Chtěla se ho dotknout, aby se mohla ujistit, jestli není zraněný. V půli cesty se vzduchem roznesl strašný, mužský křik.

Astrid se zastavila a snažila se určit, odkud to přichází. Uslyšela, jak vedle ní zakřupal sníh, když se Soumrak připojil k Zarekovi. Saša k ní zezadu přišel a vtiskl svou tlamu do její ruky.

Nezdálo se, že by to pocházelo z některého z nich.

Pak najednou zazněl výbuch.

Klesla na kolena a snažila se skrz Sašovi oči vidět, co se děje.

Její dům byl na kusy. Oheň a trosky létaly vysoko do vzduchu, na pozadí polární záře.

A uprostřed toho ohnivého pekla stál Thanatos.

Živý a nezraněný.

Dokonce i jeho vlasy nebyly spálené.

Byl to děsivý pohled.

Zarek zaklel. „Copak ty nikdy nezemřeš?“

Thanatos neodpověděl. Místo toho se pomalu přiblížil k Zarekovi, chytnul ho pod krkem a s ohromující silnou jím mrštil o zem.

Soumrak si rychle stoupl před ní. „Musím vás odtud-“, Pustila se do běhu, ještě než to stačil Soumrak dokončit. „Sašo,“ zavolala. „Útok.“

„K čertu s tebou!“ Saša zavrčel. *„Možná jsem ochránce, ale tohle je Artemidin mazlíček. Nemůžu ho zabít. Budu mít štěstí, když z toho vyvážnu se zdravou kůží. A víš, co dělají lidé zraněným vlkům... Střílejí je.“*

Astrid zpanikařila. Nic neviděla. Mohla jen slyšet boj mužů a zvuk narážejících těl.

Někdo ji popadl a hodil ji na zem a pak už jenom přikryl její tělo svým.

Vykřikla.

„Nech toho!“ vykřikl Zarek.

Převalil se s ní a pak ji vytáhl nahoru a tlačil ji dopředu.

„Co se děje?“ zeptala se, když se pohnula dopředu.

„Nic moc,“ řekl znuděně udýchaným tónem. „Jeden neporazitelný kretén se mě snaží zabít. A tys tu neměla být.“ Pustil ji. „Odveď ji odsud, Jessi.“

„Nemůžu.“

Zarek zkřivil rty. Měl takovou moc, že mohl jen pomocí myšlenek Jesse za to potrestat. Místo toho, jediné, co udělal, bylo, že se zaměřil na Thanatose, který ho neúprosně sledoval.

„Co se děje, Zareku? Bojíš se smrti?“

Ušklíbl se a strčil Astrid k Jessovi. „Umírání je snadné. Za to život je zatraceně těžký.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Thanatos se odmlčel, jako by ho jeho slova překvapily a to bylo přesně to, co Zarek potřeboval. Vytáhl z pouzdra dýku na démony, vystartoval a bodl Thanatose do hrudi, kde by měla být Inkoustová skvrna. Za normálních okolností bodnutí uvolnilo lidské duše uvězněné uvnitř démona a síla jejich úniku obvykle démona roztříští.

Tentokrát to tak nebylo.

Thanatos ze sebe vytáhl dýku a natáhl se pro něj.

„Já nejsem démon, Temný lovče. Už si zapomněl? Když jsme se naposledy viděli, tak jsem byl Apollite.“

Zarek se zamračil.

Thanatos ho popadl za límec a pevně ho držel.

„Zapomněl jsi na mou ženu, kterou jsi zabil? Na moji vesnici, kterou jsi zničil?“

Vzpomínky problesky jeho myslí. Neviděl nic jiného než svoji vesnici...

Ne počkat. Na něco si vzpomněl...

Záblesk neporazitelného démona. Ale nebyl to ten, který teď stál před ním.

Ten měl červené, zářivé oči.

Ne, to byl někdo jiný.

Jeho myšlenky se obrátily k New Orleans.

Něco...

Proč si nemůže vzpomenout?

Vzpomněl si na Sunshine Runningwolfovou, kterou přivedl do skladu, jak mu to přikázal Dionýsus a Camulus a pak jediné co si pamatoval, byl osamocený Acheron v přeplněné ulici.

Pak ho něco napadlo.

Něco tam viděl...

Byl to Acheron?
Nebo to byl on sám, co viděl?
Zarek si snažil utřídit myšlenky.
Ach, k čertu s tím. Na tohle teď nebyl čas.
Kopl Thanatose do třísel
Démon zavřeštěl.
„Mrtvý nebo živý, nakopnutý koule bolí stejně, co?“
Démon mu v odpověď zasyčel a zaklel.
Zarek začal pěsti bušit do jeho zad. „Pokud má někdo
nějaký návrh jak toho chlapa zabít, tak sem s tím.“
Jess zavrtěl hlavou. „Jsem pro dynamit. Máš nějaký
granáty?“
„U sebe ne.“
Thanatos se narovnal. „Řekni, že umřeš, Temný lovče.“
„Fajn. Umřeš, když to chceš.“ Zarek sklonil hlavu a
zaútočil. Zamotali se do sebe a spadli na zem.
Thanatos se od něj odtrhl a roztrhl mu tričko. Z toho, jak
po něm chmatal rukou, poznal, že na něm hledá jeho
značku luků a šípu, jak mu už říkal Jess.
„Překvapení, blbečku. Máma ti o mě zapomněla říct pár
věcí.“
V dálce Zarek uslyšel vrčení motoru. Slyšel Jesse, jak
naléhá na Astrid, aby odešli a jak ona odmítá, zatímco
Saša štěká a tlačí se na ni.
Najednou, ve stejnou chvíli, se vedle něj objevil sněžný
skútr.
Zarek se odtáhl od Thanatose.
„No chlapi!“
Zarek nepoznal hlas, ale byl si jistý, že už ho někde
slyšel, ale kde? Byl unavený a do zad ho kopl démon.

Dopadl na zem a uhnul v cestě tmavě zelenému skútru.

Muž byl oblečený celý v černém, s černou helmou.

Smykem zastavil a vytáhl pistoli.

Jasný záblesk světla prořízl tmu a mířil do Thanatosovi hrudi, kterého to odhodilo.

Thanatos zařval. „Jak se opovažuješ mě zradit! Ty jsi jeden z nás.“

Muž přehodil nohu přes sněžný skútr a se zbraní v ruce mířil k Zarekovi, který ležel na zemi.

„Máš pravdu,“ řekl hořce. „Ale na to jsi měl myslet dřív, než si zabil Bjorna.“ Zase na Thanata vystřelil. „On byl ten jediný, kterého jsem dokázal vystát.“

Cizinec slezl a pomohl Zarekovi na nohy. Vytáhl si přilbu a dal ji Zarekovi. „Vem tu ženu a dostaň ji odsud pryč. Pospěš si.“

V okamžiku, kdy se Zarek podíval do očí cizince, poznal kdo to je.

Tohle byl ten jediný Temný lovec, kterého nenáviděli víc než jeho. „Spawne?“

Blondatý apollinský Temný lovec přikývl. „Jdi,“ řekl.

„Jsem jediný, kdo ho může zadržet, ale nemůžu ho zabít.

Kvůli Apollónovi, by měl někdo říci Acheronovi, že

Denní zabiják je na svobodě.“

Zarek utíkal pro Astrid.

„Ne!“ Thanatos zařval.

Zarek viděl, jak se v Thanatově ruce srocuje výbušná střela. Instinktivně se vrátil ke Spawnovi a strhl ho na bok. Výbuch ho minul, ale zasáhl Astridina vlka.

Zvíře vyjeklo a ze šoku se začalo měnit z vlka na člověka a zpátky.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek si uvědomil, že Astridin mazlíček je Katagariánský zvěrolovec.
Proč má slepá žena za společníka katagariánského divokého Temného lovce?
„Sašo?“ zavolala Astrid.
Jess běžel ke Katagariánci, zatímco Zarek šel k Astrid.
„Tvůj vlkodlačí kámoš dostal ránu, princezno.“
Strachy pokrčila obočím. „Je v pořádku?“
Zvedl ji a přivedl ji k Jessovi a pak zanedával, když si uvědomil, že Jess nemůže vzít vlka do bezpečí. Po výbuchu energie, se Katagariánec neustále přeměňoval z formy do formy.
Jess se snažil dostat vlkomuže do bezpečí svého auta jak jen mohl, aby vyrazil na cestu.
Zarek Astrid nasadil helmu. „Jak to tak vypadá, tak budeme jen ty a já, princezno. Určitě by sis přála, abys tady zůstala s tím démonem, než abys byla se mnou.“
Astrid zaváhala nad hněvem a nenávistí v jeho tónu.
V Zarekově hlasu. „Já ti věřím, Zareku.“
„Tak to jsi blázen.“
Vzal ji za ruku a vedl ji pryč, aby nemohla slyšet Spawnu a Thanatose.
Dovedl ji ke sněžnému skútru a pomohl ji nasednout.
Čekala, že ji odvede pryč od zvuku boje. Místo toho, ji vedl k nim.
Instinktivně si skryla tvář, když něco nabouralo blízko nich.
„Sedni si,“ odsekl Zarek. „Dělej.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Pod sebou cítila sedadlo a pak už slyšela zvuk, jak rychle odjížděli. Astrid s bušícím srdcem čekala na to, co se bude dít.

Po čase, který se jí zdál jako několik hodiny, ale mohlo to být klidně i pár minut, Zarek zastavil.

Znovu ucítila na sedadle pohyb, jakoby někdo sesedal. Kvůli Zarekovým rukou, které ji stále drželi, usoudila, že to byl Spawn.

„Díky,“ řekl Spawn. „Nikdy bych nečekal, že se pro mě vrátí Zarek Moesia, aby mě mohl zachránit.“

„Ale jdi, Spawne. Odkdy démoni bojují proti sobě?“

Spawn se jedovatě obořil, „Já jsem nikdy nebyl zkurvený démon, Římane.“

„A já jsem nikdy nebyl Římanem.“

Spawn se krátce, hořce zasmál. „Takže příměří?“

Zdálo se, jakoby se Zarek otočil a podíval se směrem, odkud mířili.

„Máš nějaké ponětí o tom, co to po mně jde?“

„Ber ho za Terminátora. S rozdílem, že tenhle se podřizuje Artemis.“

„Co tím myslíš?“

„Moji lidé znají legendu o Denním zabijákovi. Říká, že si Artemis z našeho druhu vybere jednoho za svého osobního strážce. Nejvíce milovaný ze všech jejích poddaných, on nemá žádnou slabost. Je stvořený s jediným účelem, zabít Temné lovce.“

„Takže mi chceš říct, že mě může strašit, jako nějaký strašák?“

„Ty o tom pochybuješ?“

„Ne. Rozhodně ne potom, čeho jsem byl svědkem.“

Slyšela jak si Spawn hluboce vzdychl. "Slyšel jsem, že Artemis na tebe vyhlásila Krevní hon. Myslel jsem, že tvou smrt si nechává pro sebe Acheron.“

"No, věř mi, ještě nejsem popravený. A než mě skolí, tak na tom budou muset víc zapracovat.“ Zarek se odmlčel.

„A jen tak ze zvědavosti, co tady vlastně všichni děláte? Svolal vás Acheron na sraz a mě nepozval?“

"Bjorn přišel, protože stopoval skupinu démonů. Já jsem přišel, protože jsem cítil volání.“

„Přivolání?“ zeptala se Astrid. Ve vší počestnosti, o démonech a Apollitech věděla jen málo. To byla doména Artemis a Apollóna.

„Je to jako naváděcí maják.“ vysvětloval Spawn. „Žádná bytost s apollinskou krví tomu nemůže odolat. I teď cítím, jak mě Thanatos volá. Myslím, že ho mohu neposlechnout, ale jen proto, že jsem Temný lovec. Kdybych nebyl... řekněme to tak, že ses dostal do samotného pekla.“

Zarek odfrkl. „Tak o tom pochybuju. Jak ho zabiju?“

"Nezabiješ. Artemis ho stvořila tak aby nás stopoval a zabíjel. Nemá žádnou známou slabost. Nepůsobí na něj ani slunce. Ještě horší je, že zabije každou bytost, která se tě pokusí krýt. "

Krýt ...

Znovu se ve vzpomínkách vrátil do své vesnice.

K staré ženě, která mu umírala v náručí...

Co se mu jeho mysl snaží naznačit?

„Poslali ho už na mě někdy dřív?“ zeptal se Spawn.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Spawn se mu vysmál „Pořád jsi naživu, takže, samozřejmě odpověď je, ne.“

Stejně...

Zarek slezl ze sněžného skútru. „Na, vem si skútr a odvez Astrid-“

„Ty jsi mě snad neposlouchal. Nemohu ji vzít sebou. Thanatos ji zabije, protože ti poskytl úkryt. Pokud ji opustíš, zemře.“

"Zemře, pokud zůstane se mnou."

"Všichni máme problémy a zdá se, že ona je ten tvůj. Ne můj. "

Astrid měla pocit, jak se Zarek pokouší smysly ovlivnit Spawnovu vůli.

„Na tohle dneska není nejlepší den, Řeku.“ řekl Spawn a potvrdil tak její podezření.

Zarek se posadil zpět na skútr.

„Hele, Zareku?“ zeptal se ho Spawn. „Máš u sebe mobil?“

„Ne zůstal v jejím domě.“

Po křupání sněhu, slyšela, jak se k nim zpátky vrátil.

„Vem si to a zavolej Acheronovi, že jsi v bezpečí. Možná ti s tou ženou pomůže.“

„Díky.“ řekl a ta slova byla plná víc agrese než vděčnosti. „Ale co budeš dělat bez mobilu a skútru?“

„Bude mi mrznout zadek.“ Chvilí nepromluvil. "Neboj se o mě. Ujišťuji tě, že budu v pohodě. "

Zarek ji znovu objal a nastartoval.

"Kam jdeme?" zeptala se ho.

„Do zasraný zátoky a bez pádla.“

Kapitola 11

„No,“ řekla Astrid a její tón byl do posledního kousíčku stejně sarkastický jako ten jeho. „Doufám, že máš mapu. Nikdy jsem tam totiž nebyla.“

„Věř mi, já ji znám jako svou vlastní dlaň. Žil jsem tam většinu svého života.“

Nebyla si jistá, jestli se má smát nebo nadávat a tak se Astrid jen přitiskla k nádrži, protože Zarek jel se sněžných skútrech jako blázen. Pod tlakem, který na něj Zarek vyvíjel, se skútr tak rozvibroval, až očekávala, že se každou chvíli pod nimi rozpadne.

„Kapitáne,“ co nejlíp se pokusila napodobit Scottyho ze Star Treku. „Nemyslím si, že to ten chudáček vydrží. Ty motory už víc nesnesou. Rozpadne se to.“

Kdyby ho dost dobře neznala, tak by přísahala, že se Zarek zasmál.

„Neboj, on to vydrží,“ řekl jí do pravého ucha svým hluboce pronikavým hlasem. Roztřásla se a rozhodně to nemělo nic společného s mrazem.

„Myslím, že po tom všem můžu být vděčná své slepotě.“ řekla. „Něco mi totiž říká, že kdybych viděla tu bezohlednou rychlost, kterou jedeme, měla bych z toho mrtvici.“

„Tak o tom nepochybuji.“

Obrátila oči v sloup nad jeho okamžitým přitakáním.

„Ty nemáš vůbec ponětí o tom, jak někoho uklidnit, co?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„V případě, že sis toho nevšimla, princezno, společenský bonton není moji silnou stránkou. K čertu, máš štěstí, že jsem aspoň čistotný.“

Ach, jak je zlý.

Ale i v tom bylo něco půvabného. Utrhoval se, byl našťavaný, ale jen zřídka kdy byl opravdu zlý, a nyní, když viděla skutečného Zareka, který byl pro každého skryt, chápala, proč to dělá.

Bylo to jeho brnění, kterým se kryl.

Odháněl všechny od sebe a v srdci si pro nikoho nenašel místo, aby ho pak nikdo nemohl zranit svou zradou.

Vůbec nechápala, jak mohl takhle žít. V neustálé bolesti a osamělosti. Nenávist byla součástí všeho, co dělal, nebo řekl.

Zarek byl tvrdý muž, který byl naplněný jedem, jako devět set stará Hydra. Ale i Hydra nakonec bojovala svůj velký boj.

Dnes večer se Zarek setkal se svým protivníkem, ale nebyl to Tnanatos.

Astrid se ho totiž nehodlala vzdát.

Jeli tak dlouho, až ji v uších hučelo a celé její tělo bylo až na kost prochladlé. Pomyslela si, jestli vůbec někdy rozmrzne.

Zarek se zdál být lhostejný k počasí, neustále kličkoval a měnil jejich směr ve snaze Thanata zmást.

Právě když přicházela na podstatu nepravdy ohledně legendy, že nesmrtelní nemohou zemřít na mráz, Zarek konečně zastavil. Vypnul motor.

Náhle ticho bylo ohlušující. Tíživé.

Čekala, kdy se Zarek zvedne a pomůže jí sesednout, ale

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

neučinil tak, jen jí z hlavy stáhl helm a se zaklením ji odhodil.

Slyšela, jak dopadla na zem a předešlé ticho se vrátilo až ji to vzalo dech.

Zarekova zuřivost k ní přímo hmatatelně proudila. Byla tak reálná a děsivá.

Jedna jeho část jí chtěla ublížit, vnímala to; ale pod tím vším cítila jeho bolest.

„Kdo jsi?“ Zarekův hlas byl panovačný a stejně chladný jako arktická zima. Držel ji rukama za ramena a slyšela ho hned u svého ucha.

„Řekla jsem ti, kdo jsem.“

„Lhala jsi mi princezno,“ zavrčel. „Nemusím mít schopnost čtení myšlenek, ale vím, že nejsi tou, za kterou se vydáváš. Lidské ženy nemají ve své společnosti katagariánce. Chci vědět, kdo ve skutečnosti jsi a proč se mi vkrádáš do snů.“

Od nervozity se až třásla. Co s ní teď udělá?

Nechá ji tady napospas Thanatovi?

Bála se mu říci pravdu a lhaní nebylo něco, v čem vynikala, i když byla nucena lhát.

Měl právo být na ni naštvaný. Ne že mu lhala, jen mu prostě několik fakt zamlčela. Věci jako pravý důvod, proč mu pomáhá a skutečnost, že vlk, kterého nenávidí, se mění na muže...

No ano, lhala i o tom, že je Saša mrtvý, ale to si Saša zasloužil.

A pak ho taky omámila.

Jo, jo, tak tento rok nebyla Miss Sympatie, ale pak Zarek taky ne.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Obzvláště ne v jeho současné náladě.

Zarekův teplý dech ji ovál tvář, kdy opakoval to, co po ní chtěl. „Co jsi zač?“ Astrid se rozhodla, že čas jejího podvodu vypršel. Zaslouží si dozvědět se pravdu, protože sama Artemis porušila dohodu vysláním Thanatose a tak již nemělo smysl bohyni chránit.

„Jsem nymfa.“

„Doufám, že si jen z konce slova odebrala pár písmen, princezno.“

„Prosím?“ trvalo jí celou minutu než pochopila. A pak se začervenala. „Nejsem nymfomanka. Jsem nymfa.

Nymfa! Žádné jiné písmena.“

Celé minuty nic neřekl, ani se nepohnul. Zarek pomalu vydechl a bral ohled na ženu před sebou a nenechal se ovládnout hněvem.

Zatracená nymfa. Měl vědět, že je v tom něco takového.

No jasně že jo. Myšlenka na řeckou nymfu na Aljašce mu v hlavě až tak často nevznikala. Její druh se obvykle zdržuje v okolí pláží, oceánů a lesů, v případech kdy nezůstávají na Olympu.

Nezaskakují si přes sněhové bouře na sever a ani netahají zraněné Temné lovce k sobě domů.

Žaludek mu sevřela kamenná pěst, když pochopil důvod její přítomnosti.

Někdo ji sem poslal.

Za ním.

Prsty ztuha sevřel řídítka, neochotný je pustit ze strachu, co by jí mohl udělat, kdyby se pustil. „Jaký druh nymfy jsi, princezno?“

„Spravedlnosti,“ odvětila mu tiše. "Sloužím Themis a

poslali mě sem, abych tě soudila."

„Ty jsi má soudkyně?“ znechuceně zavrčel. „Ty jsi zatraceně neuvěřitelná.“

Zarek ještě v životě nechtěl nikomu tak moc ublížit.

Seskočil ze skútru dřív, než by dal průchod své náladě a tím zvětšil mezi nimi prostor.

Na něco takového musí mít on štěstí nebo co?

Konečně našel někoho, kdo ho nebude soudit a nakonec se z ní vyklubе právě soudkyně, jejímž jediným záměrem bylo udělit rozsudek o něm a o způsobu jakým žije.

Jo, vždyť vždycky ví jak je potěšit.

Bohové se smějí. Zesměšňují ho.

Všichni do jednoho.

Posedlý zuřivostí kroužil kolem sněžného stroje a sledoval ji, jak potichu sedí, ztělesnění slušnosti a podřízenosti, s rukama uloženými v klíně a hlavou skloněnou k hrudi.

Opravdová dáma.

Jak se opovázila s ním takto zamést! Kdo si myslí, že je?

Už byl unavený lidmi, kteří si s ním zahrávali. Byl unavený z her a lží.

Soudce. Acheron na něj poslal soudce, předtím než ho zabijou. Oou, Zareka jen pobavilo tohle jeho gesto.

Možná by mu mělo lichotit, že mu poslali někoho nestranného. Sakra, rohožně je to víc než co dostal jako obviněný otrok.

„Pro tebe to všechno byla jen hra, že, princezno? Pojd' Zareku, sedni mi na klín a řekni mi, proč se neumíš

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

chovat.“ Před očima se mu rozhostila tma. Smrtící. „Seru na tebe, madam, a na všechny ostatní.“

Prudce zvedla hlavu. „Zareku, prosím!“

„Tak co? Uznala si, že má Acheron pravdu? Jsem psychotik a tak si na mě poslala psy?“

Vstala a otočila se směrem, odkud přicházel jeho hlas.

„Ne. Thanatos neměl jít po tobě. Co se týče Acherona, on tě nikdy neodsoudil. Kdyby nebylo jeho, už bys byl po smrti. Vyjednával s Artemis, kdo ví o co, jen abych byla poslána za tebou a našla způsob jak ti zachránit život.“

Odfrkl si. „To ti tak věřím.“

„Je to pravda, Zareku,“ její slabý hlas byl upřímný.

„Zapírej to, jak chceš, ale nic to nemění na skutečnosti, že jsme na tvoji straně.“

Zhnuseně na ni podíval a přál si, aby to mohla vidět.

„Měl bych tě tu nechat umrznout. Ach, počkej, ty jsi nesmrtelná nymfa. Nemůžeš zemřít.“

Zvedla bradu a postavila se, jako by se připravila na to nejhorší. „Můžeš ode mne odejít, pokud chceš. Ale muž, kterého znám není tak bezcitný a krutý. Nikdy by nenechal někoho umřít.“

Zarek stiskl zuby. „Ty o mně nic nevíš.“

Astrid odstoupila od sněžného skútru. Pomalu k němu mířila s nataženou rukou před sebou, hledaje tělesný kontakt s ním. Potřebovala se ho dotknout a něco jí říkalo, že on to potřeboval stejně. „Byla jsem v tobě, Zareku. Já vím to, co nikdo jiný neví.“

„No a co? Teď bych měl být na tebe celý hodný a něžný? No tedy, princeznička se mi vkradla do snů, aby mě

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

zachránila. Ooo, jak se mě to dotklo. Mám se teď rozbrečet?"

Popadla ho za ruku.

Jeho svaly, stejně jako on, byly napjaté a tvrdé. „Nech toho!"

Natáhla ruce a uchopila do nich jeho promrzlé tváře.

Byly ošlehané od rychlé jízdy a přece jí zahřívali zmrzlé prsty.

Čekala, že se odtáhne a ohromilo ji, že to neudělal. Stál jako socha. Nehybný. Zmrzlý. Nepoddajný.

Polkla a přála si, aby našla způsob jak ho přimět porozumět. Aby našla způsob jak ho nasměrovat tak, aby přestal být tak sebedestruktivní.

Proč nemůže vidět pravdu?

Zarekovi se nedařilo dýchat, když vzala jeho tvář do svých teplých rukou. Byla tak krásná, s drobnými sněhovými vločkami na řasách a v plavých vlasech.

Viděl na její tváři bolest a něhu.

Zdálo se, že mu chce pomoci, ale přesto to nemohl udělat sám sobě, a věřit jí.

Lidé vždy myslí jen na sebe. Všichni do jednoho.

A ona není žádnou výjimkou.

A přesto, jí, věřit chtěl.

Chtělo se mu z toho plakat.

Co to s ním udělala?

V ten krátký čas, co byla v jeho snech, si myslel, že možná není tak špatný. Že i on si zaslouží trochu štěstí.

Bohové, byl takový blázen.

Jak mohl být tak hloupý a důvěřivý?

Věděl to až moc dobře.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Důvěra je jen zbraň, která se používá k zabíjení lidí.
V jeho světě pro ni není místo.
Astrid hladila palci jeho líce. „Nechci, abys zemřel,
Zareku.“
„V tom je háček, princezno, protože já to chci.“
Oči jí zaplavily slzy a roztavily sněhové vločky z řas.
„Nevěřím ti. Thanatos by ti rád dal to, co chceš, a přesto
jsi s ním bojoval. Proč?“
„Ze zvyku.“
Zavřela oči, frustrovaná tím co řekl. Stisk na jeho tváři
zesílil a k jeho překvapení se rozesmála. „Opravdu si
nemůžeš pomoci, že?“
Její reakce ho zmátla. "Pomoci s čím?"
„V tom že jsi idiot.“ hlas jí hrál od smíchu.
Nepřestávala se smát a on na ni nevěřičně koukal. Nikdo
předtím se mu neodvážil vysmát. Alespoň ne ode dne,
kdy zemřel.
Pak udělala tu nejvíc pravděpodobnou věc ze všech.
Vešla mu do náruče a objala ho. Tělo se jí otřásalo
smíchem a v něm ty záchvěvy zakládaly oheň.
Tak moc mu to připomínalo jeho sen...
Objala ho kolem krku a přitiskla si ho těsně k sobě.
Nikdo ho nikdy takhle nedržel. Nevěděl, zda jí má objetí
opětovat nebo ji odstrčit. Nakonec jí nemotorně objetí
opětoval. Cítil ji stejně jako ve svém snu. Každý kousíček
jejího těla byl úžasný.
To nenáviděl ze všeho nejvíc.
Zprudka ho kolem krku stiskla. „Jsem tak ráda, že mě za
tebou Acheron poslal.“
„Proč?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Protože tě mám ráda, Zareku. A myslím, že kdokoli jiný, by tě už dávno zabil.“

S ještě větším podezřením ji pustil a odstoupil od ní.

"Proč se staráš o to, co se mnou bude? Byla jsi v mé hlavě a upřímně mi řekni, že tě to neděsí?"

Povzdechla si. „Upřímně řečeno, ano. Děsí mě to, ale stejně tak jsem v tobě viděla i dobro.“

„A vesnice, kterou jsem ti ukázal ve svých snech? Kterou jsem zničil?"

Zamračila se. „Byla rozbitá a roztříštěná. Já ale necítila, že by ta vzpomínka byla součástí tvé paměti, bylo v tom něco jiného.“

„Co?"

„Nevím. Myslím, že je víc, co se stalo, než si pamatuješ.“

Zavrtěl hlavou. Jak v něj může věřit, když on ztratil víru v sám sebe už dávno? „Ty jsi opravdu slepá?"

"Ne, já tě vidím, Zareku. A svým způsobem si myslím, že tě vidím tak, jako nikdo předtím.“

"Ujišťuji tě princezno, že pokud by jsi viděla mé skutečné já, utíkala bys pod deku," řekl jí posměšně.

„Jen pokud bych věděla, že mě pod tou dekou budeš čekat ty.“

Byl omráčený z toho, co právě řekla.

Určitě to tak nemyslela

Je to jen další hra. Další test.

Nikdo ho nikdy nechtěl. Ani matka, ani otec. Ani jeho majitelé. Dokonce ani on nechtěl být sám se sebou.

Tak jak by ho mohla chtít ona?

Zarek se odmlčel, když smysly ucítil chlad. „Thanatos se blíží.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Její oči se rozšířily strachem. "Jsi si jistý?"

"Ano."

Přitáhl ji ke skútru. Za chvíli svítá.

On bude v pasti, ale Thanatos...

Démon může chodit za denního světla.

Zarek objal Astrid. Měl by ji tady nechat, předhodit ji Thanatosovi, aby získal před ním náskok. Přesto měl bláznivou představu, že ji musí chránit.

Ne, nebyla to představa, byla to touha držet ji v bezpečí. Rezignoval na svou hloupost, nastartoval sněžný skútr a vedl ho ke svému majetku.

Astrid se zhluboka nadechla, zatímco pokračovali v jejich cestě. Porušila už dost pravidel, aby si teď nad tím lámala hlavu. A přesto, když ji držel Zarek v náručí, věděla, že to stálo za to. Musí ho zachránit.

Bez ohledu na to, co to bude stát.

Ještě nikdy nepocítila tolik odhodlání. Nebo jistotu v sebe sama. Byl to on, kdo ji dodal sílu a důvěru v sebe sama, kterou nikdy v sobě neměla. Potřeboval ji.

Navzdory tomu, co říká, nebo si dokonce myslí. On ji potřebuje tak, až to bolí.

Ten muž na světě nemá nikoho jiného. A z nějakého důvodu nemohl pochopit, že ona chce být jedinou osobou, na kterou se může spolehnout. Osobou, která ho může zkrotit.

Než se zastavili, jel skoro hodinu.

"Kde to jsme?" zeptala se, když slézala ze sněžného skútru.

„V mojí chatě.“

„Je to tu bezpečné?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Ani trochu. A vypadá to, že se i tady rozpoutalo peklo.“

Zarek ohromeně stál a nevěřicně se díval kolem sebe. Ve sněhu byla ještě krev, ale nemohl říct čím.

S návratem domů spadl do reality.

Tady zemřel Temný lovec.

Jeho druh neumíral často a tak cítil zvláštní bolest pro toho muže, který dnes večer zemřel. Tohle není normální.

To nebylo fér.

Pokud někdo měl zaplatit tuhle cenu, tak to měl být on.

To on měl tady čelit Thanatosovi.

Myšlenka na toho nevinného člověka, který se proměnil ve Stín, v něm vzbouzela touhu po Artemidině krvi.

A kde je sakra Acheron? Na někoho, kdo byl údajně ochotný dát v sázku svůj zadek pro ostatní Temné lovce, byl překvapený, že Atlanťan tu není.

Setřel si ret a vrátil se zpátky ke sněžnému skútru.

„Tak už pojď,“ řekl. „Máme ještě hodně práce.“

Odešel a nechal ji, aby si našla vlastní cestu.

„Potřebuji tvoji pomoc, Zareku. Potřebuji, abys mi řekl, kam nemám chodit, abych do ničeho nevrazila.“

Toužil ji připomenout to, jak prohlašovala, že je samostatná, ale pak se jeho myšlenky stočily k jeho vzpomínkám na to, jaké to bylo vidět jen stíny.

Chodit přes věci, protože je nevidíte.

A on už se jí nechtěl nikdy dotknout.

Nenáviděl jen pomyslením na to, protože pokaždé, když ji cítil, chtěl víc. Proti své vůli, se ocitl vedle ní a vzal ji za ruku. „No tak, princezno.“

Astrid skryla svůj úsměv. Jeho tón byl drsný, ale přesto ve svém nitru cítila malé vítězství. Nemluvě o skutečnosti, že přestal používat princeznu jako urážku. Nemyslela si, že by si uvědomoval, že vždy když ji tak řekne, tak jeho hlas zní něžně.

Někdy během jejich snu, se urážka, kterou si jí držel od těla, se stala pohlazením.

Zarek ji vedl do své chaty.

„Postav se sem,“ řekl jí a umístil ji vlevo od dveří.

Všude kolem sebe slyšela šustění. Zatímco on byl zaneprázdněný, hladila rukou stěnu vedle ní. To co tam našla, ji překvapilo.

Zamračila se, když rukou přejížděla přes rýhy a roviny na stěně. Byl to neuvěřitelný hmatový vjem. Velmi složitý. Propracovaný. Ale to, čeho se dotkla, bylo tak velké, že si nedokázala představit to, co to je.

Ale jak rukou sledovala rytiny, zjistila, že zabírá celou zeď.

„Co je to?“ zeptala se.

„Pláž.“ řekl roztržitě.

Vyklenula obočí. „Ty máš do zdi vytesanou pláž?“

„Já se jen nudil, chápeš?“ vyštěkl. „Tak jsem začal vyřezávat věci. Někdy v létě jsem se pustil do dřeva a začal jsem vyřezávat do zdí a polic.“

Stejně jako vlk, kterého vyřezal v jejím domě.

Astrid o něco zakopla a tak se zachytila poličky na stěně.

Několik věcí z ní spadlo k nohám.

Zarek zaklel. „Myslel jsem, že jsem ti řekl, abys zůstala na místě.“

„Omlouvám se.“ Sklonila se, aby vzala ty věci a zjistila, že to jsou vyřezaná dřevěná zvířátka. Zdálo se, že jich jsou desítky. Ohromila ji složitost každého kusu, když přes ně přejela prsty. „To všechno ty?“

Neodpověděl, popadl ty věci a začal je skládat zpátky. „Zareku,“ řekla s vážným tónem, „mluvím s tebou.“

„A co ti mám prosím tě říct? Ano, vyřezal jsem ty zatracené věci. Obvykle tři nebo čtyři za noc. Šťastná?“

„Tak to by jich mělo být víc. Kde jsou ostatní?“

„Nevím,“ řekl a jeho hlas byl trochu méně nepřátelský. „Nějaké vždy vezmu do města a zbytek jsem prostě spálil.“

„Copak pro tebe nic neznamení?“

„Ne, mně je to všechno u prdele.“

„Všechno?“

Zarek se odmlčel a podíval se na ni, jak tam vedle něj klečí.

Tváře měla odřené, její kůže už nebyla tak měkká a chráněná jako předtím, když se probudil v jejím domě. Dívala se mu přes rameno, ale on věděl, že to je tím, že si není jistá, kde přesně je.

Její rty byly pootevřené a vlasy rozčuchané. V duchu ji viděl ve svém náručí, jak se její tělo tře o to jeho. A v tu chvíli zjistil překvapivý objev.

Na nikom mu nezáleží.

Jen na ní.

I když lhala a napálila ho, nechtěl jí ublížit. Nechtěl vidět její citlivou pokožku ošlehanou mrazem.

Chtěl ji ochránit před světem.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ach, jak moc se nenáviděl za tuhle svou slabost.
„Všechno, princezno,“ zašeptal a ta lež mu vžela
v krku.
„Mě nic nezajímá, absolutně nic.“
Natáhla ruku, aby se mohla dotknout jeho tváře.
„A tahle lež má být v můj prospěch, nebo ten tvůj?“
„A kdo říká, že je to lež?“
„Já, Zareku. Na muže, který se o nic nestará, jsi vynaložil
velké úsilí, aby ses ujistil, že jsem v bezpečí.“ Usmála se
na něj. „Já tě znám, můj krásný princí. Já vidím, co v tobě
je.“
„Jsi slepá.“
Zavrtěla hlavou. „Nejsem ani zdaleka tak slepá, jako ty.“
Pak udělala tu nejvíce nepředvídatelnou věc ze všech.
Naklonila se dopředu a uvěznila jeho rty svými.
Při pocitu jejich vlhkých, sladkých rtů, kdy její jazyk
laskal ten jeho, se od něj něco odlomilo.
Tohle nebyl sen.
Tohle bylo skutečné.
A bylo to taky naprosto úžasné. Chutnala stejně dobře
jako předtím, ne-li o mnoho líp.
Přitiskl ji k sobě a převzal kontrolu nad jejich polibkem.
Chtěl ji celou pohltnout. Chtěl si ji vzít právě teď, na
podlaze, až by byl celý ukojený a vyčerpaný.
Ale podle snu, který se mu zdál, bude třeba víc než jen
obyčejné sexuální spojení, aby se oheň v jeho těle uhasil.
Mohl by se s ní milovat celou noc, a stejně by ráno prosil,
aby nepřestávali.
Jeho planoucí polibek bral Astrid dech. Jeho oheň
vzplanul i v ní.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Byl její bojovník. Skutečný a divoký.
Chladnou rukou jí vklouzl pod košili a do dlaně uchopil její ňadro. Zachvěla se, když prsty odsunul krajkovou podprsenku a okamžitě upozornil na ztvrdlou bradavku.

Nikomu ještě nedovolila, aby se jí tak dotýkal. Ale nakonec s ním dělala hodně věcí, které ještě nedělala. Celý svůj život vedla obezřetně a dělala jen to, co bylo správné. Byla typem ženy žijící podle pravidel, kterou ani nenapadne je porušit nebo zpochybnit.

Zarek v ní však něco osvobodil. Něco divokého a nádherného.

Něco neočekávaného.

Odtrhl se od jejích rtů a rukou se přesouval níže, po jejím břiše až k pasu.

Zachvěla se, když jí rozepnul kalhoty a stáhl zip dolů. V jejich snu mezi nimi byla vždy bariéra, která dělala sen neskutečným. Byl to prostě jen sen.

Dnes ta bariéra byla pryč. Jakmile se jí dotkne ve skutečném světě, tak nebude cesty zpět.

K čertu, co řeší? Ona se stejně nikdy nemůže vrátit k tomu, co bylo předtím. Už nikdy nebude taková jako předtím.

„Chceš, abych si to s tebou rozdal na zemi, princezno?“
Hlas měl zastřený a hluboký hladem.

„Ne, Zarek,“ nadechla se. „Ale milovat se se mou můžeš kdykoliv chceš.“

Vzala jeho ruku do své a vedla ji pod kalhoty k bavlněným kalhotkám.

Zarekovi se zadržával dech, když rozevřela nohy a zvala

ho k sobě. Hleděl na ni, ležící na jeho podlaze. Pomačkaná košile byla vyhrnutá a odhalovala její oblé břicho, zatímco jeho ruka byla schovaná pod jejím růžovým spodním prádlem. Drobné chloupky vykukovaly, když ji něžně masíroval. Rozepnula mu kalhoty a osvobodila z nich jeho erekci. Nemohl se ani pohnout, když ho vzala do svých teplých rukou.

Tělo měl v jednom ohni, když jeho ruka zajela hloub přes vlhké kudrlinky až do středu jejího těla a tak se jí mohl důvěrně dotýkat, zatímco ho ona hladila.

Již byla vlhká, zduřelé záhyby ženskosti prosili o víc. Hladila ho rukou tak, až byl bolestně tvrdý.

Dráždil ji prsty a těšil se ze zvuků jejího mumlavého potěšení.

Sklonil hlavu k jejím prsům a začal si hrát s jejími bradavkami. Sál ji a škádlil, přičemž nikam nespěchal. Chtěl víc, ponořil do jejího těla prsty a dotkl se něčeho, co ho zarazilo. Něco, co v jeho snu nebylo. Okamžitě zchladl.

Odtáhl se od ní, ale na prstech stále cítil její panenskou blánu.

„Ty jsi panna?“

„Ano.“

Zaklel a odtrhl se od ní.

„Ty jsi panna,“ zopakoval. „Jak sakra můžeš být panna?“

„Lehce. Ještě nikdy jsem nespala s žádným mužem.“

„Ale ten sen...“

„Byl to přece sen, Zareku. Tohle je moje skutečné tělo.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Před očima se mu zatmělo, když se do něj zakousla neopodstatněná žárlivost.

Jeho nymfička si našla mezeru v podvádění. „Tak mi řekni, s kolika chlapy sis to ve snu rozdala?“

„Ty hajzle jeden!“ vyštěkla a rychle si sedla. „Kdybych mohla vidět tvou tvář, tak bych ti jednu uvalila!“

Odtáhla se od něj a vztekle začala na sebe házet oblečení. Tváře měla zarudlé a třásly se jí ruce, a když oba proklínala, lapala po dechu.

A v tu chvíli to pochopil.

Nikdy by se na něj tak nerozzlobila, kdyby byla vinna tím, z čeho ji odsoudil.

Nikdy nebyla s jiným mužem.

Jen s ním.

To poznání ho uzemnilo.

Nemohl pochopit, proč zrovna jemu chtěla nabídnout to, co nikomu jinému před tím.

V jeho světě něco takového nedávalo smysl.

„Proč chceš být zrovna se mnou?“

Přestala se oblékat a podívala se jeho směrem.

„Nemám vůbec ponětí. Jsi nevrlý. Hrubý. Nesnesitelný. Fakt jsem nikdy ve svém životě neviděla nikoho tak nepřizpůsobivého a... a ... nepřijemného. K nikomu nemáš respekt, ani sám k sobě. Jediné, co dokážeš je, d'obat, d'obat, d'obat. Vždyť ty ani nedokážeš být šťastný.“

Astrid otevřela pusku, že bude pokračovat, ale pak se zastavila, když se zastavila nad tónem hlasu, jakým se jí Zarek zeptal.

Nebylo to obviňující. Byla to pouhá zvědavost. Ale co jí opravdu zarazilo, že ta otázka byla položena z hloubky jeho srdce. „Opravdu chceš znát pravdu, Zareku? Chci být s tebou, protože jen s tebou se cítím rozechvěle a horce. Kdykoliv jsem s tebou, chci natáhnout ruku a dotknout se tě. Chci tě v sobě cítit, držet tě blízko sebe a říct ti, že je všechno v pořádku. Že nikomu nedovolím, aby ti ublížil.“

„Já ale nejsem dítě,“ řekl rozzlobeně.

Astrid hmatala v temnotě, dokud nenašla jeho ruku na podlaze hned před sebou. Vzala ji do své a pevně stiskla.

„Ne, ty nejsi dítě. Nikdy si jím nebyl. Děti by měly být ochraňovány a opečovávány. Měli by mít někoho, kdo by jim přišel na pomoc, když pláčou. Tys neměl nikoho, kdo by tě pohladil. Nikdo ti nevyprávěl pohádky, ani tě nerozesmál, když jsi byl smutný.“

Tragédie jeho života pronikala do srdce a způsobovala ji bolest. Chtělo se jí plakat nad všemi křivdami jeho životě. Věci, které jí byly jako dítěti dopřány, avšak jemu odeprény. Přátelství, štěstí, rodinu, přijetí.

A ze všeho nejvíc lásku.

Jeho život byl tak nespravedlivý.

Rukou ho pohladila po svalnatém rameni až ke krku, zabořila mu do vlasů prsty. „Miluj se se mnou, Zareku. Nemohu odnést tvou minulost, ale můžu tě držet teď a tady. Chci se s tebou podělit o své tělo, i kdyby to mělo být jen malou chvilku.“

Silně si ji k sobě přitáhl a vášnivě ji políbil. Vzdychna a znovu ji zády položil na zem.

Astrid skopla boty a svlékla kalhoty i kalhotky. Přes

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

hlavu si přetáhla košili a odepnula podprsenku. Měla by být v rozpacích - ještě se před nikým nesvlékala. Ještě nikdy předtím nebyla nahá, zatímco on byl oblečený.

Teď se nestyděla. S ním se cítila silná. Žensky. Věděla, že po ní touží a chtěla ho potěšit.

Lehla si zpět na studenou podlahu.

Zarek uchváceně sledoval, jak před ním Astrid rozevřela nohy. Bradavky měla od zimy a vzrušení jako ztvrdlé.

Vlasy měla rozpuštěné, padaly jí na ramena, a ruce měla položené na břicho.

Bylo to ale její hebké jádro, na které se díval. Tělo měla připravené a toužilo po něm, tak jako on toužil po ní.

"Je mi zima, Zareku." zašeptala. "Zahřeješ mě?"

Měl by vstát a opustit ji.

Ale nemohl.

Nikdo mu ještě nikdy nenabídl takový drahocenný dar.

Jen Astrid.

Ze slavníku popadl přikrývky a zakryl jí jimi. Svlékl si vlastní oblečení a pak se k ní připojil.

Roztáhl jí rukama stehna a na moment hleděl na to nejtajnější místo jejího těla.

Byla tak krásná.

Hladil ji prsty a pod horkými kožešinami se roztřásla ještě víc. Palci ji otevřel a prsty nahradila ústa.

Astrid lapala po dechu, když v sobě ucítila Zarekův laskavý jazyk. Laskal ji a sál a jeho horký dech jí hrál.

Rukama si ji přidržel na bocích, přitahoval si ji blíže k ústům a drsným lícím. Zasténal, jakoby mu její chuť připadala nebeská. Oblízla si rty a rukama ho hladila po

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

tváři, dokud ji on utěšoval.

Srdce se jí rozbušilo, když mu jeho čelist v jejích dlaních ztuhla. Ve snech byly jeho doteky nepředstavitelné, skutečnost byla mnohem intenzivnější. Mnohem uspokojující.

Hlava se jí točila a srdce bilo jako o závod. Přeháněla se přes ni bezuzdná extáze a ona jen volala nahlas jeho jméno a tiskla se k jeho rtům.

Když přišel vrchol, vykřikla; držela si na sobě jeho hlavu, zatímco se její tělo třísťilo na tisíce kousků.

Nepřestával ji laskat, dokud spokojeně nepředla, pak se Zarek nadzvedl a díval se, jak se chvěje. Horní část trupu měla pokrytou kožešinami a příkrývkami, ta dolní byla odhalena a leskla se v měkkém světle lucerny od její vlhkosti a jeho laskání.

Tvář měla zrzůvělou, oči jasné.

Ještě nikdy u sebe doma neměl ženu. Natož nahou ženu. Sundal z ní všechny deky. Povzdechla, když se jí posouvali po oteklých a citlivých prsou. Odešel od ní, aby ze sebe sundal veškeré oblečení.

Natáhla se k němu, když si na ni lehl a vsakoval do sebe její teplo.

Zarek zavrčel když ucítil jak se její bradavky třou o jeho hrud'. Špička jeho penisu se tlačila na vlhké chloupky mezi jejíma nohama.

Astrid je přikryla dekami a objala ho celým svým tělem. Bohové, jaké je to nádherné držet ji pod sebou v náručí. Tváří v tvář. Nohama ho objala kolem boků, rukama ho hladila po zádech.

Sklonil hlavu a políbil ji, vnikal jí do úst jazykem.

Ale nebyla to její ústa, kam chtěl proniknout...

Rukou jí sjel po celé délce ramene a proplétal si s ní prsty. Držel její ruku nad jejich hlavami a polibek ještě více prohloubil.

Astrid polkla, když pocítila jak na ni přenesl celou váhu svého nádherně hříšného těla.

Vrcholem údu se opřel o vchod do jejího klína. Prohnula se v zádech a čekala, kdy ji zaplní.

Prohloubil jejich polibek a jedním, dlouhým, tahem do ní vklouzl.

Astrid přikrčila tvář a zasténala nad tou bolestí, která přehlušila její slast.

Zarek z ní okamžitě vyklouzl. „Ach Bože, Astrid, ublížil jsem ti? Omlouvám se. Nevěděl jsem, že to bude bolet.“ Jeho upřímná a bezprostřední lítost ji překvapila víc než předešlá bolest.

Omluvy a Zarek šli spolu ruku v ruce asi jako dikobraz a balónky.

Zjevně nechápe, co udělal.

„To je v pořádku,“ líbala ho, dokud se neuklidnil. „Je normální, že to na poprvé bolí.“

„Mě to nebolelo, když jsem to dělal poprvé. Věř mi.“

Astrid se zasmála. „Tohle je taky jen ženská záležitost, krásný princí. Je to v pořádku, opravdu.“

Sáhla mezi jejich těla a našla ho stále vzrušeného a pulzujícího. Rukou ho vyzvala a on hluboce zavrčel.

Zakousla se do spodního rtu a vedla ho zpět k sobě.

Vzepřel se a zabránil jí, aby ho zavedla dovnitř. „Nechci ti ublížit.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Naplnila ji radost. „Ty mi neublížíš, Zareku. Chci tě mít v sobě.“

Pár minut váhal, ale nakonec do ní pomalu vnikl.

Oba zasténali.

Astrid se prohnula; takové úžasné bylo mít ho hluboko v sobě. Tak mohutného. Tak dobyvačného.

Rukama mu bloudila po svalnatých rukou a zádech.

Už jen jediná věc chyběla k dokonalosti. Aby se mu mohla během jejich milování dívat do očí. To byla jediná věc, která jí chyběla ve srovnání se sny. I když to bylo pro ni tentokrát cennější, přála si, aby ho mohla vidět.

Zamumlal její jméno, zabořil jí rty do hrdla a zuby ji poškrábal na kůži. Začal se pomalu, důkladně pohybovat.

Zarekovi bušilo srdce, když cítil, jak ho obklopuje její horkost a vlhkost a nechal se uklidňovat jejím jemným tělem.

Její dotek byl jako dotek ráje. Jeho jméno vyslovené jejími ústy bylo jako brána do nebe.

Ani jednou se mu nesnilo, že se při spojení s ženou dá cítit to, co cítil.

Do dlaní uchopila jeho tvář.

"Co to děláš?" zašeptal.

"Chci tě vidět."

Položil na její ruku tu svou a pak pootočil obličej a políbil ji do dlaně.

Dojatá Astrid cítila jak se v ní pomalu a rázně hýbe.

Strniště na jeho tvářích ji škrábalo v dlaních, ale rty měl jemné a něžné.

Byl jako zkrocený panter. Stále divoký ve svém srdci,

který věděl, že k vám může přijít a dát vám čenich do ruky, pokud jste se o něj starali a nehýbali se příliš prudce.

Uložil se na ni celou délkou těla a obličej jí zabořil do krku. Rukama ho hladila po mohutných zádech směrem k bokům.

Milovala, když takto spolu ležely. Když jeho boky naráželi na její boky.

Rukama prošla ze zad dopředu a sklouzla jimi mezi jejich těla. Chloupky jí jemně škrabali pokožku, když do ruky vzala jeho vlhký penis a tak cítila každý pohyb z jejího těla ven a zase dovnitř.

Zarek zadržel dech, když se ho dotkla, zatímco se v ní pohyboval.

Ach ten pocit jejích rukou na něm...

Políbil ji a cítil, jak rukou prozkoumává místo jejich spojení. Když ho mírně stiskla, zavrčel, nebezpečně blízko svému orgasmu.

„Pomalu, Princezno,“ vydechl a odtáhl od sebe její ruce.

„Nechci, aby to skončilo tak brzo. Chci si tě ještě chvílku vychutnat.“

Astrid se usmála, když slyšela jeho chraplavý hlas. Držel ji ruce nad hlavou a se skloněnou hlavou ji laskal prsa.

Ach, jak moc toho muže miluje.

Tu jeho mrzutost a nedokonalost. Miluje ho prostě se vším všudy.

„Jsem celá tvoje, miláčku,“ zašeptala. „Klidně si dej na čas.“

A to taky udělal. Zlíbal každý centimetr jejího těla, na který dosáhl, zatím co se v ní pohyboval.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Účinek, který na ni mělo tohle jeho gesto, bylo větší, protože věděla, že něco takového nikdy nedělal. On nebyl člověk, který objímá kde koho. Nikdy dobrovolně nelaskal nějakou ženu, jen kvůli jejímu úsměvu. Byl jako lišák, který opustí svoje doupě, jen když uslyší její kroky. Jen ona sama ho dokázala zkrotit.

Nikdy nebude patřit nikomu jinému, jen jí.

Astrid ovládl orgasmus, až dokola volala jeho jméno.

Zarek zrychlil přírazy a připojil se k jejímu vyvrcholení.

Ležel na ní, celý slabí a lapající po dechu a poslouchal bušení jejího srdce v hrudi.

Nebylo místo kde by byl radši, než s ní. S její sladkou vůní, která provoněla jeho kůži a uklidňovala ho.

Ještě nikdy mu nebylo takové teplo a nikdy se necítil tak přesycený.

Tak šťastný.

Jediné, po čem toužil, bylo ležet nahý s ní a zapomenout na zbytek světa.

Bohužel, to byla ta jediná věc, kterou nemohl udělat.

Jemně ji políbil a přitáhl ji k sobě. „Měli bychom se obléct. Nejsem si jistý, kdy sem přijde Thanatos, ale vsadím všechny svoje prachy na to, že přijde.“

Přikývla.

Zarek zaváhal, když spatřil krev na jejích stehnech, jak porušil její panenskou blánu.

Zatnul zuby a otočil se od ní, jak se zastyděl za skutečnost, že si ji vzal na zemi, jako nějaké zvíře. Tohle si nezasloužila.

Vůbec si nezasloužila být s ním.

Ale co má dělat?

Měl by ji zničit.

Posadila se a dotkla se jeho ramene. Ten pocit, jakoby ho trhal na kusy. Byla mu tak blízká.

Byla úžasná.

Proč se mu tedy svírá žaludek?

„Zareku? Stalo se něco?“

„Ne,“ zalhal, nemohl ji říct to, co si myslí. Nikdy se neměla milovat s někým, jako je on. Byl tak hluboko pod její úroveň, že si nezaslouží ani její laskavost.

Od ní si nezaslouží nic.

A přesto se natáhla a dotkla se ho. Vůbec mu to nedávalo smysl.

Opřela si tvář o jeho záda a obejmula ho okolo pasu.

Stěží mohl dýchat, když mu rukou přejížděla po hrudi v uklidňujícím gestu.

„Ničeho nelituji, Zareku. Doufám, že to cítíš stejně.“

Opřel se o ni a snažil se, aby jeho srdce bylo schopné zastínit to, co měli společného.

„Jak bych mohl litovat, když to byla moje nejlepší noc v mém dosavadním životě.“ Hořce se zasmál, když si vzpomněl, co se všechno stalo od chvíle, kdy ho Jess probudil. „Tedy, nepočítám Terminátora, který po nás jde a bohyni, která chce, abych byl mrtvý a-“

„To si dokážu představit,“ řekla se smíchem. Hladila ho po krku, až se celý roztrásl. „Vypadá to beznadějně, že?“ Zamyslel se nad tím. „Beznaděj znamená, že někdy nějaká naděje existovala. A to bylo další slovo, kterému nerozumím. Naděje je jen pro ty, kdo mají možnost volby.“

„A ty ne?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Začal si hrát s jejím plavým pramenem. „Já jsem otrok, Astrid. Nikdy jsem nepoznal naději. Dělam jen to, co mi přikážou.“

„Tohle už nikdy nebudeš muset dělat.“

Tohle nebyla tak docela pravda. Jako člověk, se nikdy neodvážil otevřít pusu v protestu. Vzal si výprask, kdykoliv se někomu zachtělo a snášel ponižování, aniž by cokoliv udělal.

To až byl Temný lovec, tak se naučil bojovat.

„Myslíš, že je Saša v pořádku?“

Její náhlá změna tématu ho překvapila. „Nevím. Jess to se zvířaty umí. Dokonce i s Katagariánci.“

Zasmála se tomu. „Zareku, věřím, že nakonec dokážeš ostatní uklidňovat. Protože jsem spíš očekávala, že řekneš něco v tom smyslu, že určitě leží někde v příkopu.“

Pohlédl na její malou ruku, kterou měla přitisknutou na jeho srdce.

Byla to pravda. Ona ho zkrotila.

Změnila ho.

A to ho vyděsilo víc, než monstrum, které toužilo po jeho smrti.

Thantatosem se může zabývat později, ale tyhle emoce...

Byl proti nim absolutně bezmocný.

„No dobře, s trochou štěstí fakt leží někde v příkopu.“

Zasmála se a políbila ho na záda. Pak se odtáhla s tím, že se oblékne.

Zarek ji s bušícím srdcem pozoroval. Co to jen je, že chce být v ní víc než cokoliv jiného?

Kvůli ní se chtěl chovat slušně. Chtěl být jiný.

Lidský.

Chtěl dělat věci, které nikdy předtím nedělal.

Přinutil se vyhodit svoje staré oblečení do koše a vytáhl si nové ze skříně.

Alespoň už neměl díru v zádech na kabátu. Za chvílku ji už oblékal do své staré parky.

„Co to je?“ zeptala se, když jí parku přehodil přes ramena.

„Bude ti v tom větší teplo než v kabátu.“

Strčila ruce do rukávů, zatím co on pro ně vytahoval rukavice, čepice a šály.

„Kam to jdeme? Nebude svítat?“

„Ano bude a uvidíš. Možná.“

Když se oba oblékli a obuli, přemístil kamna, aby mohl otevřít padací dveře pod nimi.

Pomohl dolů Astrid, slezl za ní a zavřel poklop. Pak pomocí své telekineze vrátil kamna zpátky na místo.

„Kde to jsem?“

„V tunelech.“

Zarek rozsvítil baterku. Byla tu větší tma než v hrobě a pekelná zima. Ale byli v bezpečí.

Alespoň na chvíli.

Pokud Thanatos přijde za denního světla, neměl by je tady najít. Nikdo by je neměl najít.

„Co jsou to za tunely?“

„Stručně řečeno jsem se nudil. Poté co jsem v chatě vyřezal vše, co jsem mohl, tak jsem začal kopat pod ní.

Myslel jsem, že tak budu mít větší prostor v letním období a v létě tady není taková zima a v zimě zase zima. Nemluvě o tom, že jsem byl vždycky paranoidní a

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

každý den jsem očekával, že přijde Acheron, aby mě zabil. Chtěl jsem mít prostě nějakou únikovou cestu, o které by nevěděl.“

„Ale vždyť je země zamrzlá. Jak se ti to povedlo?“

„Jsem silnější než normální člověk a měl sem devět set let na to, abych na tom mohl pracovat. Když jsi v pasti a nudíš, tak začneš dělat šílené věci.“

„Jako třeba, že se snažíš kopat tunel do Číny?“

„Přesně tak.“

Vedl ji úzkou chodbou do malé místnosti, kde měl zbraně.

„Už ses tu před tím schovával za dne?“

„Vzhledem k tomu, že se nechci vznítit, tak myslím, že tohle je nebezpečnější místo, že jo?“

Přikývla.

Když už si vzal všechny arzenál, který pobral, tak ji zavedl do nejhlubšího konce tunelu. Poklop nad nimi vedl ho hustého lesa, který obklopoval jeho chatu. Bylo to velmi bezpečné místo, kudy může utéct, až se setmí.

„Co kdyby sis lehla a vyspala se?“ řekl.

Bez přemýšlení si sundal svůj kabát z pižma a položil ho na zem.

Astrid už chtěla začít protestovat, ale pak se zarazila.

Laskavosti byli Zarekovi cizí. A proto si nestěžovala, kvůli jeho dobrému skutku.

Místo toho si lehla na jeho kabát.

On se ale ani nepohnul, aby se k ní připojil. Prošel v omezeném prostoru kolem ní a zdálo se, že jen čeká na to, až usne.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zvědavá z toho, co má v plánu, zavřela oči a předstírala spánek. Zarek čekal několik minut, než zvedl Spawnův mobilní telefon. Vylezl po schodech nahoru a otevřel poklop do lesa, aby měl telefon lepší signál a ujistil se, že dovnitř nebude proudit předjitřní světlo.

Zarek si nebyl jistý, jestli to bude fungovat, nebo ne, ale musel to zkusit.

Našel v seznamu Ashovo číslo a stiskl vytáčení.

„No tak, Acherone,“ řekl polohlasem. „Vem ten zatracený telefon.“

Astrid ležela tiše a s naprostou jistotou věděla, že to Ash nezvedne. Artemis mu to nedovolí.

Ale pak, vždyť Artemis nemá všechno pod rukou.

Použila svoje omezené pravomoce, aby zesílila mobilní signál.

Ash se prudce probudil v okamžiku, kdy zazvonil telefon. Ze zvyku se převálil na posteli, aby mohl dosáhnout na svůj batoh, když si vzpomněl, kde je a že nesmí zvedat telefony, zatímco je v Artemidině chrámu. A když už jsme u toho, jeho telefon by neměl ani zvonit. Na Olympu nebyl vysílač, takže tady byli telefony k ničemu.

Což znamená, že do toho musí být zapletená Astrid...

Ale pokud ho Artemis načapá, jak mluví s nymfou, tak bude jako roznětka a zruší jejich dohodu. Ne že by mu záleželo na to, co s ní bude, ale nechtěl Artemidin hněv obrátit na Astrid.

Zaskřípal zuby, vytáhl telefon a zapnul hlasovou schránku, zatímco poslouchal zprávy.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Z toho co slyšel, se mu zatmělo před očima.
Nebyla to Astrid. Byl to Zarek.
„Zatraceně, Acherone, kde jsi?“ Zarek zavrčela a pak několik vteřin bylo ticho. „Já... já potřebuji tvoji pomoc.“
Ashovi se sevřel žaludek, když uslyšel ta čtyři slova, která si nemyslel, že někdy Zarek vysloví.
Bývalý otrok na tom musel být dost špatně, když přiznal, že potřebuje něčí pomoc. Zvlášť on.
„Podívej se, Acherone, já vím, že už jsem odepsaný a je mi to jedno. Nejsem si jistý, kolik toho víš o mé situaci, ale nejsem sám. Někdo je tu se mnou. Její jméno je Astrid a ona říká, že je nymfa spravedlnosti. Ta věc, Thanatos, jde po mě a dneska večer zabil jednoho Temného lovce. Jsem si jistý, že pokud se mu Astrid dostane do rukou, zabije ji. Musíš ji kvůli mně ochránit, Acherone... prosím. Potřebuji, abys přišel a ochránil ji, zatímco budu bojovat s Thanatosem. Pokud už to nechceš udělat kvůli mně, tak to udělej pro ni. Ona si nezaslouží zemřít, protože jediné, co udělala, bylo to, že mi pomohla.“
Ash se posadil na posteli. Telefon v ruce držel tak pevně, že ho zlobou skoro zničil.
Chtěl mu něco říct, ale neodvážil se. Celé jeho tělo bylo plné hněvu a bolesti.
Jak se Artemis opovážila. Znova ho zradila.
K čertu s ní.
Měl vědět, že se o Thanatose nepostará tak jak slíbila. Co na tom, že zanikne jeden další život?
Nezáleží jí na ničem jiném než na sobě.
Ale Ashovi to nebylo jedno. Prožíval to takovým způsobem, jaký Artemis nikdy nepochopí.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Jsem ve své chatě a mám Spawnův telefon. Tak mi zavolej. Musím ji odsud dostat co nejdřív.“

Telefon ohluchl.

Ash odhodil příkrývku a pouhou myšlenkou na sebe přivolal oblečení. Plný zuřivosti, strčil telefon do batohu a s rámusem otevřel dveře ložnice.

Artemis seděla na trůnu a před ní stálo její dvojče, Apollón.

Oba zmlkli, když vstoupil.

Není divu, že mu Artemis řekla, aby si odpočinul.

Věděla, že není nejlepší, když je v jedné místnosti s Apollónem. Vycházeli spolu stejně líp než Artemis se Simi.

Apollón se na něho osočil.

Ash pohnul rukou a srazil boha zpátky. „Drž se ode mě, Sluníčko. Nemám dneska na tebe náladu.“

Ash zamířil ke dveřím a zjistil, že mu cestu blokuje Artemis. „Co to děláš?“

„Jsem na odchodu.“

„Nemůžeš odejít.“

„Jdi mi z cesty, Artemis. Mám takovou náladu, že bych ti mohl ublížit, pokud tam budeš stát.“

„Přisahal jsi, že tu zůstaneš po dobu dvou týdnů. Pokud opustíš Olymp, zemřeš. Nemůžeš porušit svoje slovo. To přece víš.“

Ash zavřel oči a proklínal tu maličkost, na kterou ve svém hněvu zapomněl. Na rozdíl od Olympských bohů, jeho přísaha byla závazná. Poté co pronese přísahu, je jí vázán bez ohledu na to, jak moc ji touží porušit.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Co ten tady dělá?“ zavrčel Apollón. „Řekla jsi mi, že už za tebou nechodí.“

„Drž hubu, Apollóne,“ řekli stejně spolu s Artemis. Ash se na Artemis zamračil a o krok ustoupil. „Proč jsi mi lhala o Thanatosovi? Řekla jsi mi, že byl znovu spoután.“

„Nechtěla jsem lhát.“

„Ne? Tak proč se volně potlouká po Aljašce a zabíjí moje Temné lovce, když jsi mi řekla, že je spoutaný?“

„Zabil Zareka?“

Pousmál se. „Setři si ten nadějný pohled z tváře. Zarek je naživu, ale někdo jiný byl zabit.“

Její tvář zvážněla. „Koho zabil?“

„Jak já to mám vědět? Jsem uvězněný tady s tebou.“

Ztuhla po jeho slovech. „Řekla jsem Věštčům, aby ho stáhli, potom co ho Dion osvobodil. Předpokládala jsem, že udělali to, co jsem chtěla.“

„Tak kdo ho pustil tentokrát?“

Oba se otočili na Apollóna.

„Já to neudělal,“ odsekl Apollo. „Já ani nevím, kde to stvoření máš.“

„Bude pro tebe lepší, když v tom nebudeš mít prsty.“ zavrčel Ash.

Apollo se na něj posměšně usmál. „Ty mě nevyděsíš, člověče. Zabil jsem tě jednou, udělám to znovu.“

Ash se lehce a smrtelně usmál. To bylo tenkrát, teď je teď. Nyní jsou na novém bitevním poli, on je na nové pozici a více než s potěšením by bohu slunce vysvětlil změny v pravidlech.

„Udělej nám radost a zkus to.“

Artemis si mezi ně stoupla. „Odejdi, Apollóne.“

„A co on?“

„On není tvoje starost.“

Apollo se na oba zhnuseně podíval. „Nemůžu uvěřit tomu, že dovolíš něčemu takovému, aby vstoupilo do tvého chrámu.“

Když se Artemis odvrátila, celá její tvář hořela rozpaky z toho, co její bratr vypustil z pusy.

Bylo to přesně to, co od ní Ash očekával.

Styděla se za něj a za jejich vztah. Vždycky se ho Artemis snažila držet dál od ostatních olympioniků. Po celá staletí celý Olymp ví o tom, že k ní chodí. Všude se o tom klebetí a dokonce se vsází, jak dlouho spolu zůstanou, ale Artemis nikdy nepotvrdila jejich vztah. Nikdy se ho nehodlala dotknout v přítomnosti jiné osoby.

Zvláštní, že i po 11 000 lety mu stále vadilo, že si ho udržuje jako malé špinavé tajemství. Že po všem, co spolu zažili, dělá, že ho sotva zná, když je v blízkosti někdo jiný.

A přesto ho k sobě připoutala a odmítá ho nechat jít.

Jejich vztah byl zvrácený a tím si byl jistý.

Bohužel v téhle záležitosti neměl žádnou jinou možnost.

Ale pokud někdy najde způsob jak se od ní odpoutat, tak bude utíkat tak rychle, jak jen bude moci. Tohle věděli oba.

Byl to taky důvod, proč si ho drží tak zkrátka.

Apollón se ušklíbl „*Tsoulus*.“

Ash ztuhl, když uslyšel tu starověkou, řeckou urážku.

Nebylo to poprvé, co mu ji někdo řekl. Když byl

člověkem, tak na to odpovídal tak vyzývavě, až chorobným druhem radosti. Jediná věc, která ho zraňovala, bylo poznání, že i po jedenácti tisíci letech na něj ta nadávka padla stejně jako předtím.

Teprve teď mu ta nadávka nedělala radost. Nyní mu hluboce drásala duši.

Artemis popadla bratra za ucho a tahala ho ke dveřím.

„Vypadni,“ zavrčela, vystrčila ho ven a zavřela mu dveře před nosem.

Pak se obrátila zpět, aby mohla čelit Acheronovi.

Ash se vůbec nehýbal. Urážka stále doutnala hluboko v jeho nitru.

„Je to idiot.“

Ash se neobtěžoval jí odporovat. Plně s ní souhlasil.

„Simi, převezmi lidskou podobu.“

Simi vyplula z jeho rukávu a zjevila se vedle něj. „Ano Akri?“

„Musíš ochránit Zareka a Astrid.“

„Ne!“ zakřičela Artemis. „Nemůžeš ji tam pustit. Řekne mu, co se tehdy stalo.“

„Tak ať mu to řekne. Přišel čas. Musí to všechno pochopit.“

„Pochopil co? Chceš, aby znal o tobě pravdu?“

Ash cítil jak se přes něj přelévají vlny a věděl, že se jeho oči změnilly ze stříbrných na červené. Artemis ustoupila.

„To pravdu o *tobě*, před ním chráním.“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Opravdu Acherone? Opravdu si mu vymazal vzpomínky na tu noc, jen kvůli mně, nebo si se bál, co by si o *tobě* pomyslel?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Vlny kolem něj se prohloubily.

Ash zvedl ruku, aby ji tím gestem umlčel, dříve než nad ním převezme kontrolu jeho síla a bude pozdě. Už to bylo dávno, co se naposledy krmil a byl příliš rozrušený, aby se kontroloval.

Pokud by se hádali dál, nebyl si jistý, co by provedl.

Podíval se na Simi, která postávala vedle něj. „Simi, nemluv se Zarekem, ale ujisti se, že je Thanatos nezabije.“

„Řekni jí, ať nezabije Thanatose.“

Ash jí chtěl odporovat, ale pak se zarazil. Neměl čas na to, aby se tady dohadovali. Pokud Thanatos zabije Zareka a Astrid všem se život o mnoho zkomplikuje.

„Nezabíjej Thanatose, Simi. A teď jdi.“

„Dobře, *akri*, budu je chránit.“ řekla Simi a zmizela.

Astrid na něj přimhouřila svoje zelené oči. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi to samotné nechal jen tak jít. Vždyť je to horší než Zarek a Thanatos dohromady.“

„Nemám navybranou, Artie. Pomyslela si na to, co by se stalo, kdyby Astrid zemřela? Jak by asi na to reagovali její sestry?“

„Nemůže umřít, pokud to oni nedovolí.“

„To není pravda a ty to moc dobře víš. Jsou věci, které neovlivní ani sudičky. A ujišťuji tě, že pokud to tvoje šilené zvíře zničí jejich milovanou sestru, tak budou žádat tvoji hlavu.“

Ash už nemusel říkat víc. Protože pokud Artemis přijde o hlavu, tak svět, který všichni známe, se změní v něco opravdu moc děsivého.

„Promluvím s Věštcí.“

„Jo, to teda udělej, Artie, a když už jsme u toho, bude lepší, když popřemýšlíš o tom, jak dostaneš Thanatose pod zámek.“

Ohrnula na něj rty. „Já jsem bohyně, ne služka. Nebudu pro nikoho běhat.“

Ash s k ní postavil tak blízko, že je sotva dělila šířka dlaně. Vzduch se mezi nimi vlnil bojovnou silou, divokostí a syrovými emocemi.

„Dřív nebo později, každý musí udělat něco, co je pod jeho úroveň. Zapamatuj si to, Artemis.“

Odstoupil od ní a otočil se k ní zády.

„Jen proto, že tys prodal sám sebe tak levně, Acherone, to neznamená, že udělám to samé.“

Ztuhl, ale neotočil se k ní, protože její slova jím projela jako šíp. Byla to krutá slova plná zloby. Na špičce jazyka měl slova, kterými by ji za to proklel.

Neudělal to a ona měla zatracené štěstí, že se tak ovládá.

Místo toho promluvil klidně a pečlivě vybíral každé slovo. „Kdybych byl tebou, Artie, tak bych se modlil, abych nikdy nedostal to, co si zasloužím. Ale pokud Thanatos zabije Astrid, ani já tě před tím nebudu moci zachránit.“

Kapitola 12

Zarek zaklapl telefon a podíval dolů na Astrid, jak spí na jeho kabátu. Tak si potřeboval odpočinout, ale nedokázal se k tomu přimět. I když byli jeho rány ještě čerstvé.

Zavřel poklop a přemístil se k místu, kde ležela.

Vzpomínky se přes něj náhle přehnali.

Viděl sám sebe, jak běsní. Viděl tváře a plameny. Cítil vztek a jak je plný hněvu. Zabil ty, které měl chránit.

Zabil je...

Hrozný smích se mu ozval v hlavě. Blesk naplnil místnost.

A Ash...

Zarek se snažil rozpomenout. Proč si nemohl vzpomenout na to, co se stalo v New Orleansu?

Co se stalo v jeho vesnici?

Všechno bylo roztržštěné a nic nedávalo smysl. Bylo to jako tisíce dílků, které někdo hodil na zem a on nemohl přijít na to, kam jaký patří.

Chodil po malém prostoru a dělal všechno možné, jen aby si vzpomenul.

Hodiny plynuly pomalu a on poslouchal, jestli neuslyší jakýkoliv zvuk, který by nasvědčoval tomu, že se Thanatos blíží. Ale někdy kolem poledně ho vyčerpání tak přepadlo, že jediné co dokázal, bylo lehnout si vedle Astrid.

Proti své vůli se ocitla v jeho náručí a on tak vdechoval její sladkou a voňavou vůni, vycházející z jejích vlasů.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Přitulil se k ní, zavřel oči a modlil se, aby se mu zdál příjemný sen...

Zarek klopýtl a trhl sebou, když se objevil na římském dvoře. Jeho potřhané a odřené peplos bylo celé roztrhané, takže celé jeho tělo bylo na odív jeho třem mučitelům.

Bylo mu jedenáct.

Jeho bratři a Marius Marcus před ním unuděně stáli, zatímco jejich otec rozmotával kožený bič.

Nebylo to poprvé a tak Zarek už znal tu ostrou bolest, která bude následovat.

„Nezajímá mě, kolik mu dáte ran, otče,“ řekl Marius.

„Nelituji toho, že jsem Maximillia urazil a až ho příště uvidím, tak to udělám znova.“

Jeho otec se zastavil v pohybu. „Co kdybych vám řekl, že ten ubohý otrok je váš bratr? Co potom?“

Dva chlapci se rozesmáli. „Ten chudák? Neexistuje v něm žádná římská krev.“

Jeho otec se pohnul dopředu, zabořil ruce do Zarekových vlasů a zvedl mu hlavu tak, aby bratři mohli vidět jeho zjizvenou tvář. „Jsi si jistý, že nejste příbuzní?“

Přešel je smích.

Zarek se nehýbal a ani se nemohl nadechnout. Vždycky svůj původ znal. Bylo mu to připomínáno každý den, když kolem něj procházeli ostatní otroci, kteří mu plivali do jídla a bili ho, aby si na něm mohli vylít svůj vztek na zbytek rodiny.

„O čem to mluvíš, otče?“ zeptal se Marius.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Jeho otec Zarekovu hlavu odhodil na schod a pustil ho. „Zplodil jsem ho se strýcovou oblíbenou děvkou. Proč si myslíš, že byl ke mně poslán už jako dítě?“

Marius se kousl do rtu. „On není můj bratr. To už bych vzal za bratra Valeria, než tenhle svrab.“

Marius se přiblížil k Zarekovi. Sehnul se a snažil se setkat se Zarekovým pohledem.

Neměl na vybranou, Zarek zavřel oči. Už dávno se naučil, že pohled na bratry by znamenal ještě větší výprask.

„Tak co říkáš, otroku? Máš v sobě nějakou římskou krev?“

Zarek zavrtěl hlavou.

„Jsi můj bratr?“

Znovu zavrtěl hlavou.

„Tak to pak našeho vznešeného otce považuješ za lháře?“

Zarek ztuhl, když si uvědomil, že byl znovu podveden.

Zpanikařil a znovu se od něj chtěl odtáhnout.

Chtěl utéct tomu, co s ním chtějí udělat.

„Opravdu?“ dožadoval se Marius.

Jen zavrtěl hlavou.

Ale to už bylo pozdě. Bič prořal vzduch, děsivě zasyčel a prořízl jeho obnažené tělo.

Zarek se celý roztřesený probudil. Lapal po dechu, pokoušel se vyškrábat do sedu a divoce se rozhlížel v očekávání, že uvidí jednoho ze svých bratrů.

„Zareku?“

Cítil, jak ho teplá ruka pohladila po zádech.

„Jsi v pořádku?“

Nemohl mluvit, když v něm ještě stále hořely staré vzpomínky. Od chvíle kdy se Marius a Marcus dozvěděli pravdu až do dne, kdy jeho otec podplatil otrokáře, platil za skutečnost, že je jejich příbuzný. Jeho bratři si už našli mnoho způsobů.

Ani jediný den nepoznal mír.

Žebrák, rolník, nebo šlechtic, ti všichni na tom byli líp než on.

On byl pro všechny jen ubohý fackovací panák.

Astrid se posadila a objala ho kolem pasu. „Třešeš se. Je ti zima?“

Stále neodpovídal. Věděl, že by ji měl odstrčit, ale tolik toužil po jejím přijetí. Chtěl někoho, kdo by mu řekl, že pro něj není bezcenný.

Někoho, kdo mu řekne, že se za něho nestydí.

Zavřel oči, přitáhl si ji k sobě a položil si hlavu na její rameno.

Astrid byla ohromena jeho neobvyklou reakcí. Začala ho hladit po vlasech a houpala v náručí. Jen ho držela.

„Mohl bys mi říct, co se děje?“ zeptala se tiše.

„Proč? Stejně to nic nezmění.“

„Protože mě na tom záleží, Zareku. Chci to všechno změnit. Tedy pokud mi to dovolíš.“

Jeho tón byl tak hluboký, že musela pozorně poslouchat, aby slyšela, co řekl. „Existuje bolest, kterou nic nevyléčí.“

Položila dlaň na jeho zarostlou tvář. „Jako například?“

Zaváhal na několik úderů srdce, než znovu promluvil.

„Víš, jak jsem umřel?“

„Ne!“

„Na rukou a kolenou, jako zvíře, které prosí o milost.“
Trhla sebou nad jeho slovy. Srdce se jí sevřelo bolestí, že sotva popadala dech.

„Proč?“

Ztuhl a polkl. Zprvu si myslela, že se odtáhne, ale ani se nepohnul. Zůstal tam a nechal se konejšit jejím objetím.

„Viděla jsi, jak se mě otec zbavil? Jak zaplatit otrokáři, aby si mě vzal?“

„Ano.“

„U toho otrokář jsem žil pět let.“

Jeho paže ji pevně sevřela, jak se přemáhal ke svému přiznání. „Nedovedeš si představit, jak se ke mně chovali. To co jsem byl nucen uklízet.

Každý den jsem se probudil a proklínal sám sebe za to, že jsem stále naživu. Každý večer jsem se modlil, abych ve spánku zemřel. Nikdy se mi nezdál jediný sen o tom, že bych utekl odtud a ze života. Myšlenka na útěk byla pro otoka od narození naprosto nepředstavitelná.

Myšlenka na to, že si možná nezasloužím to, jak se mnou jednají, mi nikdy nevnikla do mysli. Bylo tu jen to, čím jsem byl. To bylo všechno, co jsem znal. Ani jsem neměl žádnou naději na to, že by si mě někdo koupil. Pokaždé když nějaký zákazník přišel a viděl mě, slyšel jsem jen jejich ostrá nadechnutí a viděl v rozmazaných stínech jejich zděšené výrazy.“

Astrid se oči zaplnily slzami. Byl to takový krásný muž, že by každá žena zabíjela, jen aby mohl být její, a přesto byl jeho vzhled tak brutálně zničen. Pro takovou krutost není žádné omluvy.

Nikdo by neměl být tak zmrzačený a tak ponižovaný,
jako byl on.

Nikdo.

Přitiskla rty na jeho čelo a shrnula mu vlasy z obličeje.
Byla si jistá, že se s tím ještě nikdy nesvěřil lidské duši.
Jeho hlas byl zcela bez emocí. Jediné co poukazovalo na
jeho bolest, byla napjatost celého jeho těla. Skutečnost, že
i kdyby chtěl, nemůže ji teď nechat jít.

„Jednoho dne přišla krásná dáma,“ zašeptal. „Měla
sebou jako doprovod římského vojáka. Stála ve dveřích a
na sobě měla tmavě modrý peplos. Její vlasy byly černé
jako půlnoční nebe, a její kůže hladká a bez poskvrn.
Moc jasně jsem ji neviděl, ale slyšel jsem ostatní otroky,
jak si šeptají o její výjimečnosti.“

Astrid cítila osten žárlivosti.

Co když ji Zarek miloval?

„Kdo to byl?“ zeptala se ho.

„Další šlechtice, která potřebovala otroka.“

Zarekův dech ji hřál na krku, když si pohrával
s pramenem jejích vlasů a mnul ho mezi mozolnatými
prsty.

Něžnost toho gesta ji hluboce zasáhla.

„Přiblížila se ke kleci, kde jsem uklízel nočníky,“ řekl

„Neodvážil jsem se na ni ani podívat, ale pak jsem slyšel
její slova: Já chci jeho. Předpokládal jsem, že měla na
mysli jednoho z dalších mužů. Ale když si pro mě přišli,
byl jsem naprosto ohromený.“

Astrid se smutně usmála. „Viděla v tobě něco dobrého.“

„Ne,“ řekl ostře. „Chtěla sluhu, který by varoval ji i její
milence, kdykoliv se domů nečekaně vrátí její manžel.“

Chtěla otroka, který by k ní byl loajální. Toho, který by ji byl všechno dlužen. Já byl tím nejubožejším stvořením, které viděla a nikdy nedopustila, abych na to zapomněl. Stačilo jen jedno slovo a poslala by mě zpátky do toho pekla.“

V tu chvíli se od ní odtáhl.

Natáhla ruku a našla ho, jak sedí vedle ní.

„Poslala tě zpět?”

„Ne. Nechala si mě, i když byl kvůli mně její manžel vzteky bez sebe. Nesnesl pohled na mě. Byl jsem tak odporný. Zmrzačený. Poloslepý a tak zjizvený, že se v mojí blízkosti děti rozplakaly. Ženy lapaly po dechu a odvracely ode mě oči, když jsem se jim připlétl do cesty a vyhýbaly se mi v obavě, že bych se o ně mohl otřít.“

Astrid sebou trhla. „Jak dlouho jsi jí sloužil?”

„Šest let. Byl jsem k ní naprosto loajální a udělal jsem cokoli oč mě požádala.“

„Byla na tebe hodná?”

„Ne tak docela. Byla ke mně laskavější než kdokoliv jiný. Ale i ona se na mě nedokázala dívat, stejně jako všichni ostatní, takže jsem byl pořád zavřený v malé cele a zavolala si mě k sobě, jen když k ní přišel na návštěvu její milenec. To jsem pak stál u brány a poslouchal strážce svého pána. Vždy, když se vrátil v době, kdy byli spolu, běžel jsem do jejich ložnice a bušil na dveře, abych je varoval.“

To hodně naznačovalo o jeho smrti. „A tak jsi zemřel? Tvůj pán tě chytil, jak je jdeš varovat?”

„Ne. V ten den, kdy jsem přišel ke dveřím, abych ji varoval, jsem slyšel svou paní, jak křičí bolestí a prosí

svého milence, aby ji přestal bít. Rychle jsem vtrhl dovnitř a našel ho, jak ji bije. Snažil jsem se ji od něj odtrhnout, ale on svou pozornost obrátil na mě. Nakonec uslyšel jejího manžela a utekl. Řekla mi, abych taky utekl a tak jsem to udělal.“

Zarek zmlkl, když ty vzpomínky znova prožíval. Stále viděl tu malou klec, která byla jeho pokojem. Ten zápach a bolest ze zranění.

Cítil bodnutí na obličeji a na krku, které mu uštědřil Arcus, když se pokoušel dostat vojáka od Carlie. Voják ho tak zmlátil, až si myslel, že umře. Byl úplně zničený, zlámaný, sotva se hýbal, dýchal ztěžka a jen se zřítíl do cely, kterou mu určila Carlia.

Seděl na zemi, hleděl na stěnu a přál si, aby ho tělo přestalo bolet.

Pak se otevřely dveře.

Hleděl do rozmazané tváře Carliiného manžela, Theodosia. Tvář starého muže byla plná syrové zuřivosti.

Nejdříve si naivně myslel, že se senátor dozvěděl o manželčiných aférách i jeho podílu na varováních.

Zmýlil se.

„Jak ses opovážil!“ Theodosius ho zvedl za vlasy a vytáhl ho z cely. Muž ho celou cestu po dvoře až ke Carliiným pokojům bil a kopal.

Zarek se v ložnici zhroutil jen kousek od jejích nohou. Ležel na zemi, zbit a krvavý. Třásl se a neměl ponětí, proč ho zmlátili tentokrát.

S nadějí doufal, že ona něco řekne.

Na obličej jí začaly vycházet modřiny, stála tam jako

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

padlá královna a k rozlámanému tělu si tiskla dotrhaný a krvavý župan.

"To je ten, co tě znásilnil?" zeptal se Theodosius manželky.

Zarekovi okamžitě vyschlo v ústech. Ne, nemohl slyšet správně.

Nekontrolovatelně plakala a služebná se ji snažila utěšit.

„Ano, to on mi to udělal.“

Zarek se odvážil podívat na Carliu, nemohl uvěřit, že tak lže. Po všem, co pro ni udělal...

Po výprasku, který utržil od jejího milence, aby ji ochránil. Jak mu to mohla udělat?

„Má paní-“

Theodosius ho zlomyslně kopl do hlavy a nenechal ho dokončit větu. „Tiše, ty bezcenný pse.“ Pak se otočil k ženě. „Říkal jsem ti, abys ho hodila do žumpy. Vidíš, jak to dopadne, když máš slitování s takovými jako je on?“

Na to zavolal Theodosius strážce. Zareka pak rychle vyvedli z pokoje a vzali před radu. Snažil se hájit svou nevinu, ale římská spravedlnost fungovala velmi jednoduše: vinen pokud se nedokáže nevina.

Jeho slovo otroka proti Carliinému bylo bezcenné.

V průběhu jednoho týdne, soudci nařídili mučení z důvodu dostat z něj přiznání. Řekl by a přiznal by se k čemukoli, jen aby ho přestali mučit.

Bolest, kterou si v ten týden vytrpěl, ještě nezažil. Ani otcova krutost se nevyrovnala mučícím praktikám Římanů.

Tak byl vynesena rozsudek. On, panic, který se nikdy žádným způsobem nedotkl ženy, bude popraven za

znásilnění své majitelky.

„Odtáhli mě z cely a vedli mě po celém městě, kde si na mě mohl každý plivnout,“ dřevěný šepot se odrážel od stěn. „Házeli po mně shnilé jídlo, nadávali mi slovy, jaké si neumíš ani představit. Vojáci mě odvázáli z vozu a odvěkli mě do středu davu. Snažili se mě postavit, ale obě nohy jsem měl zlámané. Nakonec mě nechali tak, na kolenou a rukou, aby mě dav ukamenovat. Víš, ještě i teď cítím na sobě každý kámen. Slyším, jak křičí, abych zdechl.“

Astrid se snažila dýchat, zatímco poslouchala jeho příběh.

„Je mi to tak líto, Zareku,“ zašeptala plná bolesti.

„Nemusíš se chovat povýšeně,“ zavrčel.

Opřela se o něj a přitiskl rty k jeho tváři. „Věř mi, že tak jsem to nemyslela. Nikdy bych se nechovala povýšeně k někomu, kdo má takovou sílu.“ Snažil se od ní odtáhnout, ale ona ho pevně držela.

„Nejsem silný.“

„Ale ano, jsi. Nechápu, jak jsi ve svém životě dokázal snést tolik bolesti. Já jsem se vždy cítila opuštěná, ale nikdy ne tak, jako ty.“

Trochu se uvolnil, když ho k sobě přitiskla. Přála si, aby teď mohla vidět. Vidět emoce v jeho tmavých očích.

„Víš, já nejsem blázen.“

Usmála se. „Já vím, že nejsi.“

Dlouze a unaveně si povzdechl. „Proč si neodešla s Jessem, když jsi měla šanci? Teď bys mohla být v bezpečí.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Kdybych tě opustila dřív, než bude soud u konce, sudičky by tě zabili.“

„No a co?“

„Nechci, abys zemřel. Zareku.“

„To říkáš stále, ale nechápu proč?“

Protože tě miluji. Slova se jí zasekly v krku. Chtěla mít tu odvalu a říct mu to nahlas, ale byla si jistá, že by od ní nepřijal.

Ne její krásný princ.

Nejspíš by zavrčel a odstrčil by ji, protože v jeho mysli něco takového neexistuje.

Prostě by to nechápal.

A nebyla si jistá, jestli to kdy pochopí.

Astrid ho chtěla objímat. Utěšovat ho.

Ale ze všeho nejvíc ho chtěla milovat. Takovou, která ji naplňovala, až to bolelo. Dovolil by ji Zarek, aby ho někdy mohla milovat?

„Co mám říct, abys mi uvěřil?“ zeptala se ho na oplátku.

„Vysmál by ses mi, kdybych ti řekla, že se o tebe chci starat. Zlobil by ses, kdybych ti řekla, že tě miluji. Tak mi teda řekni, proč bych měla chtít tvoji smrt.“

Pod rukou ucítila, jak mu na čelisti pracují svaly.

„Kéž bych tě mohl dostat odsud, princezno. Neměla bys tu se mou být.“

„Ne asi ne, ale já *chci* být s tebou.“

Zarek sebou trhl, když uslyšel ta nejkrásnější slova, která mu kdy kdo v jeho životě řekl.

Ohromila ho. Už mezi nimi nebyli žádné zdi. Žádná tajemství. Zнала ho tak jako nikdo předtím.

A přesto ji svou podstatou neznechutil.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Vůbec ji nerozuměl. „Většinu času se sebou nechci být ani já sám. Tak mi řekni proč?“

Odstrčila ho od sebe. „Přísahám, že jsi jako tříletý kluk. Proč, proč? Proč, tak proč je obloha modrá? Proč jsme tady? Proč má pes srst? Některé věci jsou prostě takové, jaké jsou. Nemusí to mít žádný smysl. Na nás je jen to, abychom to přijali.“

„A pokud to nedokážu?“

„Tak máš větší problém, než Thanatose, který tě chce mrtvého.“

Na chvíli se nad tím zamyslel. Mohl by přijmout to, co mu nabízela?

Má v sobě tolik odvahy?

Nevěděl, jak být někomu přítelem. Nevěděl, jak druhého rozesmát, potěšit a být na něj milý.

Na muže starého dva tisíce let, toho o životě věděl opravdu moc málo.

„Řekni mi, princezno. Ale upřímně. Jak mě budeš soudit?“

S odpovědí neváhala. „Pokud to bude v mých silách, tak tě osvobodím.“

Hořce se jí vysmál. „Byl jsem odsouzen k smrti za něco, co jsem neudělal a teď mě chceš propustit, když jsem vinný? Něco se mnou není v pořádku.“

„Zareku-“

„Budou teď vůbec tvůj úsudek akceptovat?“ zeptal a přerušil ji. „Nejsi absolutně nestranná, nebo ano?“

„Já...“ Astrid se odmlčela, když přemýšlela nad tím, co mu má říci. „Přijmou to. Musíme najít nějaký způsob, jak dokázat, že nejsi pro lidi nebezpečný.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Neznáš moc jistě, princezno.“

Jistá si teda nebyla. Ani jednou, za celou věčnost, nikdy neporušila přísahu nestrannosti.

Jen se Zarekem.

„Lehni si, Zareku.“ řekla a zatahala ho za rameno. „Oba si potřebujeme odpočinout.“

Zarek udělal, jak řekla. K jeho zlosti i radosti, si položila hlavu na jeho hrud' a přitulila se k němu svým tělem.

Ještě nikdy nedržel ženu tak jako nyní a zjistil, ji rukou hladí její dlouhé blond vlasy, které byly rozprostřené na jeho hrudi. Naklonil jí hlavu, aby se jí mohl dívat do tváře. Oči měla zavřené a prsty mu kroužila na hrudi, okolo bradavky, která byla tvrdá a zduřelá, ukrytá pod černou košilí.

Pocit z její blízkosti byl nepopsatelný, že kdyby věděl jak, tak by si přál, aby mohl takhle zůstat navždy.

Ale sny a naděje mu byly stejně cizí, jako láska a laskavost.

Na rozdíl od ní, on neviděl před sebou žádnou budoucnost.

V své mysli jediné co viděla, byla jen smrt.

A i kdyby ho Thanatos nezabil, nebylo by mu to k ničemu, kdyby si přál, aby mohl zůstat s Astrid.

Ona je bohyně.

On je otrok.

V jejím světě pro něj není místo, stejně jako ve světě smrtelníků.

Sám. Byl vždy sám. A tak to i zůstane.

Nezáleželo mu na tom, jestli přežije boj s Thanatosem.

Žil jen proto, aby ji mohl vidět v bezpečí.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

S povzdechem zavřel oči a přinutil se ke spánku.

Astrid poslouchala, jak Zarek spí. Jeho ruka byla v jejích vlasech, a i když spal, držel ji tak pevně, jako by se bál, že by mu mohla utéct.

Přála si, aby se znovu mohla dostat do jeho snů. Chtěla se, aspoň na okamžik, zase podívat do jeho půlnočních očí a vidět krásu svého snědého bojovníka.

Ale nebyla to jeho tvář nebo tělo, pro co hořelo její srdce. Hořelo pro muže, v jehož nitru bylo zbité a zlomené srdce. Pro muže, který bych poeta a umělec. Muže, který skrýval svou zranitelnost za nenávistí a popichováním. Ano, toho muže miluje. I když je zahořklý a plný bolesti. I když je naštvaný.

Uvědomovala si, že tohle vše je jeho součástí.

Jak někdo může snést tolik bolesti a nemít z ní strach?

A co se s ním teď stane?

I když je rozhodnutá o svém rozsudku, pochybovala o tom, že by mu Artemis někdy dovolila opustit Aljašku. Bude tu navždy uvězněný.

Otřásla se při pomýšlení takové izolace.

A co s ní?

Jak by se mohla vrátit zpátky a žít svůj život bez něj?

V podstatě s ním byla šťastná. Byl vtipný, i když měl zvláštní smysl pro humor.

„Astrid?“

Zvedla hlavu, ohromena zvukem svého jména na jeho rtech.

Bylo to poprvé, co ji tak oslovil mimo jejich společný sen. Ani si neuvědomila, že je vzhůru.

„Ano?“

„Miluj se se mnou.“

Zavřela oči a vychutnávala si ta slova stejně, jako si vychutnávala své jméno.

Rozpustile na něj vyklenula obočí. „A proč?“

„Protože potřebuju být teď v tobě. Potřebuju cítit to spojení mezi námi.“

Stáhnul se jí krk. Jak by mu mohla odepřít tak jednoduché přání?

Astrid se zvedla na kolena a obkročmo se posadila na jeho boky. Vzal jí tvář do dlaní a přitáhl si ji ke spalujícímu polibku.

Nikdy si ani ve snu nepředstavovala, že by to s mužem mohlo být takové.

Byl tak silný a přesto tak něžný.

Kousla ho do rtu a na bradě. „Měl bys odpočívat.“

„Nechci odpočívat. Já spím málo.“

Věděla, že je to pravda. V jediném případě spal víc hodin, jen když ho omámila. Soudě z toho, co je řekl M'Adoc a co sama viděla, chápala, proč nechce spát.

A ve svém srdci ho toužila utěšit.

Přes hlavu si přetáhla košili. Zarek při pohledu na její odhalená ňadra a tělo polkl a celý ztuhnul, i když to bylo jen několik hodin, co ho pomilovala.

Ne, to by naznačovalo, že ho využívá a tak to není.

To byl taky důvod, proč ji potřeboval hned teď. Zoufale toužil po jejích rukou na svém těle. Po jejím nahém těle na svém.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Protože oni nesouložili. Pro ně tohle spojení znamenalo mnohem víc. Bylo nutné a přirozené a naprosto úžasné. Co to s ním udělala?

Ale pak to pochopil.

Dokázala nemožné. Dokázala proniknout do nitra jeho mrtvého srdce.

Astrid v něm probudila city. Touhu.

Probudila v něm člověka.

V jejím náručí objevil svou lidskost. Dokonce i svou chybějící duši.

Něco pro něj znamenala a tak může přinejmenším předstírat, že i pro ni on něco znamená.

Natáhl se a pomalu rozepínal její kalhoty a rukou vklouzl pod bavlněné kalhotky. Prsty se vnořil do jejího vlhkého tepla. Stále ho ohromovalo, že mu dovolí, aby se jí takto dotýkal.

Je pravda, že o něj ženy projevovali větší zájem, když se stal Temným lovcem, než když byl člověkem, ale nezměnilo ho to. Vyhýbal se jim, protože důvod jejich zájmu tkvěl v tom, že Acheron opravil jeho tělo. Vrčel na ty, které se mu nabízely. Když už měl dost odpírání, tak jich pár využil.

Ale nakonec pro něj nic neznamenaly. Nemohl si vzpomenout na žádnou z jejich tváří.

Astrid zasténala, když ji pohladil.

„Zareku,“ zašeptala a její dech mu ovanul tvář.

„Miluji ten pocit, když na sobě cítím tvoje ruce.“

„I přesto že já jsem otrok a ty jsi bohyně?“

„Nejsem o nic víc bohyně než ty otrokem.“

Chtěl se s ní o tom přít, ale pak se zarazil.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Nechtěl zkazit tuhle chvíli. Může to být dost dobře jejich poslední chvíle.

Thanatos může každou chvíli vrazit do dveří a zabít ho. Pokud má zemřít tak si chce uchovat jednu šťastnou vzpomínku.

S ní se cítí šťastný. V jistém smyslu ho nikdy nenapadlo, že je něco takového možné.

Když byla s ním, chtělo se mu létat. Smát.

Cítil skrz na skrz teplo.

„Víš,“ zašeptala. „Myslím, že jsem se mýlila. S tebou se ze mě určitě stane nymfomanka.“

Zarek se usmál a odtáhl od ní ruku, aby si mohl na kalhotách rozepnout zip a vysvobodil tak svou touhu. Stáhl si kalhoty z boků až ke kolenům, ale odmítal si je svléknout úplně, pokud by to mělo znamenat, že ji bude muset ze sebe sundat.

Zvedl ji a pomalu ji na sebe posadil.

Společně zasténali.

Bylo to tak erotické mít ji na sobě nahou, zatímco on byl skoro oblečený. Zvedl boky, hluboko se ponořil do jejího tepla a rukama ji láskal nahá řadra.

Astrid zalapala po dechu, když v sobě ucítila Zarekovu tvrdost. Vyhrnul se mu rolák a odhaloval svoje svalnaté břicho, ale jinak byl oblečený. Jeho kožené kalhoty se jí při každém pohybu otíraly o stehna.

Na moment od ní odtrhl ruce.

O chvíli na to cítila, jak přes ni přehodil kožešinovou parku. „Nechci, aby ti byla zima,“ potichu vysvětlil.

Usmála se na něj, hluboce dojatá jeho ohleduplností.

„Jak by mi někdy mohla být zima, když jsi ve mně?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zvedl se a objal ji. Náruživě ji políbil, jeho spalující vášně jí brala dech i sílu.

Astrid vykřikla, když v jeho náručí dosáhla orgasmu. Zarek počkal na poslední vlny extáze. Posadil se, stále v ní, a položil ji zády na podlahu.

Znovu ji políbil a zároveň zrychloval přírazy hledaje vlastní mír.

A když ho našel, tak nechal oči otevřené. Zahleděl se na ženu, která mu ho darovala.

Ležela pod ním, lapaje po dechu, oči nevidomé a její doteky okouzlující.

Věděl, že na světě není nic, co by pro ni neudělal. Pokud by ho požádala, prošel by pekelnými plameny, jen aby ji viděl usmát se.

Zanadával, nad tím co to znamenalo.

„Zareku?“

Zaskřípal zubama a odtáhl se od ní. „Co?“

Vzala ho prsty za bradu, otočila si k sobě jeho tvář a pak ho vášnivě políbila. „Neopovažuj se ode mě odvracet.“

Nemohl dýchat, jak ji cítil každou buňkou svého těla.

Vlhkým lůnem se mu třela o rozkrok a na těle cítil její chladnou pokožku.

Ale byla to horkost jejího polibku a jejího dechu, co ho rozpálilo.

Oheň její neohroženosti. Propalovalo se do jeho těla, odplavovalo století samoty a bolesti.

„Víš - má růže,“ vydechl. „Jsem za ni zodpovědný.“

Jemně ji políbil. „Nemá ani čtyři trny, které by ji chránili“

Poslouchala, jak citovat Malého Prince. „Proč máš tu

knihu tak rád?“ zeptala se.

„Protože, chci slyšet zvony, když se podívám na oblohu. Chci se smát, i když nevím jak.“

Rty se jí roztráslý smutkem. To bylo učení z knihy. Měla lidem připomenout, že není špatné mít rád, a že pokud jednou do svého srdce někoho vpustíte, už nebudete nikdy sám. Že dokonce i jednoduchý pohled na oblohu, nás dokáže uklidnit, i když je ten koho milujeme velmi daleko. „A pokud tě naučím smát?“

„Chtěl bych být zkrocený.“

„Opravdu? Nebo bys byl ovčí, která čenichá, vypuštěná z řemínku, která snědla to, co neměla? Nějak si myslím, že i kdybys byl zkrocen, byl bys stále nekontrolovatelný.“

A pak Astrid pocítila tu nejzajímavější věc, Zarekovi rty se pod rukou zkroutili.

„Ty se usmíváš?“

„Usmívám se, princezno. Ale ne široce. Žádné zuby.“

„Nebo špičáky?“

„Nebo špičáky.“

Naklonil se a znovu ho políbila. "Vsadím se, že jsi nádherný, když se směješ."

Zavrčel a pomohl jí s oblečením.

Astrid se k němu ještě jednou přitulila, aby mohla slyšet rytmu jeho srdce. Milovala ten zvuk a sílu jeho těla.

I když byl jejich život v nebezpečí, cítila se podivně bezpečně.

S ním.

Nebo si to aspoň myslela.

V tichu uslyšela škrabající zvuk shora.

Zarek prudce vyskočil.

„Co to je?“ zašeptala.

„Někdo je nahoře.“

Ovládla ji panika. „Myslíš, že je to Thanatos?“

„Ano.“

Jemně ji zvedl a postavil ji ke zdi. Vyděšená stála nehybně a poslouchala, jak se někdo nahoře pohybuje. Zarek vzal do ruky granát, pak ho položil. Poslední věc, kterou chtěl, bylo, aby byli zavaleni. Na prsty levé ruky si nasadil stříbrné drápy a šel chodbou zpět k poklopu pod kamny.

Nad hlavou slyšel lehké kroky. Pak zaklení.

Najednou bylo zase ticho.

Napjatý Zarek se zoufale snažil rozeznat, kdo je nahoře a co tam dělá.

Po zádech mu proběhl mráz, když se za ním někdo pohnul.

Otočil se a myslel si, že uvidí Astrid.

Ona to ale nebyla.

Kapitola 13

Za ním stála zvláštní démonka s dlouhými blond vlasy, špičatýma ušima a velkými netopýřími křídly. Byla svým způsobem roztomilá a velmi, velmi zvláštní. Dívala se na něj a ani se nehnula.

Zarek zaútočil.

Namísto boje se obrátila a běžela do zadní části jeskyně.

Zarek ji pronásledoval, chtěl ji zastavit dřív, než se dostane k Astrid, ale nestihl to.

Démonka běžela přímo k ní a k jeho úžasu se schovala za Astrid a držela ji mezi nimi. Démoní křídla se jí roztáhly a ovinuly se kolem Astrid, jako by ji chtěla chránit.

Démonka položila Astrid ruku na rameno a obezřetně si ho prohlížela. „Řekni mu, ať mě nechá na pokoji, Astrid. Jinak si ho ugriluju a pak na mě bude *Akri* naštvaný.

Nechci, aby se na mě *Akri* zlobil.“

Astrid chytila démonku za ruku. „Simi? To jsi ty?“

„Ano. C'est moi. Malý démonek s růžkama.“

Zarek sklonil drápy. „Vy dvě se znáte?“

Astrid se zamračila a přistoupila k němu. „Copak ty ji neznáš?“

„Je to démon. Proč bych ji měl znát?“

„Protože ona je Acheronova společnice.“

Zcela ohromený Zarek se podíval na malé stvoření, které měla stejně divné oči jako Acheron. Byly bledé a zářící, ale on je má oproti Acheronovi červené. „Ash má nějakého společníka?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Démonka si odfrkla. Postavila se na špičky a začala Astrid šeptat do ucha tak hlasitě, že by to slyšel každý. „Temní lovci jsou roztomilý, ale tak hloupí.“ Vrhla na Astrid otrávený pohled, když v sobě začala dusit smích.

„Co tady děláš, Simi?“ zeptala se Astrid.

Démonka se rozhlédla po tunelu a začala trucovat jako malé dítě. „Mám hlad. Máme tu nějaké jídlo? Něco, co není moc těžké do žaludku. Možná kráva nebo dvě?“

„Ne, Simi,“ řekla Astrid. „Žádné jídlo.“

Démonka vydala nafrčený zvuk a odstoupila od Astrid.

„Ne Simi. Žádné jídlo,“ napodobila ji. „Už mluvíš jako *Akri*. Nejez to, Simi, nebo způsobíš ekologickou katastrofu. Víte co by mě zajímalo? Co to ta Ekologická katastrofa vůbec je? *Akri* říká, že je to vždy, když mám hlad a jdu si trošku zaflámovat, ale nemyslím si, že mi říká pravdu. Ale když on mi nic víc neřekne.“

Bez ohledu na to, že je démonem, tak se začala přehrabovat v jeho zbraních. Popadla granát a zakousla do něj.

Zarek jí ho vytrhl. „To není jídlo.“

Démonka otevřela ústa, že mu na to něco řekne, ale znovu je zavřela. „Proč jsi tady, v té tmavé díře, Astrid? Spadla jsi sem?“

„Ukrýváme se, Simi.“

„Ukrýváte?“ zaprskala. „A před čím?“

„Před Thanatem.“

„Pche...“ Simi přetočila oči a pohrdavě zamával rukou.

„Proč se schováváte před tím ztroskotancem? Není dobrý ani na to si ho ugrilovat. Stěží by mě nasýtil.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Hmmm... Jak to, že tu není žádné jídlo?“ zamyšleně se podívala na Astrid.

Zarek se před ni postavil. Démon na něj vyplázl jazyk a vrátila se k přehrabování jeho zásob.

„Proč jsi tady?“ zeptal se jí Zarek.

Démon ho ignoroval. „Kde je Saša, Astrid? Ten by se smažil dobře. Na vlčím mase něco je. Je velmi chutné, tedy když z něj stáhneš chlupy. Grilované chlupy nejsou nijak zvlášť chutné, ale v nouzi sneseš všechno.“

„Není tady, naštěstí. Ale proč jsi tady bez Acherona?“

„*Akri* mi řekl, abych přišla.“

„Kdo je ten *Akri*?“ zeptal se Zarek.

Simi ho ignorovala.

„Acheron,“ vysvětlila Astrid. „*Akri* je atlantský termín pro pána a vládce.“

„No to je snob. Není divu, že si o sobě tolik myslí, když se obklopuje démoními mazlíčky, kteří mu říkají pane a vládče.“ vysmál se jí.

Astrid se na něj rozrušeně podívala. „On takový není, Zareku, a měl by sis v Simině přítomnosti dávat pozor na jazyk. Má tendenci brát takové věci osobně a bez Acherona, který by ji usměrnil je smrtelnější než jaderná bomba.“

Podíval se na malého démona s novým respektem.

„Opravdu?“

Astrid přikývla. „Její rasa kdysi na světě vládla. I olympský bohové se bojí Charont'anů a pouze Atlant'ané byli schopni je porazit a využít jejich potenciál.“

Simi vzhledla a usmála se na něj tak, že odhalila svoje čertovský špičáky. Olízla si rty, jakoby si vychutnávala

nějakou pochoutku. „Ráda bych si ogrilovala ty olympské bohy. Víte, oni jsou obzvláště chutní. A jednoho dne sním i tu zrzavou bohyni.“

„Nesnáší Artemis,“ vysvětlila Astrid.

To už jsou pak dva.

„Simi ji nenávidí, ale *Akri* říká: Ne Simi, nesmíš zabít Artemis. Buď hodná, Simi, nestřílej po ní oheň, nesmíš jí oholit hlavu, Simi. Ne. Ne a ne. Stále poslouchám jen to samé.“

Významně se podívala na Zareka. „Nemám to slovo ráda. Ne Dokonce to zní i jako samotné peklo. Simi má chuť udělat si barbecue z každého hlupáka, který si myslí, že mi ho může říkat, ale *Akri* je výjimka. Jen on mi Ne může říkat... Ale i tak nemám ráda, když to dělá.“

Zarek se zamračil, když sledoval, jak Simi poskakuje z krabice na krabici jako motýlek. Potěšeně zakřičela, když našla jeho zásoby zlata a šperků, které mu Artemis každý měsíc posílá.

„Podívejte!“ nabrala plné hrsti diamantů. „I ty máš cinkrlátka jako *Akri*. On mi je všechny dává.“ Přiložila si ke krku smaragdový náhrdelník. „Říká, že mi cinkrlátka sluší, zejména ty červené, prý mi jdou k očím. Koukej, Astrid,“ řekla, vytáhla další náhrdelník a zapínala jí ho kolem krku.

„Vím, že ho nemůžeš vidět, Astrid, ale je moc krásný, tak jako ty. Měla bys ho nosit a také budeš cinkrlátková.“

Podívala se jí na vrch hlavy. „Ale ještě ti chybí rohy. Jednou ti je budeme muset přidělat, abys byla taky démonkou. Je to zábava, když si démon - jen ne v

případě, když se tě lidé snaží využít... Počkej, to není to správné slovo. Zapomněla jsem na to, jak se tomu říká, ale ty víš, jak jsem to myslela.“

Bylo to něco zvláště charismatického, co v ní bylo, ale nezdála se, že je zcela v pořádku... více než dost se vymykala normálu.

„Je normální?“ zeptal se Astrid. „Bez urážky, ale myslím si, že je víc vyšinutá než já.“

Astrid se zasmála. "Musíš si uvědomit, že Acheron, no řekněme, že jí hodně dovolí a to Simi není ještě dospělá.“ „Ale ano, jsem,“ řekla Simi tónem, který mu připomínal pětileté dítě. Měla zvláště zpěvavý přízvuk nepodobný ničemu, co dosud slyšel.

„Simi má své potřeby,“ pokračovala se založenými rukama. „Spoustu potřeb. Potřebuje *akriho* plastovou kartičku, to je jedna věc. Je moc pěkná. Lidé mi dávají spoustu věcí, když ji jim dám. Ooo, moc mám ráda nové kartičky, na kterých je moje jméno. Jsou modré a třpytivé a píšou se na nich Simi Parthenopaeus.“

Vzhlédla a podívala se na něj pohledem malého dítěte.

„Není to pěkné? Musím si říct ještě o jednu. Simi Parthenopaeus. Moc se mi to líbí. V rohu je dokonce moje malá fotka, a pokud to můžu říct, tak já jsem velmi atraktivní démon. I *Akri* to říká. Simi si krásná. Mám ráda, když mi něco takového říká.“

„Vždycky takhle mele?“ zašeptal potichu Astrid do ucha.

Přikývla. "Věř mi, je rozumnější nechat ji mlít svou. Dokáže se dost naštvat, když ji řekneš, aby byla zticha. Jednou snědla jednoho boha, když jí to řekl.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Simi naklonila hlavu a člověk se mohl jen domnívat, co se honí v té její popletené mysli. "A mám ráda skoro všechny muže." pohlédla na Zareka a nedobrovolně se vyděsila. „On je výjimka. Je strašně tmavý. Mám ráda modrooké lidi, protože mi připomínají mou kartičku. Muže jako toho modela od Celvina Kleina - Travise Fimmela, který byl namalovaný na billboardy v New Yorku, když mě tam *Akri* vzal. Je tak silný, že se mi chce dělat i něco jiného, než flambovat. Jsem z něho tak rozpálená a rozechvělá.“

„Tak jo, Simi. Rozpálená a rozechvělá. Myslím, že je čas na změnu tématu,“ řekla Astrid.

Zarek nevěděl, zda by se měl cítit potěšený nebo uražený jejími poznámkami o jeho osobě. Ale rozhodně souhlasil, že je třeba změnit téma.

Astrid se otočila k místu, kde si myslela, že Simi stojí, ale bylo to těžké, protože byla stále v pohybu.

Neustále.

Zdálo se, že má démon odpor vůči klidnému sezení.

„Simi, proč tě sem Acheron poslal?“

Simi vytáhla z krabice dýku v pouzdru a prohlížela si ji s takovou dovedností, že nad tím Zarekovi rozum stál.

Možná vypadala jako dítě, ale v jejím zacházení se zbraněmi nebylo nic dětské.

Testovala vyváženost čepele jako profík. „Abych vás ochránila před Thanatosem a aby tak tvoje sestry nevyšlovaly a nezničily svět. Nebo něco takového.

Nevím proč se všichni tak bojí konce světa. Není tak hrozný, opravdu. Ne víc, než když vysvobodili *Akriho* mamku. A to taky nebyl takový děs, vždyť na Simi

vůbec nebyla zuřivá.“

Zarek se chytil jejích slov. „Ashova matka stále žije?“

Zakryla si ústa rukama a odhodila dýku „Ach, *Akri* se zlobí, když o tom mluvím. Zlá Simi. Už nic neřeknu.

Potřebuji jíst.“

Zarek si třel hlavu a Simi se vrátila k otevírání krabic.

Ach, všechno bylo prostě skvělé. Musí chránit nymfu, nějaký psychouš ho chce zabít, a teď se má postarat o pomateného démona.

Jo, jo. Je to čím dál tím lepší.

Podíval se na Astrid; měla svráštělé obočí, jakoby přemýšlela o jejím přerěknutí.

„Kdo jsou tvoje sestry, Astrid, že mohou zničit svět?“ zeptal se Zarek.

Astrid se trochu zděsila a rozpačitě přešlápla.

Je jasné, že horší to být může.

Poznal to.

Shrbila se a zašeptala. „Sudičky.“

Zarek zchladil.

Doprdele. Jeho život byl tak posraný, jakoby padal ze skály a neměl se čeho zachytit.

"Tvé sestry jsou sudičky," zopakoval, každé slovo vyslovil pomalu a jasně tak, aby nemohlo dojít k žádnému nedorozumění.

Přikývla.

Hněv ho obklopil. „Chápu to tak. Tvé sestry jsou Moirae, tři sudičky, které mají ve svých rukou celý svět. Ženy, které jsou známe tím, že s nikým nemají žádné slitování, ani soucit. Ženy, kterých se bojí i samotní bohové.“

Kousla se do rtu. „Ve skutečnosti nejsou tak zlé. Někdy jsou skoro příjemné, když mají dobrou náladu.“

„Ježíši.“ Zarek si prohrábl vlasy a udržet vztek pod bodem výbuchu. Není divu, že sem Ash poslal Simi. Pokud by se Astrid něco stalo, nikdo nemohl říct, co by se mohlo stát. „Prosím, řekni mi, že jste měli rodinnou hádku a ty se sestrami nemluvíš. Že nemohou vystát zmínku tvého jména.“

„Ne, ne, naše vztahy jsou téměř přátelské. Já jsem benjamínek a ony jsou spíše jako moje tři matky.“

Zarek skutečně zakňučel. „Takže tím mi chceš říct, že teď jsem zodpovědný za milovaného Acheronova mazlíčka a oblíbenou sestru sudiček?“

Simi vykulila oči. „Řekni tomu Tesákovi, že nejsem ničím mazlíček. Pokud nezvolí hezčí tón, bude toho vážně litovat.“

Astrid ignorovala Simin komentář. „Není to tak špatné, jak to možná vypadá.“

„Ne? Tak mi řekni co je na tomhle všem pozitivní, Astrid.“

„Pravděpodobně budou na mé straně, když tě prohlásím nevinným.“

„Pravděpodobně?“

Nepřesvědčivě přikývla.

Zarek zavrčel. Dejte to do rukou jemu, vždyť on už podělal všechno, co se dalo.

Astrid se otočila k démonovi. „Simi, proč nemluvíš se Zarekem?“

„Protože mi to Akri zakázal. Ale neřekl, že bych s tebou taky nemohla mluvit.“

„Vždy děláš, co ti řekne?“ zeptal se jí Zarek.

Simi ho ignorovala.

„Ano, ona vždycky,“ odvětila mu Astrid. „Ale dobrá zpráva je, že Simi nikdy nemůže lhát. Nebo můžeš, Simi?“

„A proč bych to dělala? Lži jsou příliš matoucí.“

Jakoby kdyby ona taková nebyla. Nikdy neviděl nikoho ani nic tak matoucího jako tohoto démona.

„Proč ti řekl Acheron, aby si s ním nemluvila?“

„Já nevím. Ta zrzavá čubčí bohyně se strašně rozzlobila, když mi řekl, abych vás přišla chránit. Bylo to jako...“

Démon změnil svou podobu na Acheronovu. „Ochraňuj Zareka a Astrid. Hned.“

Změnila se v Artemis. „Ne,“ vyštěkla. „Nemůžeš to nechat jít, všechno Zarekovi řekne.“

Simi v podobě Artemis si přiložila k ústům ruku a nahlas Astrid šeptala. „Pak následovala část, kdy zrzavá bohyně pořád mluvila a mluvila o tom, co se stalo v Zarekově vesnici a Akri se hrozně zlobil. Nevím, proč mi nedovolí, abych ji zabila a nadobro s ní skončila, ale nakonec řekl...“

Znovu se změnila v Ashe. „Simi, nemluv se s Zarekem, ale ujisti se, že Thanatos ani jednoho z nich nezabije.“

Simi se vrátila do své malé démonické podoby. „Tak jsem řekla ok a jsem tu a nemluvím s Zarekem.“

„Páni,“ řekl Zarek, když skončilo démonií představení.

„Je to taky videokamera. Jak příhodné.“

Simi na něj hodila vražedný pohled, ale svá slova

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

věnovala Astrid. „Stýská se mi po dnech, kdy si Simi mohla dát Temného lovce a nikdo by si toho nevšiml.“ Astrid šla k Simi, ta ji vzala za ruku a sladce se na ni podívala. Bylo zřejmé, že ji ten démon má rád.

„Co se stalo v té vesnici, že Artemis nechtěla, aby se to Zarek dozvěděl?“

Simi pokrčila rameny. „Já nevím. Ona je neustále paranoidní. Bojí se, že *Akri* odejde a nikdy se nevrátí. Já mu pořád říkám, aby to udělal. Ale poslouchá mě on někdy? Ne!“ Následující větu řekla Ashovým hlasem. „Ona není tvoje starost, Simi. Nerozumíš tomu, Simi.“ Znova pohoršeně odfrkla „Chápu, dobře. Rozumím, že Simi musí čubčí bohyni grilovat tak dlouho, dokud se nenaučí slušným způsobům. Myslím, že by v plamenech byla atraktivní. Mohla bych z ní udělat starou čarodějnici z moře, nebo něco takového.“

„Simi!“ Astrid zdůraznila její jméno a chytla démonku za ruce, aby neodbíhala od tématu. „Prosím, řekni mi, co se stalo v Zarekově vesnici.“

„Ach tak, ty myslíš tohle. No, takže Thanatos, ne ten co jde nyní po vás, ale ten předtím, utekl a zabil každého, koho potkal. Ti chudáčci neměli šanci. *Akri* byl tak naštvanej, že chtěl za to srdce čubčí bohyně, ale jen já jsem mu říkala, že ona žádné srdce nemá.“

Zarek měl pocit, jakoby ho právě převálcovali. „Co to říkáš? Chceš říct, že já jsem je nezabil?“

Astrid svou mysl nasměrovala na to, co říkala Simi. Pokud byl Zarek nevinný a nezničil svou vesnici, tak proč ho vyhnali do exilu?“

„Zarek je nezabil?“ zeptala se Simi.

„Samozřejmě že ne. Žádný Temný lovec by nezabil své svěřence. *Akri* by ho snědl, kdyby to udělal. Zarek zabil Apollity - a to každého naštvalo.“

Zarek se zamračil. Nevzpomínal si na žádného Apollita Nikdy kolem vesnice žádný nebyl. „Jaké Apollity?“

Astrid opakovala jeho otázku.

Simi mluvila pomalu a opatrně, jako by byli neschopní vést konverzaci. „Ty, které shromáždil Thanatos a použil je jako beranidlo. Páni, to vy lidé nic nevíte o démonech a Apollitech? Thanatos je může svolat a donutit je dělat to co chce. Někdy to může dělat i s lidmi.“

Artemis ho poslala do Skotska, aby tam zabil nějakého Temného lovce, ale poté co to udělal, utekl a začal dělat všechno proto, aby zničil všechny Temné lovce a aby tak mohli Apolliti žít v míru a bez obav z jejích hrozeb.“

Astrid se otrásla, když si vzpomněla, kde byla před devíti stoletími. „Thanatos, je ten, kdo ve Skotsku zabil Milese?“

„Ano,“ oznámila jí Simi.

„Pak šel po Zarekovi?“

Simi zprudka vydechla. „Je to Temný lovec, nebo ne? Vy dva trpíte nějakou podivnou nemocí, že se nedokážete soustředit na to, co říkám?“

Astrid poplácala Simi po ruce a snažila se jí tak tím trochu uklidnit. „Je mi to líto, Simi. Prostě nám jen říkáš věci, o kterých jsme nic nevěděli.“

Simi naklonila hlavu na stranu a podívala na Zareka.

„Ach, tak myslím, že je to pak v pořádku...Přesto byste

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

něco o Thanatosovi měli vědět... Má moc zabít tebe i všechny ostatní."

Astrid ucítila, že chce Zarek promluvit. Dala mu signál, aby počkal a pokračovala v otázkách na Simi.

„Simi, proč si Zarek nemůže vzpomenout, že ho už jeden Thanatos chtěl zabít?"

„Neboť si to nemůže pamatovat. *Akri* musel zabít Thanata před ním a udělal to takovým způsobem, že mu musel vzít vzpomínky, jinak by v tom byl nepořádek."

Zarek lapal po dechu, když do něj prosakovala skutečnost toho, co mu Ash udělal.

„Acheron se mi hrabal v hlavě?"

Astridinu tvář zalila úleva. „Jsi nevinný Zareku."

Za to jeho pohltila zuřivost. „Takže jsem byl vykázán do téhle bohem zapomenuté díry, a jen proto, že Acheron zabít Thanata? Nezdá se vám, že je to ta největší blbost na světě?" rozzlobeně přecházel po tunelu. „Já toho parchanta zabiju."

Simi se okamžitě proměnila do "malého" draka.

Zatarasila celý tunel. Oči jí zazářily, jak vztekla na něj zasyčela. „Ty jsi urazil mého *Akriho*?"

Zarek připravený k boji, otevíral ústa, že řekne ano, když ho zaštitila Astrid. Stála mezi nimi a držela ho za sebou.

"Ne, Simi. Zarek má právo zlobit se. Byl vyhoštěn za něco, co neudělal."

Simi se vrátila do lidské podoby. „Ne nebyl. Byl vyhoštěn, protože zabil Apollity."

Simi se změnila na Artemis. "Vidíš, říkala jsem ti to

Acherone, on je šílený. Měl vymyslet něco lepšího, než je pozabíjet.“

Pak se změnila na Acherona. "A co měl tedy udělat? Vrhli se na něj a snažili se ho zabít. Byla to sebeobrana.“ „Vražda!“

„Přisahám ti Artemis, pokud ho zabiješ, vyjdu ven těmito dveřmi a nikdy se nevrátím.“

Vrátila se do své podoby. „Vidíš. To je důvod, proč ho vykázali. Čubčí bohyně nechtěla, aby ji *Akri* opustil a tak souhlasila, že sem pošle Zareka, jen na tak dlouho, dokud nebudou v okolí lidé.“

Simi se rozhlédla po neutěšeném prostoru v tunelu.

"Upřímně řečeno, raději bych byla mrtvá. Tady je ještě větší nuda než v Katoteros a to jsem ani nevěděla, že může být nudnější místo než Katoteros. Musím se opravit. Příště, až mi *Akri* řekne, že doma to není tak špatné, měla bych mu věřit. Nemáte tu žádné slušné jídlo. Žádnou televizi... no hrůza.“

Zarek ustoupil a nepřítomně zíral na zeď, jak se snažil rozpomenout na minulost, zatímco Simi stále mlela svou.

Ještě stále slyšel křik vesničanů, ale tentokrát se na to díval tak nějak jinak...

Čí křik to vlastně slyšel?

Astrid po hmatu přešla k němu. Teplo její přítomnosti ho uklidňovalo. Dotkla se jeho ramene a z jejího dotyku se mu v těle rozhořel oheň. Něco v jejím dotyku ho vždy uklidnilo a vzbuzovalo v něm potřebu, chránit ji.

Toužil se jí dotknout.

„Jsi v pořádku?“

„Ne, ve skutečnosti ne. Chci vědět, co se té noci stalo.“ Astrid přikývla, jakoby ho pochopila. "Simi, lze udělat něco, aby se zvrátilo to, co udělal Acheron se Zarekovou pamětí?"

„Ne. *Akri* je neomylný. Tedy až na pár věcí, ale o těch nemluvíme, protože pak je *Akri* celý rozmrzelý. Líbí se mi slovo neomylný. Je přesně jako on. Neomylný.“

„Pak je to beznadějné,“ řekl Zarek polohlasně. "Nemám žádný důkaz, že jsem nevinný a nikdy nebudu vědět, co se tam stalo.“

„Já si tím nejsem tak jistá,“ řekla Astrid a usmála se na něj. „Nevzdávej se mi ještě, Zareku. Pokud najdeme důkaz potvrzující, co Simi říká, mé stanovisko bude podložené. Ty jsi nevinný. Nikdo nebude mít žádné podložené protiargumentovat. Moje sestry nedovolí, abys byl souzen nespravedlivě.“

Nemohl nic jiného, než se jí vysmát. "Byl jsem nevinný, i když jsem byl ukamenován k smrti, princezno. Odpusť, že nemám dostatek víry ve spravedlnost, nebo ve tvé setry.“

Astrid polkla. Byla to pravda, i nevinní často trpěli. Její matka a sestry odmítají skutečnost, že nemají ve své moci celý vesmír, i když její matka touží najít spravedlnost pro každého.

Nespravedlnost se dělá a bude dít. Neexistuje žádný způsob, jak to obejít. Zarek toho byl dokonalým příkladem.

Přesto i on potřebuje znát pravdu, co se mu stalo. Zaslouží si znát pravdu.

Zaslouží si víc než to.

„Simi? Je nějaký způsob, jak ukázat Zarekovi, co se té noci stalo?“

Simi si ukazováčkem poklepala na tvář, když přemýšlela. „Myslím, že ano. *Akri* neřekl, že mu nesmím nic ukázat, pouze že s ním nemám mluvit.“

Astrid se usmála. Simi vždy brala doslovně všechno, co jí Acheron nařídil.

„Opravdu? Prosím, uděláš to?“

Simi přešla k Zarekovi a vzala jeho bradu do rukou.

Zarek začal protestovat, ale zdálo se mu, jakoby skrz dotyk do něj vstupovala. Paralyzovalo ho to.

Simi si natočila jeho tvář tak aby jí hleděl do těch červeno žlutých očí a tam uviděl svou minulost.

Vše kolem se rozmazávalo a dokázal se soustředit pouze na Siminy oči. Obrazy se jí míhaly v zornicích a pak se mu přenesli do hlavy. Nepamatoval si nic z toho, co se stalo. Bylo to, jako by sledoval film svého vlastního života.

Viděl požár jeho vesnici. Roztroušená těla. Věci, které ho pronásledovaly celá staletí. Ale v tu chvíli to nebylo všechno co viděl.

Bylo toho víc...

Zapomenuté obrazy, které mu vzali.

Viděl se klopýtat po vesnici. Zmateného. Vzteklého.

Škoda již byla napáchaná a on za ni odpovědný nebyl.

Do vesnice přišel někdo před ním.

Přišel k staré babičce a vzal ji do náruče tak jako

vždycky. Jenže tentokrát řekla víc než její obvyklé

obviňování. „Hledá tě smrt. Všechny zabil jen proto, že

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

chtěl, abychom mu řekli, kde žiješ. Nevěděli jsme to a jeho to rozzlobilo.“ Oči stařeny hořely nenávistí a odsouzením. „Proč jsi přišel? Všechno je to tvoje vina. Měl jsi nás chránit a přitom jsi to byl ty, kdo nás zabil. Zabil jsi mi dceru.“

Viděl tvář stařeny. Cítil svou zuřivost, když uviděl co démoni udělali...

Zarekovi se rozbušilo srdce, uvědomil si pravdu.

Byl nevinný, nezabil své svěřence.

Nic z toho nebyla jeho vina. Měl běžnou pochůzku; když zahlédl plameny, spěchal k nim do vesnice ale bylo příliš pozdě.

Thanatos přišel do vesnice během dne a zničil ji. Nijak je nemohl zachránit. Jak se díval Simi do očí, vzala ho zpět na pětidenní cestu za Apollity, na které hledal ty, co byli odpovědní za smrt v Taberleigh.

Na každém kroku bojoval se Spathštíni démony a každý z nich mluvil o Denním zabijákovi, který svolává své lidi a ničí Temné lovce. I v době svého umírání, se Spathi Zarekovi vysmívali, že doba Temných lovců skončila. Denní Zabiják bude vládnout nad lidským světem a pak sesadí i olympioniky.

Každý večer se zvyšoval počet Spathů a Zarek si uvědomil, čemu čelí svět. Každá lidská vesnice kterou procházel byla zničena. Lidé byli mrtví. Poražení. Vysátí démony, kteří nechtěli zemřít.

Ještě nikdy takovou zkázu neviděl. Tolik škody.

Kdyby měl panoše, tak by ho poslal, aby varoval ostatní Temné lovce, nebo Acherona, aby ho přivedl sem a pomohl mu v boji, ale takhle. Byl tu sám a bylo to jen na

něm, aby zastavil tu destrukci, dřív než bude trpět kdokoliv jiný. Zmrzlý a hladový Zarek se probojoval až do vesnice Apollitů, kterou chránila záhadná entita, která zabila jeho lidi.

Zarek dorazil hodinu po západu slunce. Jak bylo zvykem, Apolliti si dělali své domovy pod zemí. Katakomby byly temné a chladné a zcela postrádaly duše. Tehdy si často Apollity vytvářeli domovy v okolí mrtvých, aby měli rychlý přístup k duším, pokud potřebovali rychlé nastartování. Kromě toho místo, které je chránilo. Vzhledem k tomu, že Temní lovci mají těla bez duší, tak ty duše, která těla postrádají mají nepříjemný zvyk Temné lovce posednout. Katakomby a krypty byly pro Apollity a demony nejlepším azylem. Protože všechny duše již byly odstraněny před jeho příjezdem, Zarek snadno našel cestu přes katakomby. Prohledával každou chodbu, každou místnost podzemního doupěte, ale po Apollitech nebo démonech ani stopy. Jediné co po nich zbylo, byly náznaky, že odcházeli narychlo.

V jedné místnosti našel ženu s plačícím miminkem.

Podívala se na něj a zalapala po dechu.

„Neublížím ti,“ řekl.

Začala křičet o pomoc.

Zarek vycouval z jejího domu a zabouchl dveře.

Myšlenky zaměřil na jedinou osobu.

Thanatos.

Podle slov jednoho ze Spathů ho Artemis poslala, aby pozabíjel všechny Temné lovce. Ona, která byla jejich stvořitelkou, je zradila a vytvořila neporazitelné

monstrum.

Nejdřív musí zastavit tu věc. Pak se vypořádá s nenávistí k Artemis. Nenáviděl jí nejen proto, že stvořila Thanatose, ale i proto, že bez varování vypustila do světa něco takového.

Procházel katakombami a odevšud na něj zaútočili démoni a Apolliti. Bojoval s nimi, zabil každého, střetli se s jeho mečem. Ne, nezáleželo mu na tom, jestli je to démon nebo Apollit. To nebylo důležité.

Záleželo pouze na pomstě.

Thanata našel v jedné z nejdelších chodeb. S tuctem svých lidí byl v místnosti, kde se prodávaly látky.

Zarek napočítal pět Apollitů a osm démonů.

Omráčil ho pohled na Apollitku stojící za Thanatosem, oblečenou jako Spathský bojovník a připravenou na boj. Thanatos se na něj d'ábelsky usmál.

„Podívej se,“ řekl jí i shromáždění démonů a Apollitů.

„On je sám a nás je mnoho. Temní lovci nejsou tak silní.

Nemohou bojovat společně aniž by se navzájem

neoslabovali. Můžeme je zabít tak snadno jako oni nás.

Zaútočte na jejich znak a zemřou stejně jako my.“

Zaútočili.

Zarek se pokoušel probojovat si mezi nimi cestu. Ale oni bojovali s větší silou, než se kterou se kdy setkal. Jakoby od Thanatose čerpali energii.

Obklíčili ho, shodili ho na zem a strhali z něj oblečení ve snaze najít jeho znak.

Už byl zraněn od předchozích bojů. Byl hladový. Ale ani to ho nezastavilo, aby bojoval ze všech sil.

„On nenese Artemidin znak!“ vykřikl jeden z nich.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Samozřejmě, že ano!“ Thanatos přišel dopředu, aby se podíval.

Zarek využil příležitosti a osvobodil se. Ohnal se mečem nad Thanatovou hlavou.

Thanatos ustoupil a strčil před sebe ženu aby se chránil.

Nebylo čas zareagovat, a tak tam Zarek bezmocně stál, meč zabodnutý v ní.

Když neexplodovala, uvědomil si, že to nebyla démonka. Byla Apollitka.

Zděsil se, když se setkal s jejím pohledem a viděl v jejích očích slzy. Chtěl jí pomoci. Chtěl ji utišit.

Poslední věc, kterou chtěl, bylo vidět její bolest.

Nikdy předtím neublížil žádné ženě... Ani té, co jej obvinila, že znásilnění.

Nenáviděl se tehdy více než nenáviděl Artemis.

Nenáviděl ten fakt, že nebyl dost rychlý. Že místo ní nezabil Thanata.

Jeden z Apollitů vykřikl.

Muž. Spěchal dopředu a kolébal ženu umírající mu v náručí.

Ten muž se na něj podíval s nenávistí a vztekem.

Byla to tvář nového Thanatose.

Zarek se snažil odpoutat od Simi. Ale držela se a rychle ho chytila.

Přinutila ho aby se dodíval na svou minulost do konce.

Thanatos ho popadl za hrdlo a hodil ho o zeď. „Znak neznak, pořád můžeš zemřít, když tě roztrhám na kusy.“

Provinilý smrtí ženy se Zarek ani nepokoušel bojovat.

Chtěl aby to už skončilo. Thanatos se již napráhl, když se odnikud zjevil Acheron.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Nech ho jít.“

Živí démoni a Apolliti ze strachu utekli. Zůstal jen muž držící mrtvé tělo manželky.

Thanatos se pomalu otočil k Ashovi. „A co když ne?“

Ash vystřelil z ruky na Thanata blesky a ten ho ihned pustil. Zarek spadl na zem a lapal po dechu, protože měl sevřený krk.

„Nedával jsem ti na výběr.“ řekl Ash.

Thanatos se hrnul k útoku. Ashovi oči se změnilly na hluboké, tmavě červené. Tmavší než krev, naplněné vířícími plameny ohně.

V jedné chvíli tu byl Thanatos chystající se k útoku, v druhé se nezranitelný zabiják rozplynul v prach.

Nikdo se ho nedotkl.

Ash tam stál bez pohnutí.

Jen osamělý Apollit zaútočil.. Ash se otočil a držel muže v železných rukou, zády na jeho hrudi. Apollit bojoval o uvolnění, ale Ash ho držel bez námahy.

„Pšt, Callyxi,“ zašeptal do Apollitova ucha. „Spi...“

Apollite se zhroutil.

Ash ho položil na zem.

Šokovaný Zarek se ani nepohnul. Ash kráčel k němu a on stále nevěděl jak mohl znát Apollitovo jméno, nebo jak zabil Thanata, aniž by se ho dotkl.

Nic z toho nedávalo smysl.

Ash se ho nepokusil dotknout. Dřepl si před něj a naklonil hlavu. „Jsi v pořádku?“

Zarek otázku ignoroval. „Proč nás chce Artemis mrtvé?“

Ash se zamračil. „O čem to mluvíš?“

„Jeden Spath mi to řekl. Prý buduje armádu aby nás

pobila. Byl jsem-„
Ash zvedl ruku. Zarek se cítil jakoby mu někdo ochromil hlasivky.
Ash se na něj nerozhodně podíval. Přísahal by, že cítí Atlant'ana ve své hlavě, jak tam něco hledá.
Nakonec si Acheron povzdechl. „Viděl jsi příliš mnoho. Podívej se na mě, Zareku.“
Neměl na výběr, musel poslechnout.
Ashovi oči byly opět podivně vířící se stříbrnou barvou. Pak se všechno ponořilo do mlhy a setmělo se. Zarek se pokoušel bojovat proti tomu otupění, ale bylo to k ničemu.
Poslední co slyšel, byla Ashova slova. „Vezmi ho domů, Simi. Potřebuje si odpočinout.“
Potom Simi Zareka pustila.
Dokud mu ukazovala události té noci a vyplňovala tak útržkovité informace v jeho paměti, stál nehybně.
Byl ohromený tím, co viděl. Tím, co se dozvěděl.
„Jak jsi mi to všechno ukázala?“ zeptal se.
Démon pokrčil rameny.
Stále se cítil nepříjemně. Zatracený Ash, musel jí zakázat, aby s ním mluvila. „Astrid zeptej se jí na mou otázku.“
Astrid poslechla.
Simi se na něj podívala jako by byl nevím co. „Nic zcela nezmizí z lidské mysli. Jen se to tam přehází.“
Odpověděla Astrid a prohrábla si prsty vlasy. „Jen jsem všechny kousky prohlédla a pak propojila, abys je mohl vidět i ty. Jednoduché.“
Zarek popletený z toho co zjistil, se podíval na Astrid a trpělivě vyčkával na to, až vše dovysvětlí.

„Co je Acheron?“ zeptal se jí.

„Nevím,“ řekla Astrid.

Zarek odstoupil, mysl mu vířila, jak se snažil vzpomenout na události v New Orleans.

„To s tou myslí mi udělal znovu v New Orleans, že jo?“

Simi hvízdla a rozhlédla se okolo.

„Je to pravda, Simi?“ zeptala se Astrid.

„*Akri* to dělá jen tehdy, když musí. V New Orleans se staly moc špatné a ošklivé věci. Věci, o kterých Temní lovci ani olympští bohové nesmí vědět.“

Zarek zaťal zuby. „Jako například?“

Astrid opakovala jeho otázku.

„Jak už jsem řekla, nikdo z vás to nesmí vědět.“

Měl chuť toho démona uškrtit, ale potom co byl svědkem Ashovi moci, si to rozmyslel.

„Proč se Acheron schovává?“

Simi na něj zasyčela a ve svém hněvu zapomněla na

Ashův příkaz. „*Akri* se před nikým nemusí skrývat.

Nemusí. Kdokoliv by ublížil mému *Akrimu*, toho sním.“

Zarek ji ale ignoroval. „Je člověk?“ zeptal se Astrid.

Astrid se zhluboka nadechla. „Upřímně nevím.

Kdykoliv vzpomenu jeho jméno před sestrami, mlží a jsou tíše. Zdá se, že se ho bojí. Vždycky jsem se divila, proč, ale nikdo na Olympu o něm moc nemluví. Je to opravdu velmi zvláštní.“

Výraz měla spekulativní, když se otočila na démona.

„Simi, řekni mi něco o Acheronovi.“

„Je úžasný a nádherný a chová se ke mně jako k bohyni.

Bohyně Simi. Tak to jsem já.“

Astrid sebou trochu trhla. „Chtěla jsem říct, abys mi

pověděla něco o jeho původu.“

„Ach, no. Acheron se narodil roku 9548 před naším letopočtem, na řeckém ostrově Didymos.“

„Komu se narodil?“

„Králi Icarionovi a královně Aare z Didymosu a Lygosu.“

Zarek by mohl říct, že Astrid ta odpověď překvapila, ale jeho ne, vždycky měl podezření, že byl Ash šlechtic.

Bylo v něm něco neodmyslitelně královského. Něco, co říkalo, „Já jsem tady pán, ty jsi služebník. Na kolena a polib mi prdel.“ To byl taky důvod, proč ho Zarek nikdy nemusel.

„Ash není polobůh?“ zeptala se Astrid.

Simi se hlasitě rozesmála. „*Akri* a polobůh? Ani bozi mu nesahají po kotníky.“

Zarek se zamračil, když si uvědomil to, co Simi odhalila.

„Počkat, já myslel, že Ash je Atlant'án.“

Astrid zavrtěla hlavou. „Z velmi vzácných zvěstí jsem slyšela, že se prý narodil v Řecku ale vyrůstal na Atlantidě. Říká se, že je jedním ze Zeových synů. Ale jak už jsem řekla, většina lidí o něm moc nechce mluvit.“

Simi se znovu zasmála. „Vypadá on jako ta Hromová vykopávka? Ne, ne. Syn Dia? Kolik jen urážek musí můj *Akri* strpět.“

Zarek chvilí o tom přemýšlel ale pak ho napadlo něco úplně jiného. „Může se Simi spojit s Ashem právě teď?“

„Ano.“

„Tak ať mu řekne, aby okamžitě zvedl ten svůj zadek a přišel tě ochránit.“

Simi se zamračila a její křídla se roztála.

„Simi,“ řekla rychle Astrid. „On to tak nemyslel. Ash. Může sem přijít?“

Trošku ji tím usadila. „Ne. Slíbil té kravské bohyni, že zůstane na Olympu dva týdny. Nemůže porušit svou přísahu.“

„Tak jak mám zabít Thanatose? Mám jít ven bojovat o holý život, a přitom Ash je jediný z nás, který se na něj jen podívá a on se vypaří.“

„Simi ho může zabít.“

„Ne, nemůžu. Akri mi to přikázal.“

„Jak ho tedy zabijeme?“ zeptala se Astrid.

Simi potrásla rameny. „Kdyby mi to Akri dovolil, mohla bych si ho ugrilovat, ale než nastane chvíle kdy se bude opékat, bude to dost těžké.“

„Mám plamenomet.“

Astrid směrem k němu trhla hlavou. „Cože máš?“ zeptala se nevěřicně.

Teď byl na řadě on, aby pokrčil rameny. „Vyplatí se být připravený.“

„No,“ řekla Simi. „Ten je dobrý jedině na opékání maršmelou, ale Thanatose to jenom rozzuří. Pravidelný oheň mu neublíží. To já mám opravdu elegantní, želatinovou limonádu, která spolu s mým ohněm usmaží mé oběti tak, že se z toho už nikdy nevzpamatují. Nechtěli byste to vidět?“

„Ne!“ řekli jednohlasně.

Simi ztuhla. „Ne? Nemám to slovo ráda.“

„Milujeme tě, Simi,“ rychle řekla Astrid. „Jen máme strach z té tvé břechky.“

Astrid šťouchla Zareka do žaludku, když chtěl něco namítat o té části jak oba milují Simi.

„Aha,“ řekla Simi. „Tak to už chápu. Dobře, dovoluji vám žít.“

Po zjištění, že nikde opravdu není žádné jídlo, si Simi sedla se zkříženýma nohama na zem. Začala si broukat a na malíček si natáčela pramen vlasů. „Hele, máš QVC?“

„Bohužel ne, miláčku,“ řekla Astrid.

„Nějaký hry?“

Zarek zavrtěl hlavou.

„Máš televizi?“ pokračovala Simi hlasem nedůtklivého batolete.

„Promiň.“

„Děláte si srandu?“ Simi si opřela bradu do dlaně a vzhledla k němu. „Ti nudní lidé. Démon potřebuje svou kabelovku. *Akri* mě podvedl. Neřekl mi, že musím jít někam, kde není kabelová. Nemáte ani jednu z těch řuťů řuťu televizí na baterky?“

Ta poznámka měla na svědomí to, že Zarek od Simi odtáhl Astrid.

„Tohle nebude fungovat.“ zašeptala.

„Co?“

„I když mě odtáhneš z doslechu, nebude to k ničemu.

Ona slyší všechno.“

Zarazil se. „No, tak to si potom něco vyslechně.“

Zarek se zastavil při pohledu na Astrid. Snažil si zapamatovat každou linii její tváře, každou křivku jejího těla.

Nemá tušení jak ji má ochránit. Jess sem nemohl přijít za denního světla a on nevěřil panošům, že by ji dostali do

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

bezpečí.

Nemluvě o myšlence, že by jim odhalil svůj úkryt, zatímco oni touží po jeho smrti, to by nebyl ten nejlepší tah.

Nebyl tu nikdo, komu by mohl věřit a jediný způsob o kterém věděl, že tak ochrání Astrid, je zavolat Thanatose a skoncovat s tím.

Dnes večer najde Thanatose a jeden z nich zemře.

Bylo to něco, co nechtěl Astrid říct, protože věděl, že by ho nikdy nepustila.

„Víš, na večer budeme potřebovat jídlo. Zůstaneš tady se Simi, kde je to bezpečné, zatímco já půjdu pro zásoby.“

„Proč nepošleme Simi? Jí nic ublíží.“

Zarek pohledem sklouzl na démona, který si s nožičkami hrál řapy, řapy, řapičky.

„To bychom jistě mohli, ale nemyslím si, že je dobrý nápad, aby se venku potulovala sama.“

Astrid zaváhala. "Možná máš pravdu."

Zarek klesl na zem a přitáhl si ji k sobě. Podíval se na hodinky. Byly méně než dvě hodiny do západu slunce. Měl necelé dvě hodiny se ženou, která pro něj znamená všechno.

Lehl si a když si mu hlavou lehla na hrud' a kreslila mu na ni prsty kroužky, spokojeně zavřel oči.

"Povídej mi o něčem pěkném, princezno. Řekni mi, co budeš dělat, až tohle všechno skončí."

Astrid přestala pohybovat rukou a zamyslela se. To co opravdu chtěla, bylo zůstat se Zarekem. Ale jak?

Artemis ho bude muset nechat jít, ale taky si byla jistá, že svou sestřenicí dobře zná a Artemis se nedělila o hračky.

„Budeš mi chybět, krásný princí.“
Ucítila jak se zarazil. „Opravdu?“
„Ano, budeš. A co ty?“
„Budu přežívat. Jako vždycky.“
Ano, to dělal a stále ji to udivovalo.
Astrid sledovala linii jeho čelisti. „Měl by sis odpočinout.“
„Nechci spát. Chci tě jen cítit vedle sebe.“
Usmála se na něj.
„Vy dva se chce políbit?“ zeptala se Simi. „Možná bych měla jít nahoru, nebo tak něco.“
Astrid se zasmála. „To je v pořádku, Simi. Před tebou se rozhodně líbat nebudeme.“
„Dokáže vůbec spát?“ zeptal se Zarek.
„Já nevím. Simi, spíš někdy?“
„No jasně. A taky mám moc krásnou postýlku. Jsou na ní vyřezávaní draci a má takový velký slonovinový baldachýn. *Akri* to dal vyrobit zvlášť pro mě, ale to už je dávno. V čele mám tanečníci. Když jsem byla démonní dítě, *Akri* ji vždy nastavil, když mě ukládal spát. Já jsem se na ni dívala, dokud jsem neusnula. Někdy mi také zpíval ukolébavky. *Akri* je dobrý táta. Moc hezky pečuje o svou Simi.“
„A co ty princezno?“ zeptal se Zarek. „Ukládala tě máma do postele, když jsi byla malá?“
„Každou noc a když měla práci, dělala to moje sestra Atty.“
Astrid se ho nezeptala, kdo ukládal jeho, protože odpověď znala.
Nikdo.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Přitulila se k němu ještě blíž.

Zarek hleděl na rozeklanou horní část tunelu. Fakt vtipný, tunel vykopali asi před padesáti lety a ani ho nenapadlo, že tady jednou bude ležet se svou milenkou po svém boku.

S Astrid.

Neměl by tu s ní být. Nemá právo se jí dotýkat.

S ní byl tak blízko nebi, kam se normálně člověk jako on nedostane.

A přesto se jí nechtěl vzdát. Ne teď.

Nikdy.

Ona byla jediná osoba v celé historii pro kterou by zemřel. A nebylo pochyb o tom, že dnes v noci se tak stane.

Kapitola 14

Thanatos ležel v teplé pohodlné posteli v domě jednoho ze Spathckých bojovníků. Spathi, stejně jako všichni členové jeho rodiny (jak démoni tak i Apolliti), spali ve svých ložnicích a čekali na západ slunce, kdy bude bezpečné vyjít ven.

Poté, co včera ztratil Zarekovu stopu a hledal ho až do vyčerpání ho démoni přivedli sem, aby si odpočinul, a i když byl ještě unavený, spát už nemohl. Ne, když ho pronásledovali noční můry.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Cítil volání Věstců, kteří se ho snažili přivolat zpátky do jeho klece na Tartaru.

Odmítal poslechnout.

Devět set let na tohle čekal. Čekal na svou pomstu.

V den jeho stvoření mu Artemis slíbila, že může zabít Zareka Moesijského. A pak z neznámého důvodu změnila jejich dohodu.

Nic nebylo tak jak mu přislíbila.

Místo života v bohatství a pohodlí, byl uvězněný v malé cele, zcela opomíjený a sám.

„Nikdo se nikdy nesmí dozvědět, že jsi naživu,“ řekla mu. „Alespoň dokud tě nebudu potřebovat.“

A tak čekal. Rok za rokem, století za stoletím, s křikem aby ho bohyně buď pustila nebo zabila.

Nikdy neodpověděla.

A když se dozvěděl, že jsou některé věci horší než krátký život, jehož se děsí Apolliti.

Nesmrtelnost v temné díře byla daleko horší.

Už se tam nevrátí. Nikdo ho tam už nikdy nedostane.

On bude první kdo se postaví Olympu a svrhne ho.

Artemis se vždy bála vzpoury Temných lovců, ale nedomyslela, že stvořila něco mnohem horšího a mocnějšího, než jsou oni. Neexistoval nikdo, kdo by se mu mohl postavit.

Něco mu problesklo myslí. Útržek vzpomínky.

Viděl sám sebe jako Apollita... viděl...

Obraz se změnil na okamžik, kdy Zarek zabil jeho ženu.

Thanatos zařval zlostí.

Ne, zabít Zareka je až moc jednoduchý trest.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

On chce aby trpěl, tak jako trpěl on.

Musí trpět.

Musí cítit bolest...

Poprvé za devět století se usmál. Ano. Zarek včera ochraňoval jednu ženu. Objímal ji, když odjížděl na sněžném skútru.

Jeho žena.

Thanatos vstal a oblékl si kabát. I když byl vyčerpaný, nechtěl se pokoušet o spánek. Rychle a tiše se oblékl.

Najde Temného lovce a najde jeho ženu.

Zabije ji, ale Zarek... Ten bude žít. Stejně jako musel žít Thanatos. Bude žít s věčnou bolestí ze ztráty své lásky.

Zarek pozoroval spící Astrid. Usnula, když se povídali. Povídali si.

Nikdy ho nenapadlo, že si s někým bude jen tak povídat. A pak s ní dělal spoustu věcí, o kterých si nemyslel, že zažije.

Dokonce i když spala, vypadala unaveně. Měla kruhy pod svýma krásnýma očima.

Lehce ji políbil na rty a pomalu se od ní odtáhl, aby ji neprobudil.

Démon ležel na místě, kde předtím seděl. Vypadalo to, že také tvrdě spí. Jednu ruku měla pod hlavou, druhou uloženou pod bradou. Připomínala mu malou holčičku.

Není divu, že ji má Ash rád.

Ohlédl se zpět na Astrid. Viděl její sílu.

Je jeho slabostí.

Stejně jako Simi byla slabostí Ashe.

A on zodpovídal za obě dvě.

Pod tíhou toho břemene vzal Zarek další deku a přikryl démona.

Ze spánku se usmála a jemně vydechla. „Děkuji ti, *Akri*.“ Zarek se toužebně podíval na svůj kabát, který byl stále pod Astrid.

Zarek vzal další deku a tou přikryl Astrid. Sáhl do kapsy a vytáhl z ní maličkosti, které přinesl ze shora, když šel před pár minutami pro nějaké jídlo, aby měla Simi něco k snědku.

Postavil je vedle Astrid a položil jí na ně ruku, aby si jich všimla hned jak se probudí.

Rukou ji pohladil po tváři.

„Budeš mi chybět,“ vydechl, protože věděl, že i poté co se stane Stínem, bude ho navěky mučit.

Potřeboval ji víc než jídlo nebo vzduch.

Ona byla jeho život.

Zhluboka se nadechla, když ji pohladil po vlasech a tak ho ovanula svým teplem. Představil si ji vášnivou a něžnou ve svém náručí. Její výraz, když vyvrcholila. Způsob, jak zněl její hlas pokaždé, když vyslovila jeho jméno.

Ano, určitě mu bude chybět.

A to je taky důvod, proč ji musí ochránit.

Přinutil se od ní odtrhnout, opustit pokoj, který nabízela, a nechal obě ženy o samotě.

Přešel na konec tunelu, který vedl do lesa.

Vyzbrojen takovou palebnou silou, kterou pobral, otevřel dveře a zachvěl se, když ho ovanul chladný vzduch.

Jde najít Thanatose.

Astrid se prudce probudila, když uslyšela divné zvuky.

„Tenhle Zarek se mi moc líbí. Je to kvalitní člověk!“

Zamrkala a rozpoznala Simin hlas. Astrid se pohnula a tehdy pod dlaní cosi ucítila.

Ležely tam Zarekovi figurky, zkoumala je prsty a hned si uvědomila, co jsou.

Byly to postavičky z *Malého prince*. Bylo jich všech šest.

Malý princ, ovečka, slon, růže, liška a had.

Byly to nádherné kousky, vytvořené ještě s větší péčí než ostatní, které viděla.

„Dal mi dokonce i otvírák na konzervy, abych si neničila svoje tesáky. To bylo od něj moc hezké. Kov je moc tvrdý na zuby.“

Simi mlaskla. „Vepřovo fazolový nanuk. Mňamy! Můj nejoblíbenější.“

„Simi?“ řekla Astrid a posadila se. „Kde je Zarek?“

„Já nevím. Před chvilkou jsem se probudila a našla jsem tohle dobroučkový jídlo, které mi přinesl.“

„Zareku?“ zvolala Astrid.

Neodpověděl.

Samozřejmě, to na něj sedlo.

„Simi, je nahoře v chatě?“

„Já nevím.“

„Mohla by ses prosím podívat?“

„Zareku!“ zakřičela Simi.

„Simi, něco takového jsem mohla udělat i já.“

Démon ztěžka a podrážděně vydechl. „Dobře, ale

nedopusť, aby mi rozmrzl můj nanuk.“ Odmlčela se a

pak dodala. „Akri řekl, že tě mám chránit Astrid, a ne za

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

vámi běhat. Zarek je již velký Temný lovec, může si jít po svém.“

Astrid cítila, že démonka zmizela.

Vrátila se o pár minut. „Ani tam není.“

Astrid se rozbušilo srdce.

Možná jen šel po další jídlo.

„Nechal nějaký vzkaz, Simi?“

„Ne.“

Zarek vykopl dveře v prvním apollitském domě, na který narazil. Malé společenství Apollitů již několik desetiletí žilo na Fairbanks, ale on je nechal samotné. Podle zákona Temných lovců, nesměli ublížit Apollitovi, dokud se nepromění na démona, který se živí lidmi. Dokud žili po svém, neubližovali lidem, přežili-li život do své smrti v dvaceti sedmi letech, měli zajištěnou ochranu stejně jako každý jiný člověk.

A to byl důvod, tedy podle Simi, proč byl vyhoštěn. Pro Artemis a ostatní bohy, bylo zabití Apollita stejně závažným zločinem jako zabití člověka.

Ale v tomto okamžiku by Zarek nezaváhal tento zákon porušit, pokud by to ochránilo Astrid.

Jakmile se rozletěly dveře, ženy se s křikem schovaly a muži se před něj v obraně postavily.

Zarek použil svou telekinezi a přitiskl je ke stěně.

„Ani to nezkoušejte,“ zavrčel na ně. „Nemám náladu na to, abych si tu s vámi hrál. Jsem tu kvůli Thanatosovi.“

„On tu není,“ řekl jeden z mužů.

„To už jsem pochopil. Ale mohl bys mu vyřídít můj vzkaz. Ano?“

„Ne!“

„Zabije nás,“ dětský pláč se řinul ze zadní části domu. Strach v dětském hlásku Zareka uklidnil, ale jen trochu. Zarek pustil Apollity, který ovládal. „Řekněte Thanatosovi, že pokud mě chce, budu ho čekat za městem, na Medvědí noře. Pokud tam za hodinu nebude, vrátím se a zničím každého démona, kterého ucítím.“

Otočil se a vyšel z dveří.

Zarek se zastavil kousek od nich.

Zavřeli dveře a šeptem se mezi sebou dohadovali, kdo by měl jít za Thanatosem.

Spokojený, že doručí jeho poselství, se Zarek ušklíbl a zamířil ke svému skútru.

Nastartoval a odjel na místo setkání, kde si na něj počká.

Vytáhl Spawnův mobil a zavolal Jessovi.

Kovboj zvedl na třetí zazvonění. „Nazdar Eskymáku, jsi to ty?“

„Jo, jsem to já. Poslouchej, nechal jsem Astrid u sebe doma.“

„Co jsi to udělal? Jsi-“

„Jestli jsem blázen? Ano jsem, ale tam kde je, je v bezpečí. Chci aby si počkal tak tři hodiny a pak šel pro ni. Mělo by to být dost času.“

„Dost času na co?“

„O to se nestarej. Jen běž do mé chaty a řekni Astrid, kdo si. Vyjde z úkrytu ještě s jednou ženou. Na tu maličkou buď laskavý, ona patří k Ashovi.“

„Jaká malička?“

„Uvidíš.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Za tři hodiny?“ opakoval Jess.

„Jasně.“

Jess se na chvilku odmlčel. „Co bude s tebou, Eskymáku?“

„Jak, se mnou?“

„Nemáš v plánu udělat něco fakt moc debilního, že ne?“

„Ne. Konečně udělám to, co je správné.“ Zarek zavěsil.

Hodil telefon do batohu a vytáhl si cigarety a zapalovač. Jednu si zapálil, zatímco čekal a seděl v mrazu bez kabátu.

Jakmile pomyslel na kabát, jeho myšlenky se obrátily k Astrid. Stačilo jen pomyslet a hned mu bylo teplo.

Jak moc si přál, aby se s ní mohl ještě jednou milovat.

Cítit její pokožku na své. Její dech na tváři. Její ruce na svém těle.

Ještě nikdy nepoznal nikoho a nic, co by jí bylo podobné, ale vždyť ona je nymfa. Zcela jedinečná v celém vesmíru.

Stále nemohl uvěřit tomu, co k ní cítil. Jak byla schopna v něm utišit bolest, když si myslel, že nikdy neustane.

Podivné, jak se jí podařilo od něj odehnat myšlenky na minulost. Pryč od všeho.

Není divu, že byl Talon ochoten zemřít za Sunshine.

Nyní se mu to zdálo celkem rozumné.

Ale Zarek kvůli Astrid nechtěl zemřít. Chtěl pro ni žít.

Chtěl strávit zbytek své nesmrtelnosti po jejím boku.

Ale nemohl.

Hleděl na hory okolo sebe a pomyslel na Olymp.

Astridin domov.

Smrtelníci tam nemůžou žít, stejně jako bohové nemohou žít na Zemi.

Tanec s ďáblem – Sherrilyn Kenyon

Vztah mezi nimi je beznadějný.

Vždycky byl pragmatik. Nebyl žádný snílek, aby si i jen na minutu myslel, že by mohli být spolu. Jeho optimismus byl pryč ještě dřív, než byl dost starý, aby se mohl holit.

Část jeho srdce ho nepřestává po té ztrátě bolet. Část, která z hloubi duše volala aby směl zůstat s Astrid.

„Proklínám vás, sudičky. Všechny vás proklínám.“

To už udělal dávno. Moc dávno.

Zaslechl tlumený zvuk motoru, blížícího se skútru.

Zarek se nepohnul, dokud nepřijel blíž a nezastavil.

Seděl z boku na sedadle, nohy měl natažené před sebou, v kotnících překřížené. Ruce měl založené na prsou a trpělivě čekal, kdy se druhý jezdec sesedne.

Thanatos si stáhl přílbu a prohlížel si ho tak, jako kdyby nemohl uvěřit tomu, co vidí. „Ty jsi opravdu tady.“

Zarek mu kývl hlavou a chladně až zlověstně se usmál.

„Jako v písničce *Hair of the Dog*, kotě. Dříve nebo později si všichni zatančí s ďáblem. Dnes je řada na tobě.“

Thanatos přimhouřil oči. „Jsi arogantní parchant.“

Zarek odhodil cigaretu na zem a uhasil ji patou boty.

Hořce se zasmál, když se odlepil od skútru.

„Ne, ne. Já nejsem arogantní parchant. Jsem jen zrasanej hajzl, který se dotkl hvězd.“ Z ramenních pouzder vytáhl oba Glocky. „A teď budu zkurvysyn, který z tebe vytluče duši.“

Zarek zahájil palbu.

Nečekal, že to zabere a měl pravdu.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Neudělalo to s ním nic jiného, než že Thanatos klopýtl. Ale i přesto se Zarek cítil o trochu lépe.

Odhodil zásobníky do sněhu, nabil a začal znova střílet. Thanatos se zasmál. „Nemůžeš mě tou zbraní zabít.“ „Já vím, ale je to taková legrace, když to do tebe můžu pálit.“

A s trochou štěstí to Thanata dost oslabí natolik, že bude mít větší šanci na jeho zabití.

Byl to jeho jediný plán.

Když vystřílel poslední zásobník, odhodil zbraně a hodil po Thanatovi dva granáty.

Nic z toho nefungovalo.

Sotva Thanatose zastavil.

Se zavrčením na něj Zarek skočil.

Spadli na zem a bitva začala. Zarek ho udeřil a kopl, vši silou.

Thanatos byl krvavější, ale pak, to on taky.

„Nemůžeš mě zabít, Temný lovče.“

„Pokud krvácíš, tak zemřít můžeš.“

Thanatos zavrtěl hlavou. „Je to jen mýtus lidí, kteří to říkají, jen aby se mohli cítit bezpečněji.“

Zarek ho odkopl a sáhl po zasunovacím meči. Stiskl knoflík na rukojeti a vysunula se jeden a půl metrová čepel. "I Temní lovci jsou mýtus, a přece když jim usekneš hlavu, zemrou. A co ty? Přilepíš si hlavu zpět?" V démonových očích spatřil paniku. „Nemyslí si to.“ Zvedl zbraň nad hlavu.

Thanatos se sehnul, odskočil od něj a vytáhl velkou zdobenou dýku z opasku.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarekovi dovednosti s mečem trochu zrezivěly, ale v boji se mu znovu paměť vrátila.

Ach, ano, až moc dobře si vzpomněl na to, jak si z nepřítele udělat špíz.

Sekl Thanata přes hrud'. Thanatos zasyčel a klopýtl zpět.

„Vypadáš ustrašeně, Thanatosi.“

Na to zkřivil ústa. „Nemám z ničeho strach, a nejméně ze všech, z tebe.“

Thanatos ho napadl dřív, než stačil uhnout. Chytil ho za ruku, ve které držel meč a zkroutil ji. Zarek zasyčel, jak se do něj zakousla bolest. Ale nebylo to nic ve srovnání s bolestí, která přišla s bodnutím do ramene.

Zaklel.

Ruku měl znecitlivěnou a už v ní nedokázal udržet svůj meč.

Thanatos ho pak srazil k zemi.

Kolenem mu klekl na záda a za vlasy mu zvedl hlavu, aby tak mohl odhalit jeho krk. Zarek se ho snažil ze sebe shodit, ale nic nepomohlo a tak jen čekal, kdy mu uřízne hlavu.

Čepel dýky se mu zařezávala do krku.

Zarek zadržel dech, bál se pohnout, aby mu nůž neprořízl hrdlo.

Právě v tom momentě se na sněhu zablesklo a Thanatose do zad udeřila světelná koule a srazila ho na zem.

Zarek se zhroutil obličejem do sněhu.

„Ne, ne, ne,“ objevila se Simi v lidské podobě vedle Zareka. „Akri říká, že Zareka zabít nemůžeš. Ošklivý Thanatos. Moc ošklivý.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Když se Zarek přetočil na záda, bolest jeho těla ho ohromila.

Thanatos byla ale na nohou.

„Co jsi sakra zač?“ zeptal se Thanatos.

„Do toho ti nic není,“ řekla a klekla si vedle Zareka.

Dotkla se rány na jeho obočí a podívala se na krvácející rameno a krk. „Ale ne, jsi zraněný Temný lovče. Simi je to moc líto. Mysleli jsme, že se vrátíš, ale pak začala mít Astrid strach a poslala mě, abych tě našla. Víš, nevypadáš moc dobře. Předtím jsi byl mnohem atraktivnější.“

Thanatos kráčel směrem k nim.

Zarek se přinutil postavit na nohy a stoupnul si před ní.

„Simi, utíkej pryč, než ti ublíží.“

Zafrkala jako kůň. „Mě nemůže ublížit. Nikdo nemůže.“

Thanatos zaútočil dýkou.

„Koukej se a sleduj jak se to dělá.“ Simi se otočila a nechala se bodnout do hrudi.

Thanatos zabořil dýku až po rukojeť a pak ji vytáhl.

Démoní oči se rozšířily a od bolesti zalapala po dechu.

Nejdříve si Zarek pomyslel, že hraje divadlo, dokud se nezapotácela. Se slzami v očích, se v zoufalé nevěře podívala na Zareka.

„Nemá mě to bolet,“ vykřikla jako malé dítě. „Jsem nepřemožitelná. Akri mi to řekl.“

Srdce se mu rozbušilo.

Krev jí vytekla ze rtů.

Zarek odkopl Thanata a zvedl Simi do náruče. Nevšímal si zraněného ramene, ale roztřesený Siminým utrpením, utíkal ke skútru.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Thanatos ustoupil a čekal.

S úsměvem se díval se, jak ujíždějí. „Tak to má být, Zareku. Utíkej za svou ženou. Ukaž mi, kde ji ukrýváš.“

Artemis cítila silné nárazové vlny, které procházeli jejich chrámem, jako zemětřesení. Všude se rozléhal rozzuřený a zlověstný řev.

Její služebnice vzhledly s bílou tváří.

Artemis se posadila na svůj trůn. Byla si jistá, že tak to bude nejlepší...

Dveře do soukromých komnat se rozpadly. Kusy dřeva se rozlétly po místnosti, jako by je pohánělo silné tornádo.

Její ženy se rozkřičely a běžely ke dveřím, které vedly ven, hledaje úkryt před nečekanou hrozbou. Artemis chtěla taky utéct, ale její strach ji znehybnil.

Jen vzácně se setkávala s touto Acheronovou stránkou.

Sama byla až příliš vyděšená touto jeho stránkou, že radši nepřekračovala snesitelnou mez.

Vplul do jejích komnat a jeho dlouhé vlasy vlály kolem něj. Oči měl krvavě červené, vířící nepřirozeným ohněm a nadpozemskou silou. Jeho špičáky se nepřirozeně prodloužily.

On byl tou jedinou věcí, které se bála nejvíce v celém vesmíru. V tomto stavu, by ji mohl zabít jen pouhou myšlenkou.

Zpanikařila. Pokud ho brzy neuklidní, jeho přítomnost vycítí ostatní bohové a pak by se ze života všech stalo skutečné peklo.

A především by se to týkalo jí.
Použila svou moc aby jeho přítomnost zamaskovala.
S trochou štěstí si budou ostatní bozi myslet, že měla jen další záchvat vzteku.

„Acherone?“

Zanadával jí v atlnatštině a přirazil ji na neviditelnou zeď. Cítila jeho utrpení. Byl plný nesnesitelné bolesti, ale nevěděla proč.

Všechno v jejím chrámu se točilo ve víru pod vlivem jeho moci a hněvu.

„Artemis? Máme problém.“

Trhla sebou, když v hlavě uslyšela Astridin hlas.

„Teď ne, Astrid, teď musím vyřešit svoje problémy.“

„Nech mě hádat, je Acheron rozzuřený?“

„Já jsem víc než rozzuřený, Astrid.“ Jeho hlas byl tichý, hluboký a plný zla. Acheronův krvavý pohled se zabodával do Artemis. „Jak to, že je Simi zraněná?“

Artemidin strach se ztrojnásobil. „Démon je zraněný?“

„Simi umírá.“ řekla Astrid současně s Acheronem.

Artemis si ústa překryla rukou. Najednou jí bylo špatně.

Byla vyděšená k smrti a vystrašená tak, že si ani nemyslela, že je to možné.

Pokud se něco stane jeho démonovi...

Zabije ji.

Acheron použil svou moc a hrubě ji k sobě přitáhl.

„Odkud Thanatos získal jednu s mých dýk, Artemis?“

Vina jí celou roztřásla. Když před sedmi tisíci lety stvořila prvního Thanatose, dala mu zbraně k zabítí Temných lovců. V té době si myslela, že to bude určitá boží spravedlnost, když k tomu bude používat

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Acheronovi Atlantské dýky.
Jakmile si ale Acheron uvědomil, že mu chybí dýka,
posbíral všechny své zbraně a zničil je.
Teď už chápala proč to udělal.
„Nevěděla jsem, že ji tvá dýka ublíží.“
„Zatraceně, Artemis. Už jsi mi všechno vzala. Všechno!“
Cítila jeho bolest, jeho zármutek a nenáviděla ho za to.
Pokud by měla zítra zemřít, bylo by mu to jedno.
Ale pro svého démona plakal.
Proč ji nemůže milovat a chránit?
„Já ji uzdravím, Acherone.“
Acheron jí v odchodu zabránil. „Nemyslím si, že to
uděláš, Artemis. Znáš tě. Nepomůžeš jí a ani se ji
nepokusíš vyléčit. Prostě ji vezmeš a přineseš ji ke mně.
Přísahej při řece Styx.“
„Přísahám.“
Pustil ji.
Artemis se přemístila ze svého chrámu na místo, kde se
ukrývala Astrid se Simi a se Zarekem. Démonka ležela
na zemi a Zarek s Astrid klečeli vedle ní.
„Chci *Akriho*!“ vzlykala Simi. Křičela a hystericky
plakala.
„Pššt,“ uklidňoval ji Zarek. Na ránu jí přitlačovat obvaz.
Obvaz i ruce měl celé od krve. „Musíš se uklidnit, Simi.
Jen to tím zhoršuješ.“
„Já chci svého tatínka! Vezmi mě domů, Astrid. Musím
jít domů.“
„Nemůžu Simi. Nemám svoje schopnosti, dokud
neřeknu matce konečný verdikt.“
„Chci *Akriho*,“ znovu pofňukávala. „Nechci bez něj

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

zemřít. Já se tak bojím. Prosím, prosím vezmi mě domů.

Chci jen svého tatínka.“

Zarek vzhlédl, když nad sebou uviděl stín.

Uviděl tvář, kterou neviděl od té doby, co se stal

Temným lovcem.

Artemis.

Dlouhé, kaštanové vlasy se jí vlnily kolem štíhlého a krásného těla. Na sobě měla dlouhé, bílé šaty a její zelené oči se ve tmavém tunelu zlověstně leskly.

Zatajil dech a napůl očekával, že ho přišla zabít. Žádný Temný lovec nemá dovoleno být v přítomnosti boha.

Když ji Simi uviděla vystrašeně vykřikla. „Ne, jen né ji!

Ta čubčí bohyně mě přišla zabít.“

„Drž hubu,“ odsekla Artemis. „Věř mi, že bych tě ráda viděla mrtvou, ale pokud zemřeš, nikdy bych neslyšela nic jiného.“

Artemis ji i přes její odpor zvedla do náruče. Podívala na Astrid a na Zarek. „Už jsi ho odsoudila?“

Dřív než mohla odpovědět, otevřely se dveře nad nimi.

Zarek zaklel, když spatřil Thanatose, jak míří přímo

k nim.

Otočil se k Artemis, aby vzala i Astrid, ale už byla pryč.

Musí ji ochránit sám.

Tak za tohle půjde Artemis do pekla!

"Utíkej," vykřikl na Astrid a strčil ji k poklopu, který vedl do jeho chaty.

„Co se děje?“

„Thanatos je tady, a pokud nemáš žádnou božskou moc, která ho může zabít, tak utíkej!“

„Kde je Artemis?“

„Vypařila se. Mrcha.“

Astrid se znechuceně zatvářila a pak udělala to, co jí řekl. Když jí ale Zarek pomáhal nahoru, tak je Thanatos dostihl.

Zarek do něj kopl a odhodil ho zpátky.

„Nikam mi neutečeš, Temný lovče. Ale pak, vždyť já stejně nechci tebe.“

Zarekovi ztuhla krev v žilách, když se podíval dolů a uviděl, že se Thanatos zaměřil na Astrid.

Thanatos si olízl rty. „Pomsta je nejlepší, když se podává za studena.“

Když už byla Astrid nahoře, shodil žebřík a začal bušit do Thanatose. „Jsme na Aljašce, ty blbečku. Tady je všechno studené.“

Zarek ho udeřil o zeď a pak utíkal k padacím dveřím. Jakmile byl nahoře, zavřel a zamkl poklop. Přemístil na ně kamna, sáhl dovnitř a vytáhl z ní norka i s malými. Samička ho kousla ale ani si to nevšiml.

Tak jemně, jak jen to dokázal, je uložil do batohu a vyběhl ven.

Astrid už stála za dveřmi.

„Zareku, jsi to ty?“

Políbil ji.

„Bude lepší, když to budeš ty.“

Ušklíbl se.

Nechtěl ztrácet čas, a tak se hnali k Thanatosovu skútru a vytrhl mu z nádrže hadici. Pak Astrid zavedl k vlastnímu vozidlu. „Musíš se odsud dostat pryč, princezno. Moje schopnosti ho dlouho neudrží.“

„Vždyť nevidím, tak jak mám tu věc řídit?“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek se na ni podíval, aby si zapamatoval její tvář.
Nezapomněl jak se na ní odráží měsíční svit, pronikající
skrz mraky.
Byla krásná, jeho hvězda.
Ve vesmíru není nikdo, kdo by jí byl podobný.
Uslyšel, jak se Thanatos osvobodil.
A tak mu nezbývalo udělat nic jiného, než to, co nikdy
předtím neudělal. Byla to schopnost, kterou mu před
staletími ukázal Ash, ale ještě nikdy ji nepoužil.
Dnes ale nemá na výběr.
Vášnivě ji políbil.
Astrid přijímala teplo Zarekových rtů, když se jim
jazyky proplétaly a ucítila jak ji začali pálit oči. Odtáhla
se od něj, sykla a uvědomila si, že najednou vidí všechno
kolem sebe.
Srdce se jí zastavilo.
Zarek stál před ní, jeho oči byly bledé, stejně světle
modré, jako byly ty její oči, když ztratila zrak. Rty měl
nateklé a pohmožděné a jedno oko mu začalo černat.
Kolem nosu a uší měl zaschlou krev. Jeho šaty byly
potrhané a celé od krve.
Byl zbitý, ale neřekl jí o tom ani slovo. Zalapala po
dechu, když uviděla krev, která ještě stále vytékala z
rány na ruce, kam ho bodl Thanatos.
Podal jí svůj batoh a nastartoval sněžný skútr.
„Jdi Astrid. Cesta vede přímo do Fairbanks.“ Ukázal jí
na cestu v lese. „Nezastavuj, dokud tam nedojedeš.“
„A co ty?“
„O mě se neboj.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Zareku!“ vyštěkla. „Nenechám tě tady zemřít.“
Smutně se na ni usmál, když vzal její tvář do dlaní.
„To je v pořádku, princezno. Já pro tebe rád zemřu.“
Lehce ji políbil na rty.
Thanatos prorazil dveře.
„Nasedni si taky, Zareku. Ještě je čas!“
Zavrtěl hlavou. „Takhle to bude nejlepší, Astrid. Po mé smrti už nebude mít důvod ti ublížit.“
Jeho slova tříštila její srdce. Byl ochotný se kvůli ní obětovat. Začala protestovat ale skútr se už rozjel.
Snažila se ho zabrzdit, ale Zarek musel použít svou moc, protože skútr jel na plný plyn.
Poslední věc, kterou viděla, byl slepý Zarek, který se otočil, aby mohl čelit Thanatosovi.

Ash vytrhl Simi z Artemidin rukou v okamžiku, kdy se zhmotnily přímo před ním. Choval ji jemně v náručí jako své dítě a nesl ji do postele Artemis.
„Akri!“ Simi zakvílela a přitulila se k jeho hrudi. „Simi je zraněná. Řekl jsi mi, že mi nic nemůže ublížit.“
„Já vím, Simi, já vím.“ Držel ji u sebe a bál se odtáhnout její provizorní obvaz a podívat se na její rány.
Po tvářích jí stékaly slzy a i jemu vystoupily do očí. Ze zvyku jí začal zpívat starověkou atlantskou ukolébavku, kterou jí zpíval, když byla ještě maličká.
Uklidňovalo ji to.
Ash si otřel slzy z tváře a odtáhl látku.
Jeho dýka se jí zabodla do hrudi a těsně minula srdce.
Ale rána byla čistá a krev přestávala téct. Díky Zarekovi, o tom nebylo pochyb.

Dlužil tomu člověku víc, než bude schopný splatit do konce života.

Svolal všechnu svou moc a pak položil své ruce na její zranění, aby ji mohl uzdravit.

Simi se rozhlédla a pak se podívala na něj. „Simi je lepší?“

Přikývl a usmál se. „Simi už je mnohem lepší.“

Simi se podívala na svou hrud'. Stáhla si tričko a podívala pod něj, chtěla se ujistit, že je v pořádku.

Se smíchem se mu vrhla do náruče.

Ash ji držel, vděčný za opatření, díky kterým mu neumřela.

Tiskl ji k sobě, dokud nezačala pofňukávat, aby ji pustil.

Políbil ji na čelo a pustil ji. „Vrať se ke mně, Simi.“

Pro jednou se s ním nehádala. V podobě draka se mu položila na srdce.

Přesně tam kam patří.

Pomalů se otočil, aby mohl čelit Artemis.

Uraženě stála s rukama v bok a celé její tělo bylo napnuté. „Ale no tak, už se nemusíš zlobit. Udělala jsem správnou věc. Přinesla jsem to zpátky k tobě.“

„Jí!“ vyštěkl až nadskočila. „Simi není to, Artemis. Je to ona a já chci pro jednou slyšet, jak řekneš její jméno.“

Vyzývavě zvedla bradu. Přimhouřila své zelené oči a přinutila se říct Simi.

Pochvalně kývl hlavou. „Pokud jde o správné věci... Ne, Artie. Správně by bylo, kdyby si mě neokrádala. Správně by bylo, kdybys mě poslechla, když jsem ti říkal abys nevytvořila dalšího Thanatose. To co jsi dnes udělala, bylo jen vychytralé. Proto, neudělám tu hloupost a

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

nezabiju tě. Ale Thanatos. To je jiná věc.“

„Nemůžeš odejít abys ho zabil.“

„Já přece nemusím odejít abych ho zabil.“

„Ty hajzle!“ zařval Thanatos a srazil Zareka na zem.

Zarek se snažil postavit na nohy ale jeho tělo už nereagovalo. Neměl na sobě žádné místo, které by nebylo zraněné. Žádné, které by ho nebolelo.

Svou moc stále používal na sněžný skútr, aby jel správným směrem.

Vyčerpanému Zarekovi nezbylo nic s čím by mohl bojovat. Nemluvě o skutečnosti, že Thanatose ani neviděl.

Zdálo se mu, že rány přicházely ze všech stran.

Bylo to stejné jako když byl člověkem.

Zarekovi to najednou přišlo vtipné.

„Co je tady k smíchu?“

Zarek ležel ve sněhu, zmrzlý a celý zakrvácený, ale i nadále se musel smát. „To ty. A já. Celý můj život a skutečnost, že mi zadek mrzne tak jako vždycky.“

Thanatos ho zlomyslně kopl do boku. „Jsi psychopat.“

Ano, to tedy byl. Ale nejvíc ze všeho byl unavený. Příliš unavený, aby vstal a pohnul se. Příliš unavený, aby dál bojoval.

Vzpomněl si na Astrid.

Bojuj za ni...

Poprvé v životě měl pro co žít. Měl důvod proč zvednout ten svůj slepý zadek a bojovat.

Silně zavřel oči a snažil se sebrat tu trochu slábnoucí moc a použít ji proti tomu stvoření.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek uslyšel jak dýka opustila pochvu.
„Zareku...” uslyšel ve své mysli Ashův hlas.
Zarek sebou trhl, když se mu nečekaně vrátil zrak. „Co to k čertu znamená?”
Na levé ruce se zablesklo a objevily se na ní jeho drápy.
Zarek se při pohledu na ně usmál. Sevřel ruku v pěst a ucítil ostré konce jak ho bodají do dlaně.
Ash ho vždycky až moc dobře znal.
„*Thanatos má mezi lopatkami půlměsíc,*” zašeptal mu Ashův hlas. „*Probodni ho a zemře. Artemis nikdy nevytvoří cosi, aniž by to nemělo vypínač.*”
Zarek vyletěl na nohy.
Thanatos překvapeně vyklenul obočí. „Takže v sobě máš ještě nějakou touhu po boji?”
„To vypadá, jako by d'ábel vytáhnul svůj zadek na Aljašku, jen aby se podíval na sních. C'mon, pankáči, zatancujeme si.”
Zarek ho udeřil a Thanatos odletěl.
Zdá se, že mu Ash dal víc než jen drápy. Síla a moc mu proučila celým tělem tak, jak to ještě nikdy nezažil.
Zarek se zhluboka nadechl, protože všechna bolest, kterou cítil, byla pryč.
Thanatos ho udeřil do tváře.
Zarek se smál, když bolest jak rychle přišla, tak rychle pominula. Ani ji skoro nepocítil.
Thanatos zbledl.
„Tak, tak, měl bys mít strach.” Zasáhl ho pěstí do zad.
„Ale je to na hovno, když tu už nejsi ten nejhorší, co?”
Zarek ho zvedl a udeřil.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Thanatos se válel ve sněhu. Pokusil se vstát a spadl.
Zarek si na něj stoupl.
Už je čas s tím skoncovat.
Položil mu nohu na záda, aby ho udržel na zemi a
roztrhl mu kabát a košili a odhalil znamení půlměsíce.
Takže Ash nelhal.
„Můžeš mě zabít, Temný lovče, ale to nic nezmění na
skutečnosti, že jsi měl zemřít za vraždu Dirce. Byla
nevinná a tys ji zabil.“
Zarek zaváhal. „Dirce?“
„To si na ni ani nevzpomínáš?“ Thanatos plný hněvu se
na něj vyčítavě podíval. „Bylo jí teprve jedenadvacet let,
když si ji zabil.“
Zarek se vrátil ke vzpomínkám, které viděl v Siminých
očí.
Plavovlasá žena, kterou mu na meč nabodl Thanatos.
„Byla tvoje?“
„Byla to má žena, ty hajzle.“
Zarek hleděl na Thanatův znak.
Měl by ho zabít.
Ale nemohl to udělat.
Oba je podvedla jedna a ta samá bytost. Artemis.
A nebylo by správné aby ho zabil, když Thanatos toužil
po pomstě.
A pomsta byla něco, čemu rozuměl až moc dobře. K
čertu, sám pro ni zaprodal duši. Jak by mohl vinit
Thanatose, že touží po tom samém?
Zarek uslyšel zvuk sněžného skútr, který se vracel zpět.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

I bez toho aby se podíval, věděl, že je to Astrid. Nebylo pochyb o tom, že se obrátila zpět v okamžiku, kdy se soustředil na boj.

Použil svou moc, kterou mu dal Ash a přitiskl Thanata k zemi.

Démon křičel, aby ho pustil.

Křičel aby ho zabil.

Zarek chápal obě jeho touhy. Mnoho nocí probděl a křičel to samé.

Kdyby byl milosrdný, tak by ho zabil. Ale tohle není na něm.

On byl Temný lovec a Thanatos...

Předá ho Acheronovi, aby se o něj postaral sám.

Astrid zaparkovala skútr a utíkala k němu.

Když se jí vrátil zrak, oči měli tmavě modrou barvu.

„Máš ho pod kontrolou?“

Přikývl.

Prudce se mu vrhla do náruče, až se Zarek zapotácel.

„Jen klid, princezno. Jediný důvod, proč stojím a neseďm, je, že mám silnou vůli.“

Astrid se podívala ze Zareka na Thanata, svíjejícího se na zemi a nadávala na oba. „Proč jsi ho nezabil?“

„Jeho smrt není v mých rukou. Kromě toho, už mě unavuje dělat Artemis poslušného psa. Je čas abych řekl té čubčí bohyni, ať se dá nějak vycpat.“

Astrid zbledla. „Nemůžeš jen tak odejít, Zareku. Ona tě zabije.“

Ponuře se usmál. „Jen ať si to zkusí. Jsem v bojovné náladě.“ Ušklíbl se. „Vlastně, já jsem vždycky v bojovné náladě.“

Astrid zatajila dech. Jeho slova jí dali naději.
„A co my?“ zeptala se.
Poprvé zahlédla v jeho tváři bolest, když se na ni podíval. Viděla muka v jeho půlnočních očích.
„Není žádné my, princezno. A nikdy nebylo.“
Astrid otevřela ústa aby se s ním o tom mohla dohadovat, ale než to stačila udělat, před nimi se objevila její matka se Sašou v lidské podobě.
Astrid se na ni s úsměvem podívala. „Nezdá se ti, že jdeš pozdě, mami?“
„Poslouchala jsem tvé sestry. Atty mi řekla, abych nic nedělala. Přišla jsem jakmile mi to dovolila.“
Saša při pohledu na Zareka opovržlivě zkrivil ret.
„Promiň, Scooby, zapomněl jsem psí suchary.“
Saša skousl ret. „Já tě tolik nenávidím.“
Zarek mu s úšklebek odpověděl. „Ten pocit je vzájemný.“
Themis ignorovala oba muže. „Už ses rozhodla, dcero?“
„Je nevinný.“ Ukázala na Thanatose, který je všechny ještě stále proklínal. „On je důkazem jeho milosrdenství a lidskosti.“
Najednou se ozval uši rvoucí křik a pak bylo ticho.
„Co to sakra bylo?“ zeptal se Zarek.
„Artemis,“ řekla Astrid spolu se svou matkou a Sašou.
Themis si povzdechla. „Já bych dneska večer nechtěla být v Acheronově kůži.“
„Proč?“ zeptal se Zarek.
Byl to Saša, kdo odpověděl. „Nikdy ji nenaser. Ani nechci vědět, co mu udělá za to, že ji z toho vyvázl.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarekovi se udělalo špatně, když si vzpomněl, jak mu v minulosti Acheron vyprávěl o tom, jakými způsoby si na něm Artemis vybíjí svůj hněv. „Nebude ho ale mučit, že?“

Pravda se odrážela v jejich tvářích.

Zarek sebou trhl, když si vzpomněl, kolikrát ho Ash požádal, aby byl v klidu. A taky kolikrát Ashovi řekl, aby hořel v pekle.

Saša přistoupil k Thanatosovi.

„Co se s ním stane?“ zeptal se Zarek.

Themis pokrčila rameny. „Je to na Artemis. To jí patří.“

Zarek si povzdechl. „Možná bych ho měl po tom všem raději zabít.“

Astrid mu rukávem setřela z tváře krev.

„Ne,“ řekla její matka. „To co jsi udělal pro Simi a mou dceru, spolu s milosrdenstvím, které si prokázal Thanatosovi, je důvodem, proč budu stát za jejím rozhodnutím, i když porušila přísahu o nestrannosti.“

Astrid se na něj usmála, ale on se necítil spokojený tím, jak to dopadlo.

„Pojď, Astrid,“ řekla její matka. „Musíme jít domů.“

Zarek od ní nemohl odtrhnout oči, sotva se ta slova zabodla do jeho srdce jako nůž.

Nech ji jít...

Je to jeho povinnost.

A přece mu každá molekula v těle křičela aby ho neopouštěla.

Natáhl se a do dlaní vzal její ruku.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Chtěl bys k tomu něco říct, Temný lovče?“ zeptala se její matka.

Chtěl, ale slova nepřicházela.

Zarek byl silný po celý život. A tak i dnes musí prokázat svou sílu. Nikdy by ji k sobě nepřipoutal.

Nebylo by to správné.

„*Někdy hvězdy spadnou na zem.*“ V mysli uslyšel

Acheronova slova. Byla to pravda.

Dopadnou, ztratí svou jedinečnost a splynou se zbytkem této špinavé země.

Jeho hvězda byla jediná svého druhu.

Nikdy nedovolí, aby byla jako každá jiná. Nikdy nedovolí, aby zevšedněla nebo se pošpinila.

Její místo je na obloze. S rodinou.

I s tím svým páchnoucím, vlčím mazlíčkem.

Její místo není zde. S ním.

„Přeji ti krásný život, princezno.“

Astrid se zachvěly rty. Její oči byly naplněné neprolitými slzy. „Ty mě taky, můj krásný princ.“

Matka ji vzala za ruku, zatímco Saša zvedl Thanatose. A v mžiku byly pryč.

Všechno bylo tak jak předtím.

A přece nic nebylo stejné.

Zarek stál uprostřed svých lesů. Bylo bezvětří.

Všechno bylo nehybné.

Neměnné.

Klidné.

Všechno, kromě jeho srdce, které se lámalo.

Astrid byla pryč.

Nechal ji jít, pro její dobro.

Tak proč cítí, že má zlomené srdce?

Zarek svěsil hlavu mezi ramena a všiml si krve, která stékala po ruce. Bude lepší ránu obvázat, než jeho pach zachytí medvědi a vlci. S povzdechem vešel do svého prázdného domu a zavřel dveře. Přešel ke skříni a otevřel ji. Ránu si sám neošetří, nový generátor ještě nedorazil, voda byla zamrzlá a neměl žádný zdroj tepla, který by ho zahřál. Dokonce i jeho peroxid byl zamrzlý. Se zakletím hodil lahev zpátky do spíže a místo toho popadl vodku. Byla to silná břecha, ale co bylo hlavní, byla stále tekutá.

Z venku uslyšel slabé zvonění. Vrátil se ven, kde zůstal jeho batoh, potom co ho opustila Astrid. Norek a její mláďata byla stále v něm a protestovala.

Zarek je ignoroval a vytáhnul telefon. „No?“ řekl.

„Tady Jess. Právě mi volal Acheron, řekl mi, ať se s Andym vrátíme domů. Chtěl jsem s tebou ještě mluvit, abych se ujistil, že jsi stále naživu.“

Zarek vzal norky i s batohem dovnitř a vrátil je do bezpečí kamen. "Protože jsem ti zvedl telefon, tak můj odhad je, že pořád žiju.“

„Vychytralý. Ještě potřebuješ abych šel pro Astrid?“

„Ne, ona je...“ dusil v sobě ta slova. Odkášlal si a přinutil se to říct. „Ona je pryč.“

„Omlouvám se.“

„Za co?“

Rozhostilo se mezi nimi ticho.

Po pár vteřinách Jess znovu promluvil. „Mimochodem, řekl ti někdo o Sharon? V tom zmatku jsem se ti o tom nezmínil.“

Zarek se odmlčel a ruce sevřel telefon. "Co je s ní?" „Thanatos jí ublížil, když se tě snažil najít. Ale, bude v pořádku. Otto tu ještě pár dní zůstane, aby se ujistil, že dostane nový dům i někoho, kdo jí po návratu z nemocnice bude pomáhat. Jen jsem myslel, že bys to chtěl vědět. Já... Ehm... Poslal jsem ji tvým jménem květiny.“

Pomalů vydechl. Bolelo ho, že byla zraněná a on o tom ani nevěděl. Zničí všechno, čeho se dotkne. „Díky, Jessi. To cos udělal, bylo od tebe moc milé. Vážím si toho.“ Něco na druhé straně telefonu třísklo. Velmi silně třísklo. Zarekovi se z toho rozvonělo v uších.

„Promiň. Cos to říkal?“ zeptal se ho nevěřicně Jess.

„Nemůžu uvěřit, že něco takového vyslovil Zmrzlý Zarek. Haló, je tady někde ten chlap, kterého já znám?“ Zarek nad tím přiblblým vtípem zavrtěl hlavou. „Jsem tady. Stejný hajzl jako vždycky.“

„Hele, s tolika osobními věcmi na mě nechod’.

Nepotřebuji od tebe něco takového slyšet.“

Zarek se vlažně usmál. „Drž hubu.“

„Dobrá tedy. Jdu ven a nechám Mikeho, aby odtud rychle odvezl mou prdel, pokud ještě nějakou mám...

Ehm, mimochodem, jede se mnou i Spawn. Mám ti vzkázat, že mu mobil vracet nemusíš. Víš, na to, že je poloviční Apollite není tak špatný, a není od tebe daleko. Možná bys mu mohl někdy zavolat.“

„Hraješ si na dohazovače?“

„Ehm, ne. Absolutně ne a vůbec se mi nelíbí tok tvých myšlenek. Slyšel jsem dost příběhů o řeckých zvrácenostech, Řeku. Víš, co? Radši zapomeň na všechno

co jsem ti o Spawnovi řekl. Já padám odsud.
Opatruj se, Zet. Uvidíme se na netu.”
Zarek zavěsil a hodil telefon za sebe. K ničemu mu není,
protože Jess by byl stejně jediný, kdo by mu zavolał.
Stál uprostřed domu, zatížen takovou bolestí, že mohl
sotva dýchat.
Teď když byl sám, bez Astrid, potřeboval ji tak moc, až
to sám nechápal. Něco po ní chce.
Něco od ní potřebuje.
Odsunul kamna na stranu a vrátil se zpátky do tunelu,
kde ji nedávno držel v náručí. Tady dole, v té tmě, by
mohl předstírat, že je stále s ním.
A pokud zavře oči, může předstírat, že je i v jeho snech.
Ale to nebyla ona. Nestačilo to.
Zarek si povzdechl a zvedl svůj kabát ze země. Jak si ho
oblékal a ucítil z něj závan vůně růží.
Astrid.
Sevřel svůj kabát silněji a zabořil do něj svůj obličej, aby
mohl zachytit její vůni.
Když se nadechl, tělo se mu roztřásló pod náporém citů
a vzpomínek, které ho zaplavily.
Potřebuje ji.
Oh, bohové, vždyť on ji miluje.
Miluje ji víc než si myslel, že je vůbec možné.
Vzpomněl si na každý její dotek. Každý její úsměv, který
všechno prozářil.
Na způsob, jak z něj udělala člověka.
Nechce bez ní žít. Ani jediný okamžik. Ani jedinou
vteřinu.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zarek padl na kolena, neschopný pomyslet, že by ji už nikdy neuviděl.

Sevřel kabát provoněný její vůní a rozplakal se.

Ash se odpoutal od Zarek a dopřál mu, aby mohl v soukromí truchlit.

Artemis byla venku na nádvoří, před chrámem a měla jednem ze svých vzteklých amoků, kvůli konečnému verdiktu. On byl v trůnním sále a byl sám, jen se Simi odpočívající mu na hrudi.

„Proč se ti smrtelníci chovají jako blázni?“ vydechl.

Ale vždyť i on se kvůli lásce choval jako blázen. Láska udělá z každého hlupáka. A bohové nejsou výjimkou. Stále nemohl uvěřit tomu, že ji Zarek nechal jít a už vůbec nechápal, že ho Astrid opustila.

Fakt super!

Artemis se před ním zhmotnila. „Jak je to možné?“

Brojila. „Nikdy v celé historii jejího života neodsoudila někoho nevinným!“

Klidně se na ni podíval. „Je to jen proto, že ještě nikdy předtím nesoudila někoho nevinného.“

„Nenávidím tě!“

Hořce se jí vysmál. „Ach prosím, jen mi dodávej naději.

Skoro se mi při tom pomyšlení postavil. Alespoň mi řekni, že tvá nenávisť bude trvat déle než pět minut.“

Pokusila se ho udeřit, ale on její ruku zachytil. Tak ho místo toho políbila a se zaječení se od něj odtrhla.

Ash jen zavrtěl hlavou, když znova zmizela.

Časem se zklidní. Vždycky to tak je.

Ale on teď má jiné starosti.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Zavřel oči a porušil vzdálenost mezi Olympem a lidským světem.

Tam našel, co hledal.

Zarek trhl hlavu, když se ocitl uprostřed bílo zlaté místnosti. Ten prostor byl obrovský, se zlatě klenutým stropem, na kterém byla vyobrazena přírodní scenérie. Místnost byla obklopena mramorovými sloupy a uprostřed stála slonovinová pohovka.

Co ho ale překvapilo nejvíce, byl Acheron stojící před pohovkou, který na něj zíral s podivnými očima, které stříbřitě vířily.

Atlant'an měl dlouhé plavé vlasy a působil zvláště zranitelným dojmem - což v souvislosti s Acheronem bylo nemožné. Oblečený byl do černých kožených kalhot a na sobě měl rozepnutou černou hedvábnou košili s dlouhými rukávy.

„Děkuji ti za Simi,“ řekl Acheron a kývl hlavou směrem k němu. „Cením si toho, co jsi pro ni udělal, když byla zraněná.“

Zarek si odkašlal, vstal měřil si Acherona rozzlobeným pohledem.

„Proč jsi mi, k čertu, lezl do hlavy?“

„Musel jsem. Existují věci, které je lepší nevědět.“

„Nechal jsi mě v domnění, že jsem zabil své vlastních lidí.“

„Byla by pro tebe pravda snazší? Místo tváře staré babizny, by tě pronásledovala tvář mladé ženy a jejího manžela. Kromě toho by si měl v rukávu znalosti k zabítí Temných lovců, kdyby se ti dostali do cesty, včetně

Valeria. Kdybys ho zabil, ani já bych tě nemohl zachránit. Nikdy.“

Zarek sebou trhl při zmínce o bratrovi. Odmítal si přiznat, že má Ash pravdu. Je jisté, že by to využil k zabití Valeria.

„Nemáš žádné právo zahrávat se s myslí ostatních.“ Acheronův souhlas ho ohromil. „Ne nemám. Ale věř tomu nebo ne, dělám to jen zřídka. To ale není důvod, proč si právě teď tak rozrušený, že?“

Zarek se napjal. „Nechápu, co máš na mysli.“

„Ale chápeš, Zet.“ Zavřel oči a naklonil hlavu, jako by něco poslouchal. „Znám každou tvou myšlenku, která ti prolétne myslí. Stejně jako jsem je znal v ten večer, když si povraždil Apollity a demony po Taberleigh. Snažil jsem se ti dopřát klidu tím že odstraním tvé vzpomínky, ale tys to nepřijal. Tvým snům jsem nemohl zabránit a M'Adoc nepomohl. Za to se chci omluvit. Ted' máš ale mnohem větší problém než to, co jsem ti udělal, když jsem se ti snažil pomoci.“

„Jo? A jaký?“

Acheron zvedl ruku a na dlani promítl živý výjev.

Zarekovi se zadrhl dech, když uviděl Astrid jak pláče.

Seděla v malém atriu s třemi ženami, které ji držely a snažily se jí utiшит.

Přistoupil až k obrazu a musel si připomenout, že se jí nemůže dotknout.

„Tolik to bolí,“ vzlykala.

„Atty, udělej něco!“ Plavovlasá žena se podívala na rusovlásku, která se zdála být nejstarší. „Zabij ho za to, jak ji tak ublížil.“

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

„Ne,“ naříkala Astrid. „Neopovaž se. Pokud mu ublížíš, tak ti to nikdy neodpustím.“

„Kdo jsou ty ženy?“ zeptal se Zarek.

„Tři sudičky. Atty, neboli Atropos, je ta s červenými vlasy. Clot, je ta plavovláska, co drží Astrid a tmavovlasá je Lachesis, neboli Lacy.“

Zarek na ně hleděl a srdce se mu lámalo nad bolestí, kterou způsobil Astrid. Poslední věc, kterou kdy chtěl, bylo ublížit jí. „Proč mi to ukazuješ?“

Acheron mu odpověděl vlastní otázkou. „Pamatuješ si, co jsem ti řekl v New Orleans?“

Zarek se na něj ironicky podíval. „Řekl jsi mi spoustu sraček, tak to upřesni.“

Takže mu Acheron svá slova zopakoval. „Minulost je mrtvá, Zet. Zítřek přijde takový, jaký si ho zvolíš.“

Acheronův pohled ho propaloval. „S Dionýsovou pomocí si to té noci podělal, když si v New Orleans napadl policisty. Dostal si ale druhou šanci aby si koupil záchranu Sunshine.“

Ash ukázal na Astrid. „Tohle je ta chvíle, kdy se musíš rozhodnout, Zet. Jak se rozhodneš?“ Acheron sevřel dlaň a obraz Astrid a sester zmizel. „Každý si zaslouží být milován, Zareku. Dokonce i ty.“

„Drž hubu!“ zavrčel Zarek. „Ty nevíš, o čem mluvíš, Vaše Veličenstvo.“ Plivl mu ten titul do tváře. Už měl po krk lidí, co ho poučovali a nerozuměli tomu, co zažil. Pro někoho jako Acheron je jednoduché mluvit o lásce. Co mohl princ vědět o lidech a jejich nenávisti? O opovržení?

Kdy se někdo opovážil na Atlant'ana plivnout?

Acheron nepromluvil.

Alespoň ne slovy.

Místo toho, mu do mysli vnikl obraz světlolvasého mladíka v řetězech uprostřed starověkého řeckého domu. Chlapec byl celý od krve, ale nepřestávali ho bít. Žebрал o milost.

Zarek zalapal po dechu, když toho chlapce poznal...

„Chápu tě tak jak to nikdo jiný nedokáže,“ řekl tiše

Acheron. „Dostal jsi vzácnou šanci, Zet. Tak to nezkurvy.“

Vůbec poprvé Acheronovi naslouchal. A díval se na něj s nově nalezeným respektem.

Byli si podobní víc, než tušil a přemýšlel jak si Acheron udržuje svou lidskost, když jí Zarek už dávno ztratil.

„Co když jí ublížím?“ zeptal se Zarek.

„Máš v plánu jí ublížit?“

„Ne, ale já nemůžu žít tady a ona-“

„Proč se jí nezeptáš, Zet?“

„A co její matka?“

„Co je s ní? Byl jsi ochotný pro Artemis bojovat s Thanatosem. Nemá Astrid stejnou hodnotu?“

„Mnohem větší.“ S odhodláním se podíval na Ashe.

„Kde je?“

Než stihl zamrkat, ocitl se v atriu, které mu Acheron ukázal.

Atty se zasyčením vzhlédla „Žádný člověk sem nesmí!“

A ta, kterou Acheron pojmenoval Clot, na něj zaútočila.

Když se ale za ním objevil i Acheron, hned se zastavila.

Zarek si jich nevšímal a soustředil se jenom na Astrid,

která seděla a se slzami v očích na něj hleděla jako na přízrak.

S bušícím srdcem k ní přistoupil a poklekl před jejím křeslem.

„Hvězdy by neměli plakat,“ zašeptal tak, aby ho slyšela jen ona. „Jsou tu od toho, aby se smáli.“

„Jak se můžu smát, když sem ztratila srdce?“

Vzal její ruku do své a políbil ji na každý prst.

„Ty máš srdce.“ Položil si její dlaň na svou. „Jedno, které bije jen pro tebe, princezno.“

Rozechvěle se na něj usmála. „Proč jsi tady, Zareku?“

Setřel jí slzy s tváří. „Jsem tu, abych si utrl svou růži a vzal ji k sobě domů.“

„Tak to ani náhodou,“ zakřičela Atty. „Astrid, prosím, neříkej mi, že budeš poslouchat ty jeho bláboly?“

„Je to člověk, sestřičko,“ přidala se Lacy. „Každý pohyb rtů je lživý.“

„Proč se do toho vy tři pletete?“ ozval se Acheron.

Atty ztuhla. „Co prosím? Jsme sudičky a-“

Způsob jakým se na ni Acheron podíval ji umlčel uprostřed věty.

„Necháme je osamotě.“ řekla sestrám Atty. Všechny tři vyběhli z místnosti a Acheron sledoval s rukama složenýma na hrudi Zareka a Astrid.

Zarek nespouštěl z očí Astrid. „Budeš tu jako voyeur, Ashi?“

„Přijde na to. Budu se mít na co dívat?“

„Pokud tam zůstaneš stát, rozhodně toho budeš svědkem,“ podíval se na něj přes rameno.

Acheron mu pokýval hlavou, otočil se na odchod. Tehdy

mu závan větru shodil z těla košili a odhalil holé rameno.
Zarek hleděl na krvavé rány. Rány, které jak znal, pocházejí od biče.
„Počkej!“ zavolala Astrid, aby Acherona zastavila. „A co Zarekova duše?“
Acheron trochu ztuhl, než zvolal. „Artemis?
Zjevila se vedle něj.
„Co?“ zavrčela na něj.
Acheron kývl směrem k nim. „Astrid chce Zarekovu duši.“
„Ach. Co je mi po tom? A co tady vlastně dělá?“
Přimhouřila oči na Astrid. „Měla bys vědět, že on tu nemá co dělat.“
Ash si odkašlal. „To já jsem ho přivedl.“
„Aha.“ Artemis se okamžitě uklidnila. „Proč jsi to udělal?“
„Protože oni patří k sobě.“ ironicky se usmál. „Je to předurčené.“
Artemis obrátila oči v sloup. „Už je to tu zase.“
Astrid se postavila. „Chci Zarekovu duši, Artemis. Vrať mu ji.“
„Nemám ji.“
Všichni tři na ni ohromeně zírali.
„Jak to myslíš, že ji nemáš?“ zeptal se ostře a naštvaně Acheron. „Nepokoušej se mi namluvit, že si ji ztratila.“
„Samozřejmě že ne.“ pohlédla z Astrid na Zareka a pokud by Zarek nevěděl své, řekl by, že vypadala rozpačitě. „Nikdy jsem si ji nevzala.“
Všichni na ni nevěřicně zíraly.

„Cos to řeka?“ omráčeně se ozval Ash.
Artemis ohrnula rty, když se podívala na Zareka.
"Nemohla jsem si ji vzít. Znamenalo by to, že se ho musím dotknout a tehdy byl tak nechutný.“ zachvěla se.
„Nikdo by mě nemohl přinutit, abych na něj položila ruku. Strašně páchl.“
Acheron se otevřenými ústy podíval na Zareka. „Ty bastarde, ty máš ale štěstí.“ Pak se otočil zpátky k Artemis. „Pokud ses ho nedotkla, tak jak to, že byl celou dobu nesmrtelným Temným lovcem?“
Artemis se na něj povýšeně ušklíbla. „Že bys nevěděl všechno, Acherone?“
Udělal krok směrem k ní a ona se zaječením odskočila.
„Vpíchl jsem mu Ichor,“ řekla rychle.
Zarek byl ohromený. Ichor byl nerost nalezený v krvi bohů, díky kterému byli nesmrtelní.
„A co schopnosti Temného lovce?“ zeptal se Acheron.
"Ty jsem mu dala zvlášť, spolu s tesáky, takže si neuvědomil, že není stejný jako ostatní.“
Acheron se na ni unaveně a pohoršeně podíval. „Ach, já vím, že tu odpověď budu nenávidět. Ale musím to vědět. A co slunce, Artemis? Vzhledem k tomu, že nikdy nepřišel o duši, můj odhad je, že pro něj nebylo smrtelné, vid’?“
Pohled na její tvář to potvrdil.
„Ty děvko!“ zavrčel Zarek a vyřítíl se na ni.
K jeho překvapení to byl Acheron, kdo ho zastavil.
„Nech mě. Chci prokousnout ten její krk.“
Astrid ho přitáhla k sobě. „Nech ji, Zareku. Má své vlastní problémy.“

Zarek zasyčel na Artemis a vycenil tesáky.
Tesáky, které okamžitě zmizely. Zarek si přejel jazykem po svých lidských zubech.
„Ber to jak dar.“ řekl Acheron.
Zarek se trochu uklidnil a pak ještě víc, když si uvědomil, že ho Astrid objímá v pase. O záda se mu opírala hrudí a na páteři cítil její prsa.
Zavřel oči a vychutnával si ten pocit její přítomnosti.
„Jsi od Artemis odpoutaný, Zareku,“ řekla mu do ucha Astrid. „Zprostiti tě viny a jsi nesmrtelný. Řekni, co chceš dělat po zbytek věčnosti?“
„Chci ji proležet někde u pláže.“
Astrid se sevřelo srdce. Bláhově očekávala, že řekne, že chce být s ní.
„Chápu.“
„Ale ze všeho nejvíc,“ řekl a otočil si ji v náručí. „se chci na každého vykašlat.“
„Na každého?“ zeptala se a srdce se jí lámalo víc než dřív.
„Přesně tak,“ usmál se na ni. „Kdybych se musel starat o to, co si myslí ostatní, musel bych tě opustit, oba bychom byli nešťastní. Když tě ale vezmu s sebou, vykašlu se tak na všechny, zejména na tu prašivou věc, která je tvým vlkem. Ten je na mém seznamu úplně první.“
Vyklenula obočí. „Pokud se mě snažíš k něčemu přemluvit, můj princi, tak bys-“
Přerušil ji ohnivým polibkem až se jí kroutily prsty u nohou a srdce se jí rozbušilo.
Zarek sežehl její rty a pak se odtáhl, aby se na ni podíval.
„Pojď se mnou, Astrid.“

"Proč bych měla?"

Jeho pohled jí pátil. „Protože tě miluji a protože i kdybych ležel na slunečné pláži, bez tebe budu mrznout. Potřebuji svou hvězdu, při které uslyším smích.“

Roztřeseně se rozesmála a dala mu eskymácký polibek.

„Bora, Bora nás očekává.“

Zarek její slova ukončil opravdovým polibkem.

V-e-l-m-i dlouhým.

Kapitola 15

Ash otevřel dveře do malé, stísněné cely, v níž seděl Thanatos.

Jedna jeho část toužila po jeho hlavě, kvůli Bjornovu životu, který mu Thanatos vzal, kvůli lidem, které on měl zranil. Ale ze všeho nejvíc ho chtěl zabít kvůli Simi a jejímu nově nalezenému strachu.

Ale zároveň chápal, důvody jeho jednání.

I on podléhal určitému šílenství. Bylo to něco, co ho

drželo při životě posledních jedenáct tisíc let.

Thanatos se na něj podíval, když vstoupil, obličej bledý a zmučený. „Kdo jsi?“

Ash ustoupil, aby světlo zvenčí dopadalo na ubožáka na zemi. „Říkej mi Poslední rozřešitel. Přišel jsem ti do života přinést mír, bratříčku.“

„Přišel jsi mě zabít?“

Ash zavrtěl hlavou, sklonil se a vytáhl dýku z pochvy u pasu Thanatose. Zvedl ji a hleděl na starověké rytiny, zdobící čepel. Jako všechny Atlantské dýky, i tato měla zvláštní rukojeť. Křížová rukojeť byla zlatá s velkým rubínem uprostřed.

Byla to dýka už dlouho mrtvých lidí, kteří byli více mýtus, než skutečnost. Její hodnota byla obrovská.

A v rukou nesprávných by mohla způsobit víc škody, než jen zranit Simi. Mohla by zničit celý svět. Snažil se svou zuřivost dostat pod kontrolku, ale v některých chvílích se to zdálo skoro nemožné. Za tohle by měla Artemis zemřít. Ale to nebylo jeho poslání. Ať se mu to líbí nebo ne, je tady proto, že ji musí chránit, dokonce i před její vlastní hloupostí. Ash svou Atlantskou mocí rozpustil dýku do nicoty.

Už nikdy víc Simi neublíží.

A nikdo nemůže zničit svět.

Ne, dokud ho bude chránit on.

Natáhl ruku na Thanatosovi. „Vstaň, Callyxi. Chci ti něco nabídnout.“

„Odkud znáš moje jméno?“

Ash počkal, dokud nepřijal jeho ruku a nevytáhl ho na nohy. Pak mu odpověděl na jeho otázku. „Vím o tobě

všechno a chci ti vyjádřit svou lítost nad tvou ztrátou.

Nemohl jsem tomu zabránit a hluboce toho lituji.“

„Byla to Thanatosova chyba, že?“ promluvil potichu.

„Ten druhý Thanatos zabil mou ženu, ne Zarek.“

Ash přikývl. Snažil se vymazat Callyxovi vzpomínky, ale když z něj Artemis udělala svého služebníka, tak se mu paměť vrátila.

„Lidé mají staré přísloví. Absolutní moc, ničí absolutně.“

„Ne,“ zašeptal Callyx. „To dělá jen pomsta.“

Ash byl rád, že si Apollit uchoval rozumný přístup i na tak nešťastném místě, jako je tohle.

„Říkal jsi, že mi chceš něco nabídnout?“ zeptal se Callyx váhavě.

„Mám pro tebe návrh. Můžeš si vybrat, že budeš navěky na Elysejských polích, nebo tě můžu poslat do Cincinnati v Ohio.“

Callyx se zamračil. „Co je to Cincinnati v Ohio?“

„Je to příjemné městečko v zemi zvané Amerika.“

„Proč bych tam měl jít?“

„Protože na Státní univerzitě tam nastoupila do druhého ročníku studentka tance, kterou by si možná rád poznal.“ Ash otevřel dlaň a ukázal mu obraz dívky. Byla hezká, měla dlouhé blond vlasy a velké modré oči. Stála ve třídě v kruhu svých přátel.

„Dirce,“ lámal se Callyxovi hlas.

„Teď se jmenuje Allison Grantová. Je to lidská žena.“

Callyx se zmučeně podíval Ashovi do očí. „Ale já jsem Apollit, který za několik let zemře.“

Ash pomalu zavrtěl hlavou. „Pokud si vybereš ji, budeš člověk tak jako ona. Nebudeš si pamatovat nic ze svého

života, kdy jsi byl Callyxem nebo Thanatosem. Ve tvém novém životě nebudou žádní démoni či Apolliti. Ani Temní lovci nebo Antičtí bohové. Nic z toho si nebudeš pamatovat.“

„Ale jak ji najdu, když si nebudu pamatovat kdo jsem?“
Ash sevřel ruku a Dirce se ztratila. „Já sám se postarám o to, abys ji našel. Přisahám. Nastoupíš na studium.“

„A co rodina?“

„Bude z tebe sirotek, kterému zemřel bohatý strýček Ash a po smrti na tebe přešel veškerý jeho majetek. Ani jednomu z vás nebude nic chybět.“

Callyxovi se zachvěly rty. „Ty bys pro mě udělal něco takového, i když jsem zabil jednoho z tvých mužů?“

Ashovi při zmínce o Bjornovi ztvrdla čelist. „Odpuštění je projevem chrabrosti.“

„Vždycky jsem si myslel, že prozíravost.“

Ash zavrtěl hlavou. „Prozíravost je jednoduchá. Je třeba v sobě najít odvahu odpustit sobě, ale odpustit druhým je mnohem těžší.“

Callyx o tom chvíli v tichosti přemýšlel. „Jsi moudrý muž.“

Ash se skoro zasmál. „Ani ne. Tak jak ses rozhodl?“

Callyxovi se v očích rozhořel oheň a ještě dřív než odpověděl Acheron už jeho volbu znal.

„Tady není o čem rozhodovat. Jak bych mohl žít v ráji bez Dirce? Chci jít do Cincinnati.“

„Myslel jsem si, že to řekneš.“

Ash v cele zůstal sám. Rozhlédl se po temných a vlhkých stěnách a bojoval s vlastními démony.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Artemis neměla žádné právo odsoudit ho k takovému životu.

Jednoho dne se ujistí, aby něco takového zažila na vlastní kůži.

Ale nejdřív si to musí vyřídit s Dionýsem, aby si do budoucna bůh vína dvakrát všechno rozmyslel, než vypustí Artemidina poskoka.

Kromě toho, tu bylo ještě mnoho lidí se kterými si musí vyřídit účty.

Musí opravit paměť Jessovi, Syře a panošům, aby zapomněli na všechno ohledně znaku lovců. Mohl by to udělat i u Zareka, ale u něj už napáchal dost škody.

Zarek to nikomu neřekne, sám je zaneprázdněný svými povinnostmi. Kromě toho, pokud se všechno vyvine tak jak Ash předpokládá, tak Zarek se o něm dozví mnohem zajímavější věci než tajemství o jejich zranitelnosti.

Artemis seděl sama na trůně a pohrávala si s polštáři.

Acheron už tu nebyl delší dobu a ona se začínala bát.

Nemohl opustit Olymp, ale mohl udělat něco jiného...A to by ji mohlo dostat do velkých problémů. Pokud by se Zeus o nich dozvěděl...

Možná to byla chyba, že mu dopřála volné odpoledne.

Právě ve chvíli, kdy ho už chtěla jít hledat, otevřeli se dveře. Usmála se když ho viděla, jak vchází.

Její Acheron byl nádherný.

Dlouhé plavé vlasy mu vlály okolo ramen a černé kožené kalhoty mu obepínali tělo stvořené ke svádění.

Tělo, které ji dokázalo potěšit.

Dveře se za ním zavřely.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

S rozechvělým tělem si stoupala a byla plná sladkého očekávání.
Zнала ten divoký pohled v jeho očích.
Ten syrový, ryzí hlad.
Touha jí silně proudila v žilách a mezi stehny ucítila vlhkost.
Tohle byl Acheron, kterého nejvíc milovala.
Predátora.
Toho, který si vzal co chtěl, aniž by vyjednával.
Jak se k ní blížil, šaty z jeho těla zmizely.
Totéž udělal i jí.
Zachvěla se nad rozsahem jeho moci. Moci, před kterou byla ta její směšná.
Už byl moc dlouho bez krmení. Oba to věděli. Kdykoliv dosáhl jeho hlad určitého bodu, stal se z něho nemilosrdný a nemorální muž.
Teď toho bodu dosáhl.
Zasténala, když ji chytil a přitiskl ji na své pevné, svalnaté tělo. Na boku ji tlačila jeho erekce.
„Co chceš, Acherone?“ zeptala se, ale koktavost narušila její předstíranou nonšalantnost.
Vášnivým pohledem klouzal po jejím nahém těle. „Víš, co chci,“ řekl chraptivě v Atlantštině. „Jsem na vrcholu potravinového řetězce... A ty jsi můj pokrm.“ Oči se mu červeně zablýskly, když jí roztáhl stehna.
Artemis zasténala a vyvrcholila v momentě, kdy do ní dobyvačně vnikl. Zaklonila hlavu a rukama ho hladila po hladkých, svalnatých zádech, zatímco on do ní hluboko vrážel, znovu a znovu v rytmu, který byl stejně šílený jako bušení v její hlavě.

Tanec s d'áblem – Sherrilyn Kenyon

Ano, tohle bylo přesně to, co chtěla.
Tohle byl Acheron, do kterého se zamilovala. Muže,
kterého si chce udržet i proti vůli bohů.
Muže, kvůli kterému by porušila všechna pravidla, jen
aby si ho k sobě mohla navždy připoutat.
Miloval se s ní tvrdě, jeho hlad narůstal a probouzel ten
jej. Artemis naklonila hlavu na stranu a čekala na to, co
věděla, že přijde. Acheronovi vířily oči červeným
ohněm, hluboko se do ní ponořil a zanořil jí do krku
zuby, aby se od ní nakrmil. Artemis vykřikla spolu s
ním. Cítila, jak ji obklopuje jeho moc a zaslepila všechno,
kromě jeho mocné přítomnosti.
Mohla by předstírat, že má všechno ve svých rukou ona,
ale nakonec byla pravda jen jedna.
On vládl jí.
A ona ho za to nenávidí.

Epilog

BORA BORA

**Zarek ležel na pláži nechal si pokožku zahřívát
sluncem a horkým vánkem.**

Ach, ten pocit!

Byli zde téměř měsíc a stále se nemohl nabažít pláže.

Nemohl se nabažít Astrid. Byli spolu dnem a nocí.

Ucítil, jak něco studeného dopadlo na jeho hrud'

Otevřel oči a uviděl, jak se nad ním sklání Astrid

a s úsměvem ho pozoruje. V jedné ruce držela misku a ve druhé sklenku.

„Opatrně, princezno, víš, jak moc nesnáším všechno studené.“

Klekla si vedle něj, položila misku vedle sebe, ale předtím, jako by náhodou. mu spadlo pár kapek na hrud'. Dotkla se ho a její dotek byl víc spalující než slunce.

Pohledem putovala po jeho těle a zastavila se na místě kde měl šortky do vody, které si nyní až podezřele vyboulili.

Rozpustile se na něj usmála. „Víš, vzpomněla jsem si na jeden film...“ podezřele se jí zablesklo v očích.

„Ano?“

Vytáhla ze sklenice kostku ledu a vložila si ji do úst. Zarek ji sledoval a byl zcela zhypnotizovaný pohledem na to jak led olizuje.

Vytáhla si ho z pusy a položila ji na jeho kůži.

„Astrid...“

„Pšt,“ řekl a kroužila po jeho ztvrdlé bradavce. Foukla na ni svým teplým dechem a napjala se ještě víc.

„Víš co je nejlepší na tom, když ti je zima, že jo?“

„Ne. Co?“

„Zahřívání.“

Zarek zasténal, když se sklonila a jazykem mu olízla bradavku.

Když se odtáhla, tiše zaprotestoval.

Nevšímal si toho a vyhnula se jeho rukám.

„Dřív než na to zapomenu-“ řekla a hravě odstrčila jeho ruce, „když to budeš dělat, tak na to určitě zapomenu – něco pro tebe mám.“

Zarek se opřel o lokty. „Prosím tě, jen mi neříkej, že Scooby přijede na návštěvu.“

Obrátila oči v sloup. „Ne. Saša bude nějaký čas v Útočišti v New Orleans. Od chvíle co jsme tady, tak odmítá koukat na tvůj „holý zadek“, prý by z toho oslepl.“

Zarek se tvářil pobaveně. „Tak povídej, co to je?“

Podala mu misku.

Zarek se podíval na obsah, který mu připomínal citrónové želé. „Co to je?“

„Ambrózie. Jedno sousto a mohu tě vzít sebou na Olymp. Jinak se za tři dny budu muset vrátit domů. Sama.“

„Proč?“

Konečky prstů mu uhladila vrásky na čele. „Víš, že nemůžu žít tady na zemi. Mohu tu zůstat, ale jen na krátkou dobu. Pokud chceš, tak tu můžeš zůstat a já se vrátím, hned jak budu moct, ale-“

Přerušil ji polibkem.

Zarek se odtáhl. „Co na to řeknou ostatní, když se objevíš s otrokem po svém boku?“

„Ty nejsi otrok, Zareku a je mi jedno, co si ostatní říkají. Tobě na tom záleží?“

Ušklíbl se. „Vůbec ne.“

Podala mu ambrózii až ke rtům.

Zarek ji rychle políbil a pak vypil ambrózii i její nektar. Očekával, že ho něco bude bolet nebo pálit, ale sklouzla mu hrdlem jako cukrová vata, kterou mu už jednou dala. Sladká chuť se mu okamžitě rozpustila v ústech.

„To je všechno?“ zeptal se podezřívavě.

Přikývla. „Co jsi čekal? Ohňostroj nebo něco podobného?“
„Ne, to prožívám, když se s tebou miluju.“
„Ach,“ vydechla a otřela si nos o ten jeho. „Miluji, když mi říkám něco takového.“
Zarek ji políbil ruku a pak se rozesmál, když si vzpomněl na všechno co se stalo od okamžiku, kdy se s ní setkal.
„Co je tu k smíchu?“ zeptala se ho Astrid.
„Jen jsem si uvědomil, že jsem otrok, který se dotkl hvězd a pak se z něj stal polobůh. Musím být ten nejšťastnější bastard, který kdy žil.“
Její modré oči hleděli do těch jeho. „Ano, to teda jsi, krásný princí a nikdy na to nezapomeň.“
„Věř mi, princezno. Nezapomenu.“

*Překlad Rebiseks
Korektura - Tačůd*